

Pierre Barbet

NIMFA SPAȚIULUI

Din exces de prudență, astronautul conectă armele de pe navă la un tablou de comandă situat în cort. Liossa plănuise cu grijă tratamentul. Cei patru „cobai“ făcuseră injecții care le întârziau reacțiile, antihistaminice, vaccinuri polivalente, antitoxine, serumuri antivenin.

Pierre Barbet

Nimfa Spaţiului

1975, Editions Fleuve Noir, Paris
ANTETXX PRESS

Titlul original: *La nymphe de l'éspace*

Introducere

Astronava de cursă lungă plină de emigranţi părăsi atmosfera Mirei Ceti 3. Amortizoarele plasticate care protejau pasagerii începeau deja să se dezumfle.

Mama Liossei, cu ochii plini de lacrimi, îşi strânse puternic în braţe unicul copil.

Pentru aceşti fericiţi mirani, aleşi să colonizeze o planetă virgină îndepărtată, începea o nouă viaţă. Ieşeau din colcăiala abjecta a unei planete suprapopulate, unde nu puteau supravieţui decât prin muncă grea şi încrâncenată. Zburau acum spre un paradis minunat, care le oferea un aer curat, plin de mirosuri vegetale, preerii imense, străbătute de pârâiaşe sinuoase, sclipind în bătaia unui soare blând.

Liossa nu înţelegea prea bine ce se întâmplă, dar această aventură neaşteptată o încânta. Cine îi alesese? De ce? Nu ştia ce înseamnă „linie genetică”, „coeficient de inteligenţa”, „capacitate excepţională de adaptare”; la şapte ani, cui îi pasă de vorbăria celor mari?

În orice caz, Liossa îşi amintea foarte bine ziua în care tatâl ei o luase în braţe şi apoi o sărutase pe mama ei, murmurând:

— Nu-mi vine să cred, dragele mele! Am fost aleşi!... Într-o dimineaţă, foarte devreme, încă somnoroasă, Liossa părăsise dormitorul sufocant unde se înghesuiau două sute de mirani, dormind unii peste alţii în alveole suprapuse. Ţopăind în urma părinţilor ei, ajunsese în faţa unui elicopter enorm, care îi dusese la astroport. Abia acolo se trezise de-a binelea, uimită de turnurile înalte ce străpungeau norii, puţin speriată de urletul nenumăratelor nave strălucitoare care roiau pe cer, deasupra lor.

O mulţime imensă, înghesuită de-a lungul tubulaturilor de îmbarcare îşi aştepta rândul. După un control de identitate enervant, la capătul unei cozi nesfârşite, familia pătrunsese în cele din urmă în astronava care avea să-i ducă în Ţara Făgăduinţei.

La intrare aşteptau şase stewardese şi cea mai frumoasă dintre ele, blonda, îi zâmbise şi o condusese până în spate, unde Liossa se aşezase cuminte între părinţii ei.

Liossa îşi strecurase mânuţa în cea a tatalui său, Iulur, un uriaş cu ochii foarte albaştri, iar mama ei, Elva, o mângâiase uşor pe păr.

Fetiţa era foarte mândră de părintii ei, doi agronomi renumiţi. Şefi de promoţie amândoi, ei urmau să joace un rol esenţial pe noua planetă, pentru a determina asolamentele, speciile care se vor aclimatiza cel mai bine.

În cală erau materialele necesare pentru înfiinţarea coloniei. Mai erau şi provizii: pentru cinci ani, dacă totul mergea bine sau pentru un singur an dacă nu.

În orice caz, coloniştii nu se puteau baza pe ajutorul Federaţiei: astronavele acesteia erau prea ocupate pentru a-şi face griji în privinţa lor.

Pentru Liossa, toate acestea păreau un joc.

Fiind singurul copil de la bord, avea dreptul să se plimbe prin carlingă, urmărind-o pas cu pas pe prietena ei, drăgălaşa stewardesă cu părul de culoarea grâului copt. Într-o zi va fi şi ea aşa şi va călători din planeta în planetă, dirijând robotul care le aducea pasagerilor mâncăruri suculente. Liossa nu mai văzuse niciodată o asemenea abundenţă culinară; de multe ori, mânca doar o strachină amărâtă de alge înainte de culcare.

În astronavă, pasagerii discutau în continuu despre meritele noii lor patrii, apoi cântau cu toţii melodii interminabile. Auzindu-i, ai fi zis ca nu mai exista vreo planetă atât de minunată şi Liossei i-ar fi plăcut să creadă acelaşi lucru, dacă n-ar fi surprins discuţiile mult mai puţin optimiste ale părintilor ei. La drept vorbind, ea nu înţelegea mai nimic din diagramele minuscule proiectate pe ecran şi nici n-o interesa prea tare ce se-ntâmpla.

Stewardesa drăgălaşă îi dăduse protejatei sale o păpuşă minunată, care vorbea, mergea, plângea, râdea şi putea chiar să bea din biberon. Fetiţa îi construise o cămăruţă sub scaunul

ei, în capătul navei imense, şi o împodobea cu fel de fel de cutii, bucăţi de hârtie şi capace de plastic.

Cât va dura călătoria? Liossa nu ştia; se mulţumea să mănânce, să se joace, să doarmă şi era foarte fericită. Câteodată, comandantul navei dădea indicaţii pe care toţi pasagerii le ascultau vrăjiţi. La bord, totul era în regulă şi nava înainta fără oprelişti spre destinaţie.

Liossa era ocupată cu confecţionarea unui pardesiu elegant pentru păpuşă, decupat dintr-un şerveţel, când simţi o vagă nelinişte. Apoi o cuprinse un frig îngrozitor şi începu să se sufoce.

Un trosnet înfiorător o asurzi. Abia avu timp să se ridice şi să fugă spre mama ei, când un panou de metal se prăbuşi la doar două scaune în faţa părinţilor ei, decupând carlinga în două.

Fetiţa se aruncă în braţele mamei sale, care era atât de palidă, încât Liossa nu îndrăzni nici măcar să plângă. Şi tatal era alb la faţa. Îşi strângea atât de tare soţia şi copilul, încât Liossa urlă de durere şi de uimire. În spatele lor, stewardesa vorbea la telefon, apoi se îndreptă spre ei, asaltată din toate părţile de întrebările îngrozite ale pasagerilor. Atunci, drăgălaşa blondă pronunţă nişte cuvinte bizare: — ...meteorit de antim... membrane etanşe... avarii grave... şi îi asigură, pe un ton calm: comandantul face tot ce-i stă în puteri pentru a ajunge pe Iudes, o planetă destul de apropiată. Apoi, totul se transformă într-un coşmar. Fiecare dintre cei şaisprezece pasageri izolaţi la pupa îşi umflă salteaua amortizoare, apoi stewardesa începu să discute aprins cu mama Liossei pentru a o convinge să o mute mai în spate.

În cele din urmă, Elva se lăsă convinsâ. Îi explică Liossei că s-ar putea ca la aterizare să aibă un şoc şi că doamna cea drăguţă o va duce într-un loc mai sigur.

Liossa nu voia deloc să-şi părăsească părinţii, dar tatăl ei o luă pe sus, cu forţa, şi o lăsă pe mâna stewardesei care o duse în braţe spre toaletă.

Acolo, drăgălaşa blondă îi dădu două pastile amare, o aşeză în cadă, aruncă doi saci lângă ea, apoi o înveli cu multe perne gonflabile, sufocând-o aproape şi adăugă încă şase saci amortizori înainte de a ieşi din cameră.

Apoi închise uşa cu grijă şi Liossa se gândi că adultii erau

tare ciudaţi, apoi îi veni poftă de bomboane, dar îi era mult prea somn...

Căzu într-un somn adânc.

Capitolul I

Sete... Îi era atât de sete...

Liossa îşi umezi uşor buzele uscate; simţea că îi curge apă pe faţă, apă rece şi proaspătă. Ca un bebeluş, micuţa mirană începu să lipăie lichidul delicios.

Acum simţea picaturile reci curgând peste tot. Ciudat... de ce ploua în astronavă?

Liossa deschise ochii.

Lumina verde o orbi, apoi distinse frunze, crengi şi, deodată, percepu murmurul ploii printre ramuri.

Nu putea să se mişte; era captivă într-un cocon de spumă densă, solidificată.

Ce se-ntâmplase? Unde era?

Brusc îşi aduse aminte.

Panoul de metal care rupsese carlinga, stewardesa care o dusese în spatele navei...

Dar unde era uriaşa navă care-i ducea în spaţiu?

Dispăruse! La fel ca părinţii ei şi tot echipajul...

Singură! Era singură, ca eroina cărţii pe care o citea mai devreme, la bordul astronavei.

Astronava se prăbuşise pe o planetă necunoscută.

Probabil că toţi pasagerii erau morţi! Toţi, în afară de Liossa... Sărmana Liossa...

Nu se poate! Mami şi tati n-ar fi lăsat-o singură. Trebuia neapărat să găsească resturile carlingii, unde o aşteptau mai

mult ca sigur părinţii ei, îngrijoraţi.

Liossa se zbătea ca un animal prins în capcană; îşi eliberă mai întâi mâna stângă, apoi dreapta, sfâşiind plasticul.

Atunci, un sac alunecă şi căzu peste ea, dar nu conta, nici măcar nu se sperie.

Brusc, coconul se rupse şi fetiţa alunecă, agăţându-se disperată de crengi. Dintr-un salt, ajunse pe pământul noroios.

Ploaia cădea în stropi mari, în depărtare se auzeau tunete, dar, din loc în loc, printre frunze, se vedea câte un petic de cer luminos. Norii mari, cenuşii, începeau să se risipeasca; în câteva clipe furtuna va lua sfârşit.

Liossa privi în jur. În cartea ei, eroina era atacată de fiare sălbatice şi o salvau indigenii curajoşi. Aşa va păţi şi ea pe planeta asta? Totul părea liniştit.

Trunchiurile masive ale arborilor semănau cu coloanele unui templu uriaş. De pe plantele cu frunze late, cu flori vesel colorate, picăturile de ploaie se scurgeau pe pământ. Nici urmă de navă. Nici urmă de pasageri.

Deşi era cald, fetiţa fu scuturată brusc de frisoane, începu să tremure din toate încheieturile. Izbucnind în plâns, se aruncă pe solul moale şi noroios.

Nu ştia cât stătuse aşa, pradă disperării... ore întregi, probabil... Atunci, o rază de soare se strecură prin frunziş şi în câteva secunde întregul luminiş era scăldat într-o lumină aurie, care făcea ca picăturile de apă de pe frunze şi flori să strălucească minunat, ca o puzderie de pietre preţioase.

Liossa ridică privirea.

Cât de frumos era totul! Nu mai văzuse niciodată aşa ceva în parcurile minuscule, pline de lume, din oraşele suprapopulate. Şi parfumul acesta... Dulce şi subtil, în el se amestecau aromele tuturor florilor din preajmă, care se aplecau spre ea, încercând parcă s-o mângâie, s-o liniştească.

Liossa ofta, îşi şterse lacrimile şi se certa singură:

— M-am purtat ca o idioată; fetiţa din cartea mea nu s-ar fi lăsat păgubaşă atât de uşor!

„Trebuie să fac ceva, să mă port cum ar fi vrut tati. Să caut epava şi să văd dacă sunt într-adevăr singura supravieţuitoare.”

„Trebuie să mai fi scăpat şi alţii! În scurt timp, mami o să mă ia în braţe, o să mă mângâie, totul va rămâne doar o

amintire urâtă.”

Fetiţa se ridică şi privi în jur.

Deasupra ei, într-un copac, erau agăţate resturile coconului care o protejase şi unul dintre sacii de supravieţuire pe care-i dăduse drăgălaşa stewardesă.

Liossa îl recuperă, cu gesturi mecanice, şi începu să cerceteze împrejurimile.

Ceva mai la dreapta, observă ceva metalic strălucind în lumină; resturi diforme ale astronavei.

Fetiţa se îndrepta spre ele, luându-se după bucătile de metal şi de plastic din jur.

Silueta fragilă merse aşa mult timp, fără să găsească nava sau carlinga. Oare totul se dezintegrase? Până atunci nu văzuse nici un cadavru, nici urmă de resturi mirane, numai table strâmbe, fâşii de pânză, resturi de cutii, câteva obiecte atât de informe încât erau de nerecunoscut.

Liossa simţi junghiuri de foame în stomac.

Îşi potolise setea bând apă dintr-un cornet de frunze. Lichidul avea un gust acrişor, dar nu conta pentru ea. Din păcate, nu găsise nimic de mâncare.

Ca prin minune, în faţa ei apăru un tufiş plin de ciorchini roşii, apetisante.

Liossa nu ştia că exista plante otrăvitoare. Pe Mira, în parcuri nu existau decât specii comestibile.

Întinse mâna spre fructe...

Dar se opri; în cartea ei, Lesna, personajul principal, mâncase şi ea ceva necunoscut şi după aceea se îmbolnăvise. Dacă şi boabele astea erau la fel?

Şi totuşi, îi era atât de foame... Îi lăsa gura apă uitându-se la fructele acelea suculente, cu coaja puţin transparentă, presărată de stropi fini de apă.

Era şi o insectă ciudată, cu aripile irizate, care părea să se delecteze cu sucul boabelor roşii...

Dacă erau comestibile pentru gândăcelul acela, de ce n-ar fi fost şi pentru ea?

Tentaţia era prea puternică...

Degetele ei mângâiau o bobiţa roşie; o desprinse din ciorchine, o introduse în gură şi muşcă cu poftă. Cât de bună era! Nu mai mâncase niciodată ceva aşa delicios... Mai luă o bobiţă, apoi încă una, şi încă una... După ce se sătură, fetiţa se

simţi plină de energie şi optimism. Îşi schimbase total părerea despre situaţia în care se afla. Ce bine era să trăieşti în paradisul acesta plin de arome şi parfumuri, în care fiecare floare şi fiecare pom îi oferea o podoabă sau un fruct!

Când micuţa naufragiată începu din nou să meargă, fredona un cântecel pe care-l învăţase de la mama ei, când era foarte mică, şi din când în când un zâmbet îi lumina chipul palid.

Fetiţa merse mult, amuzată de formele baroce ale copacilor din jurul ei. Unii aveau pe ramuri fructe ciudate, alţii aveau frunze dantelate, adevărate opere de artă, cu modele bizare. Unii arătau ca nişte umbrele imense: o tijă lungă, subţire, în vârful căreia se deschidea larg o cupolă atât de suav aromata încât Liossa, cochetă, culese o picătură de sevă şi îşi parfumă părul. Observă de asemenea arbuşti cu frunze groase, pline de insecte care se delectau cu seva lor dulce.

Flori peste tot; chiar şi arborii erau înfăşuraţi în ghirlandele multicolore ale plantelor agăţatoare ce şerpuiau din creangă-n creangă.

Erau şi fluturi, atât de frumoşi încât păreau petale purtate de vânt, albaştri, galbeni şi violeţi, care zburau în jurul fetiţei ca pentru a-i ura bun venit. Liossa găsi atunci primul fragment important al epavei. Zăcea în pământ, înfundat în solul umed, acoperit de mormane de crengi rupte în momentul prăbuşirii.

Liossa recunoscu partea din spate a navei; se vedeau încă cifrele numărului de înregistrare şi un mic steag miran.

În jur erau împrăştiate resturi de cabluri, ca nişte şerpi încolăciţi. Nimic util pentru micuţa naufragiată.

Fetiţa îşi continuă drumul, cu inima strânsă. Acum fragmentele metalice erau mai numeroase şi mai voluminoase.

Toate erau pe jumătate înfundate în pământ şi crengile căzute peste ele îi îngreunau mersul.

Era prea cald în îuminişul acela; Liossa îşi scoase mantoul impermeabil, rămânând într-un maieu subţire.

Înainta cu paşi mărunţi, încercând să nu facă prea mult zgomot; arunca priviri speriate în jur, ca şi cum, în sinea ei, s-ar fi temut de un spectacol care nu va întârzia să-i apară în faţa ochilor...

Când Liossa zări trupul pe jumătate gol al drăgălaşei stewardese, cu chipul palid aureolat de pletele aurii, îşi feri imediat privirea, înăbuşindu-şi un ţipăt...

Trupul zăcea pe un morman de spumă protectoare.

Când fetiţa se hotărî în cele din urmă să privească în jur, văzu un firicel subţire de sânge pe gâtul delicat al femeii. Capul acesteia era aplecat ciudat într-o parte; ochii mari, albaştri, erau deschişi.

Fetiţa nu mai văzuse moartea până atunci, dar instinctul ei îi spunea că deja nu mai exista nici o speranţă: prietena ei n-o să-i mai dea cadouri niciodată. Înţelese, de asemenea, că ea era singura supravieţuitoare; mami şi tati n-o s-o mai ia niciodată în braţe...

Deja pielea de alabastru era invadată de insecte mari, verzi. Liossa îşi promise că va veni aici mai târziu să-şi îngroape prietena şi o să pună un buchet mare de flori pe mormântul ei, aşa cum văzuse la video, dar nu acum... Nu avea curaj să se apropie, să atingă corpul acela inert...

Trebuia să-şi continue căutarea, să se asigure că nu scăpase nimeni. Dar atunci... dacă acesta era adevărul, cine va avea grijă de biata Liossa? Venită dintr-o lume suprapopulată, unde era imposibil să găsească vreun locşor părăsit, unde cea mai mică bucată de pământ era exploatată la maximum, fetiţa nu era pregătită deloc să facă faţă singurătaţii. Nimeni n-o va îndruma, nimeni n-o va asculta, nimeni n-o va îngriji, nimeni n-o să-i dea de mâncare... Ce să facă?

Nefericita începu să plângă în hohote, căinându-şi soarta crudă şi pe cea a pasagerilor astronavei plecate spre Pământul Făgăduinţei.

Rămase aşa multă vreme, pradă disperării, apoi, amintindu-şi de fetiţa din cartea ei prinse din nou curaj. Dacă mica eroină reuşise să supravieţuiasca, de ce n-ar putea şi ea?

Până la urmă avea ce să mănânce, nu era frig şi în pădure nu păreau să se ascundă monştri.

Trebuia să reziste singură câteva săptamâni, cel mult câteva luni. În scurt timp probabil că sosea o expediţie de salvare.

Fetiţa îşi şterse nasul cu poalele tricoului şi îşi frecă ochii plini de lacrimi.

Mami şi tati nu s-ar fi apucat niciodată să bocească aşa. Trebuia să se poarte ca o fetiţă curajoasă şi să înfrunte problemele vieţii. Da!, aşa spunea Iulur: să înfrunţi problemele vieţii cu curaj. Ei bine, avea dreptate şi fiica lui n-o să-l

dezamăgească!

Liossa ridică fruntea şi îşi reluă cercetările.

În faţa ei, până departe se întindea o alee creată de bolidul care rupsese coroanele arborilor, apoi trunchiurile şi în fine se prăbuşise într-un crater imens.

Ramurile rupte căzuseră în grămezi atât de mari încât fetiţa fu nevoită să facă un ocol, urmând liziera pădurii pentru a evita toate obstacolele.

Acest ocol îi dezvălui sărmanei naufragiate priveliştea cadavrelor dezmembrate, de nerecunoscut, pe jumătate goale.

Pe o rază de câţiva metri în dreapta şi în stânga pădurea oferea un peisaj paşnic, cu flori strălucitoare şi insecte care zburau în razele soarelui, nepăsătoare la catastrofă. Dar sub spuma protectoare şiruri întregi de furnici asaltau deja această sursă nesperată de hrană.

O mlaştină imensă, presărată de flori ivorii şi galbene opri în sfârşit pelerinajul Liossei.

Libelulele cu aripi diafane treceau razant pe deasupra apei, într-un balet graţios, iar păianjenii micuţi pluteau ca nişte patinatori agili.

Malul era acoperit de alge aduse de valurile provocate de impactul astronavei cu apa.

În dreapta, spatele navei ieşea câţiva metri din mlaştină. Epava era total inaccesibilă.

Din când în când, suprafaţa apei se încreţea din cauza câte unei bule mari de aer venită de dedesubt.

Nu mai exista nici o speranţă de a recupera obiecte utile din epavă: Liossa contemplă îndelung aceasta privelişte, cu inima strânsă.

Deci nu se putea baza pe nici un ajutor.

Planeta pustie îi aparţinea în totalitate, în înspăimântatoarea ei imensitate. Nimeni n-o să-i mai vorbească vreodată, nimeni n-o s-o mai mângâie uşor pe frunte; trebuia să înveţe singură să se descurce în viaţă...

Fetiţa nu mai avea putere să plângă. Această ruptură bruscă de universul ei obişnuit era atât de brutală încât nici nu putea să înţeleagă toate consecinţele.

Nefericita se aşeză pierdută pe spuma umedă, privind cu ochii dilataţi razele soarelui care desmierdau plăcile de metal: mormânt în care erau ascunse toate bogătiile aduse de

colonişti.

Atunci simţi primul junghi în stomac.

Durerea era atât de brutală şi atroce încât Liossa gemu. Se aplecă, ţinându-se de burtă şi şopti:

— Mami...mami...

Ca un animal rănit, fetiţa se târî pe pământ, căutând un loc mai uscat pe care să se întindă. Durerea se linişti, apoi dispăru.

În patru labe, se îndreptă spre o grămadă de spumă uscată de la rădăcina unui arbore.

Sudoarea îi curgea pe frunte.

Apoi i se făcu greaţă.

Vomită câteva boabe pe jumătate digerate.

Un nou junghi îi tăie răsuflarea.

Simţea o durere atroce.

Paralizată, nefericita gemea ca un animal rănit.

Nu mai vedea nimic în jur, durerea îi bloca orice altă senzaţie.

Părea că timpul însuşi se oprise în loc.

Se lăsă seara, luminând pădurea în culori fantastice.

Apoi veni noaptea.

Printre frunze apărură câteva stele. Răsări o lună palidă, disipând întunericul pădurii.

Palidă ca o moartă, fetiţa se zvârcolea în spumă. Deja se apropiau câteva insecte, aşteptând să-şi devoreze prada.

Liossa îşi pierdu cunoştinţa, dar nu muri.

Toxicitatea boabelor nu era foarte mare şi puterea lor hipnotică îi oferi naufragiatei un somn binefăcător.

Când deschise ochii, a doua zi după-amiază, Liossa nu-şi mai amintea nimic.

Privirea ei se opri asupra frunzişului verde; arunca din reflex câţiva spini care-i sfâşiau hainele.

Îi era iarăşi foame. Şi sete... „De ce nu-mi aduce mami mâncarea?”, se gândi fetiţa.

Dintr-o dată îi reveni memoria.

Îşi plânse încet nefericirea, neputinţa de a schimba cursul inexorabil al destinului. Deodată se simţea foarte bătrână; soarta o făcuse să intre brutal în lumea nemiloasă a adulţilor. Orgolioasă, îşi recăpătă curajul.

Mama şi tatal ei se hotărâseră să fugă de civilizaţie şi să

plece departe, pe o planetă virgină.

Ei bine, nu-i va dezamăgi!

Avea la dispoziţie o lume imensă, promiţătoare; va supravieţui cu orice preţ şi va deveni stăpâna acestui domeniu.

Mai exista oare vreo fetiţă în univers care să aibă ca regat o planetă întreagă?

Avea un noroc nesperat, de care trebuia să profite!

Înainte de orice, ca o bună gospodină trebuia să facă provizii: să descopere speciile comestibile şi să adune fructe pentru iarnă. Mai demult, Liossa citise o carte despre furnicile care strângeau, prevăzătoare, hrană pentru perioadele când nu mai găseau fructe sau cereale. Trebuia să le urmeze exemplul. Nu se putea baza pe rezervele din astronavă pe jumătate scufundată în mlaştină; poate că mai târziu va putea s-o exploreze. Dar până atunci avea alte probleme urgente de rezolvat.

Fetiţa se ridică şi căuta sacul pe care i-l dăduse stewardesa: îl găsi în apropiere, pe o grămadă de spumă.

Inventarul acestuia o umplu de bucurie: avea acolo tot ce-i trebuia pentru a supravieţui, de la cuţit până la cele trebuincioase pentru a face focul, ace, aţă, pânză, un manual cu instrucţiuni pentru a construi o colibă, medicamente, vaccinuri, antidoturi, antibiotice, produse pentru a se apăra de insecte, pe scurt, zestrea naufragiatului. Lăsă deoparte un mic aparat de emisie-recepţie, care nu ştia cum funcţionează şi-şi agăţa de brâu o lanternă, apoi se adânci în lectura manualelor.

La vaccinuri era suficient să pună câteva picături pe limbă. Antidoturile, conform prospectului, nu aveau o acţiune specifică, dar erau suficiente pentru a atenua eficace efectul alcaloizilor, al toxinelor animale şi vegetale şi chiar efectul ptomeinelor, ceea ce permitea obţinerea unei imunizări polivalente rapide. Pentru ea, toţi termenii aceştia erau ciudaţi. Dar îşi dădu seama că pastilele acelea multicolore îi permiteau să se hrănească cu produse toxice fără să moară şi că, pe termen lung, o vor face imună la otrăvuri. „Trei comprimate pe zi, câte unul înainte de fiecare masă”, scria în prospect. Liossa urmă aceste indicaţii.

Cu ajutorul cuţitului îşi confecţionă o curea, dintr-o liană, pentru a transporta preţiosul sac. Îşi aminti cu un surâs amar de sfaturile mamei sale, care insista să nu se atingă de obiectele tăioase. Apoi întoarse spatele mlaştinii şi plecă să-şi descopere

noul domeniu.

Experienţa precedentă cu boabele purpurii o făcu mai prudentă, aşa că le evită şi alese nişte păstăi maronii care creşteau la umbra copacilor înalţi.

În interiorul păstăilor se înghesuiau bobiţe gălbui. Gustul lor aducea cu caramelul. Erau atât de bune încât Liossa se abţinu cu greu să nu le înfulece pe toate.

Dacă din întâmplare aceste păstai se dovedeau a fi comestibile, atunci naufragiata putea fi sigură că nu va duce lipsă de mâncare, întrucât ele creşteau din belşug sub copacii din împrejurimi.

Un râuşor argintiu care şerpuia printre flori îi potoli setea. Din punctul acesta de vedere nu avea probleme, cel puţin dacă nu exista vreun anotimp secetos pe planeta asta, ceea ce era puţin probabil judecând după vegetaţia luxuriantă.

Acum Liossa avea stomacul plin şi se simţea mai optimistă. Avea nevoie de optimism, pentru că mai avea o sarcină groaznică de îndeplinit: s-o înmormânteze pe drăgălaşa stewardesă.

O apucă din nou pe cărarea formata de navă în prăbuşirea ei şi se opri, îngheţată de groază. Insectele nu lăsaseră decât un schelet albicios, pe care atârnau încă zdrenţe azurii.

Fetiţa începu să sape furioasă, cu unghiile şi cu cuţitul, până făcu o groapă suficient de mare, în care aşeză cu grijă religioasă rămăşiţele sărmanei tinere.

Apoi acoperi groapa cu pământ şi puse pe mormânt un buchet imens de flori multicolore, după care acoperi pământul cu cele mai frumoase orhidee pe care le găsise, până când formă un covor de corole strălucitoare. După care se îndepărtă, cu umerii drepţi.

Lacrimile îi curgeau pe obraji: viaţa ei se schimbase, devenise o adolescentă conştienta de problemele vieţii.

De acum doar munca ei îi va permite să supravieţuiască.

Sacul pe care-l avea încă la ea o încânta. Printre alte obiecte necunoscute, descoperi un fel de stilou. Curioasă, Liossa apăsă pe butonul roşu dintr-o parte. Apăru un fascicol luminos minuscul care străpunse trunchiul unui copac. Fetiţa stinse microlaserul şi se apropie de copacul respectiv. Lemnul fusese perforat până pe partea cealaltă; se putea vedea lumina zilei prin orificiul minuscul.

Acesta era un instrument preţios: armă, dar şi unealtă pentru tăiat lemn.

Orice naufragiat trebuia să aibă o colibă, toate cărţile spuneau asta.

Liossa se gândi o clipă. Aparent nu existau fiare sălbatice pe planetă, dar era mai bine să fie prudentă. Cine ştie, entităţi necunoscute, monştri chiar puteau apărea noaptea din pădure s-o atace!

Trebuia deci să-şi construiască o cabană într-un loc inaccesibil, de exemplu pe o creangă robustă. De acolo ar putea vedea în jur fără să fie văzută şi avea mai multe şanse să scape de pericole.

Fetiţa escaladă uşor crengile de jos ale unui copac, apoi, ţinându-se de liane, trecu în copacul de alături. Asta o amuză teribil. Văzuse demult un film cu un uriaş care trăia singur în pădure şi lupta cu tot felul de animale sălbatice pentru a le apăra pe cele slabe. Cum se numea oare? Ardan... Zarban...? Nu!, Tarzan, şi se întâlnise cu o femeie: Jane. Ei bine, de ce să nu-l imite?

Liossa se jucă aşa câteva minute, trecând din creangă în creangă. Deodată cureaua se rupse şi preţiosul sac dispăru în frunzişul de dedesubt.

Supărată, fata îşi întrerupse joaca şi începu să-l caute, alunecând în jos pe o liană.

Din păcate, după jumătate de oră, naufragiata nu-şi găsise încă lucrurile. Nimic pe pământ, nimic în copac, parcă se volatilizase!

Tenace, urcă din nou în pom, căutând meticuloasă pe fiecare creangă. O gaură întunecată îi atrase atenţia, pe la jumătatea trunchiului.

Lemnul era mâncat de cari şi se crease o scorbură suficient de mare pentru ca trupul subţire al fetiţei să intre înăuntru.

Începu să pipăie în întunericul din scorbură şi simţi cureaua ruptă. Îşi recuperă fericită preţiosul sac.

Atunci îi veni o idee: aceasta ascunzătoare, atât de ferită, va fi căsuţa ei.

Cu ajutorul lanternei examină interiorul: gaura dădea într-o cavitate circulară, plină de pudră de lemn fină şi moale. Îi va fi uşor să confecţioneze un pat de spumă uscata şi o podea, la

adăpost de ploaie şi intemperii.

Ce noroc neaşteptat!

Liossa ieşi din acest cuib moale şi se apucă imediat de treabă, tăind crengi de aceeaşi dimensiune, cu microlaserul, şi îngrămădindu-le în scorbură. Într-o oră îşi terminase munca.

Acest du-te-vino neîncetat o epuizase, aşa că lăsă pe mai târziu restul amenajărilor, mulţumindu-se să aducă pachete de spumă uscată pentru a-şi face un culcuş confortabil.

După ce bău câteva guri de apă dintr-un cornet de frunze, Liossa se înapoie în adăpostul improvizat; era şi timpul, pentru că deja ploaia începuse să cadă în picături mari. Toată după-amiaza, pe cer se adunaseră nori negri: se apropia furtuna.

Odată ajunsă în noua ei locuinţă, fetiţa îşi dădu seama că înăuntru era destul de întuneric, aşa că tăie câteva găuri suficient de mici pentru ca nici un animal să nu încapă prin ele.

După aceea se întinse în pat, suspinând uşurată, se ghemui în spumă şi adormi imediat.

Şi de data aceasta fructele îşi făcură efectul nociv: păstăile aveau puteri halucinogene care generau imagini extrem de realiste în spiritul fetiţei adormite.

Liossa, gata cu joaca! E vremea să-ţi faci temele... Vino în casă. De câte ori auzise vocea mamei sale chemând-o aşa, când se juca pe terasa turnului din părculeţul de lângă casă! O mulţime de copii care locuiau în aceeaşi clădire veneau acolo, înghesuindu-se pe terasă şi certându-se pe jucarii. Era singurul loc accesibil unde puteau respira aer curat. Aer adevărat. Nu cel din aparatele de condiţionare, care-l distribuiau întotdeauna la temperaturi egale. Existau chiar şi câţiva arbuşti rahitici, cu rădăcinile ancorate în insuliţe de pământ. De jur împrejur se auzea în permanenţă zumzetul milioanelor de aparate zburătoare care străbăteau cerul şi aterizau pe platforme. Noaptea ofereau spectacolul bizar al unui balet de luminiţe roşii, ghidate de fascicolele verticale ale reflectoarelor. Câteodată, un zgomot mai puternic, profund ca sunetul unei orgi gigantice, domina gălăgia generală: o navă spaţială enormă intra în aerul dens şi frâna în ultimul moment pentru a ateriza pe astroport.

Liossa se supunea cu părere de rău, împingându-i pe ceilalţi copii, care se jucau de-a războiul, pentru a-şi croi drum până la ascensorul întotdeauna aglomerat.

Douăzeci de etaje mai jos îşi regăsea locuinţa, pereţii

transparenţi care creau senzaţia de spaţiu simulând diferite peisaje, şase metri pe şase unde trei persoane trebuiau să mănânce, să doarmă, să trăiască, petrecându-şi jumătate din viaţă ca nişte animale închise într-o cuşcă la grădina zoologică.

Tati şi mami aveau noroc. Se duceau la lucru de cinci ori pe săptămână. Dar Liossa nu ieşea aproape niciodată.

Aparatul video difuza tot felul de emisiuni pe o suta de canale diferite, iar hipnoinductorul impregna în creierul tinerilor toate cunoştinţele necesare.

Totuşi, de patru ori pe an existau vacanţe.

Ce aventură! Familia se înghesuia într-un astrobuz care-i ducea într-o rezervaţie ecologică, fie pe ţărmul mării, fie la munte, fie într-o zonă de câmp extraordinar de înverzită. Dar nu exista nici un fel de distracţie. Bineînţeles că turiştii aveau la dispoziţie vapoare, jocuri, video, se puteau plimba în voie fără să întâlnească prea multă lume. Dar nu aveau voie să atingă nimic! O dată, o singură dată, Liossa culesese o floare...

Niciodată n-o certase tatal ei aşa aspru!

Atunci fetiţa îşi jurase că într-o zi va pleca de pe planeta aceea ca să găsească un loc plin de flori minunate pe care are voie să le culeagă...

Ce bine o să fie atunci!

De aceea fusese fetiţa atât de fericită când părinţii ei o anunţaseră că pleacă pe altă planetă.

Acum stătea în patul ei moale.

Tati venea s-o îmbrăţişeze, apoi mami.

După aceea o draperie opacă separa culcuşul ei de patul lor. De ce acest mister? Ce se întâmpla după draperie? Încă o întrebare la care mama ei nu-i răspunsese niciodată, decât declarând că era necesară ca să doarmă...

Mami... mami! De ce nu-mi dai de mâncare? De ce m-ai lăsat singură în întuneric? Mi-e frică... mi-e tare frică... Mami! Vino...

Liossa, transpirată toată, se răsuci în spumă. Uimită, văzu câteva fascicole luminoase subţiri care străpungeau întunericul. Unde e aparatul video? De ce i-au schimbat camera fără să-i spună? De unde vine lumina asta care străluceşte în jurul ei? Cine e fetiţa asta care se zvârcoleşte în somn?

Păi... chiar ea e... Ce se-ntâmplă?

O senzaţie neclară de cădere... Puţină greaţă şi apoi totul

reveni la normal.

Cu ochii larg deschişi, Liossa îşi contemplă cămăruţa strâmtă, deschizătura scorburii, prin care intrau razele soarelui. Îşi aminti: florile!

Acum avea mii de flori, pe care le putea culege oricând, fără să fie pedepsită...

Nerăbdătoare să revadă lumea aceea minunatâ, fetiţa se strecură afară din scorbură, clipind din ochi în lumina orbitoare a soarelui.

Ghirlande de orhidee atârnau de ramuri, formând arce somptuoase. Dedesubt, iarba verde era presărată de corole multicolore.

Liossa se lăsă să alunece pe o liană, până jos, şi începu să danseze, ca o nimfă, oprindu-se din când în când pentru a culege câte o floare pe care şi-o prindea în păr.

Când se întinse în iarbă, savurând parfumurile grele care emanau din nenumăratele corole ale fiorilor, foamea o readuse cu picioarele pe pământ.

Până atunci experienţele ei nu fuseseră deloc favorabile. Păstaile maronii păreau comestibile, dar somnul ei fusese zbuciumat, plin de coşmaruri... Trebuia să găsească altceva, pentru că antidoturile nu păreau a fi total eficace.

Roua de pe frunze îi potoli setea. Mai trebuia să descopere o nouă sursă de hrană... Insecte? Colcăiau prin iarbă, dar arătau scârbos.

Privirea i se opri atunci asupra unei albine care zumzăia în cupa unei lalele galbene.

Mai demult văzuse un film documentar despre aceste insecte harnice care trăiseră cândva şi pe planeta ei şi făceau o miere dulce şi groasă. De ce să nu le caute casa, stupul şi să se delecteze cu roadele delicioase ale muncii lor?

Dar cum să facă? Din nou un film educativ îi reveni în memorie. Cu ajutorul unei picături de răşină de pe trunchiul unui copac, fixă puţină spumă pe abdomenul insectei care, speriată, îşi luă imediat zborul.

Un punct alb rămas pe creanga unui copac îi arătă direcţia în care o luase. Naufragiata reluă experienţa de zece ori. Din zece albine, opt aleseseră acelaşi dmm. Deci în partea aceea se afla stupul.

Liossa urmă pista respectivă.

La un moment dat, se sperie: dacă nu mai reuşeşte să găsească drumul înapoi, la copacul ei?

Rezolvă problema repede: va marca dmmul cu crengi înfipte în pământ, la distanţe egale.

Îşi reluă cercetarile.

Din păcate, fără nici un rezultat...

Căută alte albine pentru a găsi stupul. De data aceasta, majoritatea îşi luară zborul spre soare.

Liossa înainta încet, întrebându-se cum arăta de fapt un stup. Documentarul nu preciza acest lucru, şi asta din simplul motiv că de multă vreme nu mai existau insecte sălbatice pe Mira.

După îndelungi cautări, privirea ascuţită a fetiţei descoperi o albină cu picioruşele pline de polen care zbura spre o buturugă găunoasă.

Se apropie prudentă. Insecta dispăruse, dar o gaură uşor decolorată din laterala buturugii îi atrase atenţia. În scurt timp, din gaură ieşi o albină, apoi intrară altele: găsise stupul!

Mai rămânea să ia preţioasa miere...

De data asta ştia cum să facă: în film, apicultorii, protejaţi de mănuşi şi măşti afumau stupul şi luau mierea.

Trebuia să se întoarcă la scorbura ei pentru a lua microlaserul cu care putea face fum şi apoi să alunge insectele.

În pofida foamei care o chinuia, Liossa se gândi cu părere de rău că poate nu trebuia să distrugă munca acestor insecte harnice şi prevăzătoare...

Atunci observă că albinele intrau în toate corolele, mai puţin în cupa unei flori galbene plină de polen.

Îi veni o idee: îşi făcu o mască dintr-o bucată de pânză recuperată de lângă epavă şi îşi frecă mâinile, braţele, faţa şi picioarele cu petalele galbene. Înarmată cu cutitul, Liossa reveni lângă buturugă şi desprinse o bucată de lemn. Furioase, albinele se năpustiră s-o alunge pe intrusă dar, în ultimul moment, se îndepărtară, respinse de mirosul insuportabil.

Încântată, fetiţa reuşi să decupeze o bucată de fagure pe care o luă cu ea după ce puse la loc lemnul pe care-l desprinsese mai devreme.

Astfel, problema ei era rezolvată. În loc să distrugă stupii, era suficient să ia cu grijă câte o bucăţică de fagure, ceea ce nu periclita supravieţuirea albinelor.

Liossa se delecta cu mierea acrişoară, cu o mireasmă deosebită, atât de delicioasă.

Seara, naufragiata adormi pe patul ei de spumă şi de data aceasta avu un somn adânc şi liniştit. Totuşi gustase câteva bobiţe dulci.

Deja începuse procesul de imunizare.

Capitolul II

Anii au trecut... Liossa îşi rezolvase extraordinar toate problemele. Devenise o sălbatică superbă, cu tenul ars de soare, cu corpul suplu şi agil.

Hainele i se rupseseră. Îşi acoperea goliciunea cu câteva flori strălucitoare sau cu pene colorate, prinse între ele cu liane.

Chiar şi cel mai necioplit astronaut ar fi avut un şoc văzându-i sânii micuţi şi fermi, cu sfârcuri agresive, gâtul graţios, bărbia hotărâtă, buzele cărnoase, încordate într-un zâmbet maliţios, ca şi cum ar fi fost mereu pusă pe şotii. Părul lung, şaten, cădea în valuri pe umerii aurii, formând o mantie somptuoasă; părea o driadă din legendele antice.

Astfel, micuţa naufragiată se transformase într-o nimfă şi, ca semi-zeiţele antice, avea puteri uluitoare. Nici una din plantele otrăvitoare nu-i făcea rău. Mâncând bobiţele otrăvitoare, fetiţa reuşise să devină imună. În timp ce se plimba pe imensul său domeniu, admirându-se, cochetă, în oglinda lacurilor, Liossa ştia să devină uşoară ca o pană, planând pe deasupra râurilor şi mlaştinilor. Dacă voia, putea să culeagă câte un fruct zemos sau o orhidee cărnoasă din vârful copacilor.

Înţelegea mesajele albinelor: ştia ce înseamnă agitatia lor

dinaintea furtunii, neliniştea lor în timpul iernii, când nu mai găseau hrană, dar cele mai bune prietene ale ei erau înţeleptele mandragore.

Liossa putea să mişte obiectele, chiar dacă erau mari, dacă se concentra, şi reuşea să se înconjoare cu un ecran impenetrabil pentru a se apăra de furtuni sau de vreo viespe furioasă.

Ghemuită într-o bulă irizată, micuţa zână reuşise să intre în astronavă şi s-o exploreze în voie. Descoperise acolo scheletele pasagerilor, acoperite de plante acvatice şi recuperase o multime de obiecte pe care apa nu le deteriorase. Dintr-o dată, locuinţa ei din pădure se îmbogăţise; salteaua ei din puf vegetal stătea acum pe un pat de tuburi inoxidabile, avea o masă de cabină din plastic roşu, un scaun şi nenumărate cărţi cu foile plastificate, sursă inestimabilă de ştiinţă.

Astfel, în lungile nopţi înstelate de pe planetă, tânăra naufragiată, ai cărei ochi vedeau în întuneric, căpătase cunoştinţe vaste din toate domeniile ştiinţei, descoperind semnificaţia astrelor strălucitoare şi învăţând despre minunile civilizaţiei terestre.

Liossa se întreba uneori dacă aparţinea într-adevăr acelei rase umane. Nici una dintre cărţile pe care le citise nu vorbea de fiinţe care să se deplaseze ca ea, în orice direcţie, mişcând obiectele prin puterea voinţei sau orientându-se în întuneric. Nu simţea deloc nevoia să-şi construiască vreunul din instrumentele descrise în cărţi.

În realitate, otrăvurile mutagene de pe planeta o transformaseră atât de profund încât numai aspectul ei rămăsese uman.

Şi totuşi, Liossa îşi dorea din tot sufletul să-şi găseasca semenii. În corpul ei se trezeau nevoi noi şi dorinţa ei cea mai fierbinte era să părăsească această planetă pe care o cunoştea deja pe de rost.

Tânăra fată se putea deplasa în voie pe toate continentele, traversând oceanele şi ocolind deşerturile dintr-un salt. Chiar şi satelitul îi era accesibil: izolată în bula ei de aer, nimfa parcursese cu viteză incredibilă construcţia colţuroasă, lipsită de orice formă de viaţă.

Dar asta nu era tot.

Liossa reuşea de asemenea să-şi părăsească învelişul

spatio-temporal. Intrase în contact psihic cu nenumărate entităţi, puţine binevoitoare, cel mai adesea înspăimântătoare şi uneori fantastice, ca acei pneumuni nebuloşi care o vizitau câteodată, seara, sub forma unor vârtejuri eterice.

Fata fusese nevoită de mai multe ori să lupte împotriva influenţei creaturilor malefice ivite din câte un univers paralel, care căutau o nişă prin care să invadeze lumea umană. Până atunci scăpase nevătamată din aceste aventuri. Uneori îi fusese greu să-şi recapete planeta, aura ei rarefiată nemaifiind legată de planetă decât prin câteva firişoare subţiri. Astfel, micuţa vrăjitoare descoperise limitele puterilor sale.

Şi totuşi puterile ei creşteau neîncetat şi pneumunii care pe vremuri se jucau cu ea acum o respectau, pentru că învăţase să-i alunge dintr-o suflare.

Din păcate, Liossa se săturase de toate minunile acestea. Îi era suficient să-şi teleporteze cereale şi fructe pentru a-şi asigura hrana. În zilele friguroase, aura ei o izola într-un cocon etanş. Nici măcar somptuoasele flori de primăvară, nici măcar îndrăgitele mandragore n-o mai amuzau. Ori de câte ori putea, îşi lăsa spiritul să rătacească în spatiul imens, în căutarea unui contact cu vreo navă sosită din stelele inaccesibile. În cele din urmă, într-o seară, miracolul s-a produs: aura ei eterica a descoperit un contact necunoscut...

* * *

Lior Dexianul respinsese întotdeauna ideea de a locui pe o planetă suprapopulată sau de a munci până la epuizare pentru a coloniza astrele sălbatice. De altfel, se săturase ca toată lumea să-l considere schilod din cauza picioarelor sale strâmbe şi a spatelui cocoşat.

Un brevet de astronaut de cursă lungă şi curajul lui nebun îl transformaseră într-un vagabond incurabil.

Într-o noapte, Lior câştigase o multime de bani la jocuri de noroc, dintr-o maşină în care se adunaseră milioane de monede în cursul anilor.

După o petrecere memorabilă şi după mii de cadouri scumpe oferite iubitelor, astronautul avusese bunul-simţ de a pune deoparte o sumă semnificativă, datorită căreia reuşise să-şi împlinească visul vieţii: şi-a cumpărat o navă.

Jack-Pot nu era, desigur, un pachebord, ci doar un yacht

rapid şi confortabil, care putea transporta şase pasageri şi două tone de mărfuri. Fină şi graţioasă, linia navei îi seducea mai degrabă pe pasageri decât pe căpitan, al cărui renume atrăgea traficantii bogaţi, dornici să evite rutele oficiale.

Nava fusese interceptată de mai multe ori de patrulele spatiale, dar nici un control n-a dat la iveală vreun semn de trafic ilicit...

— Chestie de fler! declara încântat Lior.

În realitate, astronautul ştia să profite de norocul lui: cumpărase pe bani grei, de pe piaţa neagră a unei planete izolate, un aparat asemănător cu o sculptură abstractă care detecta cu mare fineţe patrulele spaţiului, cu mult înainte ca radarele acestora să repereze astronava.

Aşa că nu avea decât să lanseze o capsulă de salvare cu un călător incomod sau cu vreo marfă suspecta. După ce trecea primejdia, Lior recupera capsula şi cu asta-basta.

Ceea ce-i plăcea cel mai mult în meseria lui era diversitatea pasagerilor pe care-i transporta. Toţi aveau o personalitate neobişnuită şi de multe ori deveneau prieteni apropiaţi la care căpitanul apela ori de câte ori se confrunta cu vreo problemă delicată în călătoriile sale.

Uneori, din contră, era vorba de indivizi extrem de antipatici. Atunci astronava îi lăsa pe prima planetă întâlnită. Nici în această călătorie pasagerii nu făceau excepţie de la regulă. Lior ducea pe Vhuxir un aşa-zis inginer, pe nume Irfus, care făcea trafic cu maşinării interzise de Federaţie. Roşcovanul acesta masiv, amator de fripturi suculente, îşi făcea siesta în fiecare după-amiază. Degetele lui butucănoase erau împodobite cu inele imense care în realitate ascundeau fel de fel de dispozitive. Taciturn, nu se amesteca niciodată în afacerile altora, dar privirea lui vicleană îi trăda adevărata personalitate. Se arăta foarte amabil faţă de Lior, pentru care părea să simtă o mare simpatie.

Antus, tânăr efeb efeminat era amator de blănuri exotice şi îşi petrecea marea majoritate a timpului machiindu-se cât mai sofisticat. După ce Irfus îi respinsese avansurile, blondul se împrietenise cu Edfa, singura călătoare de la bordul navei *Jack-Pot.* Antus avea o acreditare ca reprezentant al unui cunoscute firme de jocuri mecanice. De fapt, el era un personaj important în această societate şi aparatele lui nu se limitau doar la a

satisface nevoile ludice ale minerilor de pe Vhuxir, care le cumpărau.

Privită de la o oarecare distanţă, Edfa era o fiinţă încântătoare. În realitate, avea aproape şaizeci de ani, dar graţie expertilor în chirurgie estetică părea să aibă treizeci de ani. Nu uita niciodată să-şi facă injectiile cu hormoni şi-şi vopsea părul în roşu aprins.

Pe Lior nu-l deranja limbuţia ei; Edfa nu se plângea niciodată şi încerca mereu să fie de ajutor cu ceva. Avea sarcina de a programa robotul de bucâtărie, spre satisfacţia tuturor călătorilor.

Acoperirea ei era o casă de modă pentru bârbaţi şi avea ca eşantioane câteva costume pentru bărbaţii de pe Vhuxir.

Frumoasa Edfa cunoştea această planeta ca pe propriul buzunar, în special casele primitoare în care călătorii îşi cheltuiau banii alături de creaturi experte în arta amorului. Lui Lior îi plăcea mult această afaceristă fără complexe, al cărei unic defect era afecţiunea exagerată pentru băutură.

Toată adunătura asta se înţelegea bine la bordul *Jack-Pot*-ului, şi asta era cel mai important. Până atunci, călătoria se desfăşurase fără nici un incident. Nu apăruse nici un pirat, nici o perturbare cosmică nu afecta nava şi nici o entitate bizară nu deranjase psihicul pasagerilor cu trilurile ei insidioase.

Traversaseră două din cele mai periculoase nebuloase şi până la sfârşitul călătoriei nu mai era decât una. Apoi Lior putea să se pregătească pentru o nouă croazieră după descărcarea mărfurilor. Vameşii de pe Vhuxir erau foarte înţelegători, aşa că n-avea de ce să-şi facă probleme în privinţa lor.

Prin urmare, căpitanul era foarte optimist.

Tocmai făcuse măsurători pentru a-şi verifica poziţia: astronava se afla pe traiectoria prevăzută, lângă un soare cu o planeta locuibilă, dar necolonizată din cauza florei sale extrem de toxice care ar fi trebuit exterminată pentru o colonizare sigură: Iudes.

Făcea o inspectie de rutină în spaţiul înconjurător când o pată vaporoasă îi atrase atenţia. Lior reglă imaginea, temându-se să nu fie vorba de unul din norii difuzi de molecule organice care emiteau uneori imagini hipnotice periculoase. Stupefiat, văzu trupul absolut gol al unei adolescente adorabile.

Căpitanul se frecă energic la ochi.

Imaginea persista. Convins că avea de-a face cu una din acele nebulozitaţi psi, Lior declanşă un ecran protector polivalent. Fata era tot acolo...

Mai grav încă, îi zâmbi graţios, făcându-i semn s-o urmeze! O sirenă a spaţiului! Nici un astronaut nu mai întâlnise vreodată o asemenea fiinţă...

Înţelept, căpitanul se hotărî să dea bir cu fugiţii şi porni propulsoarele.

În pofida vitezei, viziunea rămâsese pe ecran. Acum părea tristă.

Sirenei îi părea rău că fusese respinsă.

Atunci, că într-un joc, ea se agăţa de navă şi se sui pe carcasă. Lior încerca s-o repereze pe monitoare, dar aproape imediat toate aparatele de comunicaţii, toate radarele, toate televizoarele se stricară...

Acum nu se mai punea problema să afle dacă aceasta creatură era pur şi simplu fructul inhibitiilor şi fantasmelor lui, ci trebuia să se apere cât mai repede, pentru că în aceste conditii *Jack-Pot*-ul nu mai putea respecta traseul.

Lior opri cursa dementă a astronavei şi încercă să se orienteze folosind un banal periscop optic. În stânga lui strălucea soarele planetei Iudes, destul de aproape. Trebuia să aterizeze cu orice preţ pe aceasta planeta pentru a face reparaţii.

Urâtă treabă, fără radar! O să trebuiască să navigheze la intuiţie, ca pe vremurile eroice ale primilor exploratori ai spaţiului.

Căpitanul lăsă să-i scape o serie de înjurături nervoase şi se pregăti să repună nava în funcţiune, la viteză mică.

Se auzi ţârâitul intercomului şi vocea caldă a Edfei întrebă:

— Necazuri, dom' căpitan? De ce ne-am oprit?

— Nu mai înţeleg nimic, toate aparatele de comunicatii, toate detectoarele s-au stricat. Nici nu-mi trece prin cap să le repar în spaţiu. E o planetă în apropiere, o să încerc să aterizez pe ea.

— De ce nu iei costumul spaţial ca să inspectezi carcasa? întrebă Irfus, cu o voce acră.

— Dacă eram izolaţi în spaţiu aş fi încercat, dar întrucât e vorba de reparaţii majore prefer să lucrez fără costum.

— De unde crezi că au apărut stricăciunile? întrebă Antus

pe un ton subţire.

— Probabil că un meteorit a stricat antenele când s-a frecat de carcasă. Am avut noroc că nu ne-a lovit în plin, mai ales dacă era din anti-materie!

— Mă sperii, dragule! se împacienta tânărul efeb. Să mergem la nacelele de salvare?

— Ascultaţi instrucţiunile mele. Între timp aşezaţi-vă pe scaunele anti-G şi nu vă mişcaţi de-acolo! S-ar putea ca aterizarea să fie cam violentă. Acum lăsaţi-mă în pace, am alte treburi de rezolvat!

— Bine, dom' căpitan, dacă o iei aşa... Lior ridică din umeri şi-şi continuă munca.

Trebuia să se ghideze după soare, să se apropie destul de mult... dar cu planeta va fi mai dificil... cum să intre pe orbită fără nici un sistem electronic de ghidare?

Datorită experienţei sale, căpitanul făcea minuni; menţinând viteza redusă a navei, se apropie de soarele portocaliu. Acolo se opri şi încercă să calculeze distanţa la care planeta ar fi putut avea un climat propice vietii, ţinând cont de tipul spectral al astrului şi de temperatura acestuia.

După ce obţinu informaţiile necesare, aduse nava pe cercul a cărui rază o calculase... Surpriză! Lior era perplex. Roti periscopul în toate direcţiile, nici urmă de Iudes...

Căuta la întâmplare, fără nici un rezultat, când o şoaptă îi ajunse la urechi:

— Puţin mai la stânga...

Stupefiat căpitanul se supuse fără a mai avea timp să se gândească.

— Perfect! Continuă aşa...

Ce se-ntâmpla? Începuse iar să halucineze? După viziunea de adineauri, acum auzea voci!

— Mai sus, mult mai sus...

— Da' de ce te bagi? protesta Lior. Cine eşti tu?

— Nu mai pune atâtea întrebări, o să mă vezi după ce aterizezi pe planeta mea. Acum puţin înclinat spre dreapta...

În pofida uimirii, Lior ascultă supus şi continuă să examineze împrejurimile cu periscopul său primitiv.

— Pe toate cometele! Am văzut-o.

— Vezi, trebuia să ai încredere în mine, continuă vocea subţire, cu un râs cristalin. Acum te descurci, o să trebuiască să

vii cu nava asta imensă fără s-o strici, ai grijă...

— Mulţumesc! mormăi căpitanul. O să fie amuzant fără detectoare de altitudine. Oricine ai fi, mi-ai făcut un mare bine. O să mă descurc, cum spui tu!

Timp de câteva secunde Lior se concentră asupra comenzilor manuale pentru a intra pe orbită. Din fericire, accelerometrele şi termometrele încă funcţionau, la fel ca giroscoapele. Problema era că trebuia să le regleze manual pe toate, ceea ce puţini piloţi erau în stare să facă.

Atunci îi veni ideea:

— Irfus? strigă el, mă auzi?

— Da, mormăi roşcovanul. Te descurci?

— Nu-i rău până acum, dar am nevoie de ajutorul tău. O să lansez o nacelă de salvare, ştii s-o pilotezi?

— Să văd ce pot face...

— Bun! Atunci s-a rezolvat problema... Înainte să pleci leagă un fir de capătul antenei exterioare a sasului. Apoi ieşi în spaţiu cu nacela şi îmi transmiţi ce arata altimetrele.

— Am înţeles, şefu'! Plec acum. Te anunţ când sunt gata...

În timp ce inginerul se îndrepta spre sala navetelor de salvare, căpitanul îşi continuă prudent coborârea.

Distingea contururile sumbre ale continentelor acoperite de verdeaţă. Pe care să-l aleagă? N-avea importanţă, trebuia doar să găsească un loc suficient de plat pentru aterizare.

Temperatura carcasei nu crescuse încă prea mult şi astronava răspundea perfect comenzilor căpitanului.

— Gata, şefu'! Am legat un cablu de zece metri. Mă urc în nacelă. În zece secunde testez comunicaţiile...

— Perfect! Citeşte ce scrie pe cadran la fiecare treizeci de secunde şi când ajungem la cinci sute de metri, din zece în zece secunde!

— Am priceput! Ceao!

„Ce noroc am avut că tipul nu se sperie cu una cu două!, se gândi Lior. O fi el un ticălos, dar are stil...”

O vreme, radioul rămase mut, apoi vocea lui Irfus ajunse la urechile căpitanului:

— Sunt la cincizeci de metri de carcasâ, sub tribord. Altitudine 2.500.

— Recepţionat, 5 cu 5... Încearcă să găseşti un loc plat!

— Am înţeles! 2.200...

Inginerul continuă conştiincios să transmită datele până când nava ajunse la vreo 100 de metri deasupra solului. Din păcate, se afla deasupra unor arbori gigantici, ale căror ramuri se izbeau de carenă.

Lior continuă să zboare pe orizontală suficient de repede pentru a nu risca să se agaţe în coroanele copacilor. În cele din urmă găsi un teren liber.

— Irfus! Aterizez. Eliberează drumul. După ce ajung jos cobori şi tu!

— OK,şefu'.

Căpitanul îşi concentră atenţia asupra comenzilor manuale, cu ochiul lipit de vizorul periscopului central. Îi venea greu să estimeze distanţele şi cobora cât mai încet posibil, paralel cu linia copacilor.

În fine, amortizoarele atinseră solul. Se pliară la impact, dar rezistară şocului. Câteva secunde mai târziu, Lior opri propulsoarele: *Jack-Pot* ajunsese teafăr.

— Felicitari, şefu'! exclamă Irfus. Ai făcut o treabă bună, trebuie să recunosc. M-am plimbat destul de mult la viaţa mea, şi ştiu că puţini piloti s-ar fi descurcat atât de bine. Mă întorc la bord...

— Dom' căpitan?, gemu Antus, acum putem pleca de pe scaunele astea?

— Sigur că da, am uitat să sting alarma. Suntem pe o planetă destul de plăcută, puteti coborî să vă dezmorţiţi oasele!

— Nu mă interesează! izbucni efebul. Vreau doar să ajung cât mai repede pe Vhuxir. Durează mult reparaţiile?

— Ia lasă-l în pace pe dom' căpitan! se supără frumoasa Edfa. Nu trebuie să vină un mucos ca tine să-l înveţe ce să facă. O să te anunţe el când putem pleca.

— Doamnă, n-am vorbit cu dumneavoastră! Sunt un pasager care a plătit scump şi am unele drepturi!

— Ei bine, prietene, o să examinez carcasa şi vedem ce putem face. Dacă e vorba doar de antenele externe putem pleca destul de repede.

Apoi, Lior urcă în sala nacelelor, unde îl aştepta Irfus. Îşi puse un costum protector, pentru că analizatoarele nu terminaseră încă să examineze flora microbiană şi compoziţia atmosferei, fără a mai vorbi de toate acele otrăvuri vegetale...

— O mână de ajutor, şefu'? propuse traficantul roşcovan.

— Nu pot să te refuz! O să trebuiască să aducem piese de schimb, aşa că o pereche de braţe în plus nu strică.

— De acord! Aştept aici.

Apoi Irfus se aşeză confortabil pe scaunul din nacelă, scoase un trabuc din port-ţigaretul de aur masiv, o havană garantată, fără pic de nicotină şi fără gudron cancerigen.

Între timp, Lior ieşise din navă şi fără a da atenţie peisajului începu să cerceteze carcasa, ajutându-se de un elevator dorsal pentru a examina partea de sus.

Spre marea lui uimire, nu descoperi nici urmă de impact, nici cea mai mică zgârietură. Cele câteva urme vizibile proveneau de la micro-meteoriţi şi erau destul de vechi; cele mai grave fuseseră astupate automat prin sistemul minuscul de capilare care aducea metal lichid ce se solidifica în vid.

Şi totuşi toate antenele de ghidare ale astronavei parcă fuseseră retezate cu toporul... Ca şi cum cineva ar fi făcut ocolul navei special pentru a le secera...

Căpitanul nu se putu impiedica să se gândească la viziunea de mai devreme. Şi dacă nu era o iluzie? Dacă fata aceea putea într-adevăr să se plimbe prin spaţiu? Fără costum?, protesta raţiunea lui. Să fim serioşi!

Dar în spaţiu aveau loc multe fenomene ciudate. Uneori, navele dispăreau pur şi simplu, fără urmă, cu tot cu pasageri. Astronautii care bântuiau prin porturi povesteau întâmplări sinistre: creaturi apărute de nicăieri, monştri iviţi din spaţii paralele, entitaţi care opresc astronavele pentru a le suge energia...

Lior nu nega existenţa fenomenelor care făceau parte din riscurile navigaţiei spaţiale, dar refuza să creadă fără nici o dovadă asemenea poveşti. Or, cercetătorii Gărzii nu reuşiseră niciodată să descopere motivul precis al dispariţiei astronavelor.

Căpitanul privi maşinal în jur.

Cât de frumoasă era această planetă! Covorul de iarbă deasă era presărat cu flori. Copacii înalţi erau împodobiţi cu ghirlande de corole multicolore. În lumina soarelui străluceau aripile fluturilor şi insectelor. Şi totuşi, conform manualelor de galactografie, acest paradis adăpostea nenumărate specii de plante otrăvitoare, ceea ce făcea imposibilă colonizarea planetei. Apa, aerul însuşi contineau atâtea toxine, atâţia alcaloizi sub formă de vapori, încât orice explorator fără costum

de protecţie ar fi murit în chinuri groaznice în mai puţin de o săptămână.

— Şefu'?, întrebă Irfus pe un ton neliniştit. E totul în regulă?

— Da!, mormăi astronautul. Avem ceva treabă: trebuie să schimbăm toate antenele exterioare. O să am nevoie de ceva ajutor...

— Am priceput! Alte avarii?

— Nu, nimic altceva, dar avem destul de lucru şi aşa. Sper că mecanicul n-a uitat să încarce piesele de schimb. Aşteapta-mă, vin acum.

— De acord, şefu'!

Lior, încântat că se putea baza pe ajutorul unui profesionist, ajunse înapoi în astronavă. Cu siguranţa, se gândi el, Irfus e un tip de treabă, deşi pare cam antipatic...

Cei doi intrară în cală, unde erau depozitate materialele de rezervă şi începură să le sorteze cu grijă, pe măsură ce descopereau piesele de care aveau nevoie. Apoi verificară antenele cu ajutorul manualului de întreţinere.

Aduseră pachetele în sala nacelelor şi începură să le despacheteze. Totul era în stare de funcţionare.

Mai trebuia să verifice antenele, să le monteze şi să facă câteva teste pentru a se asigura că funcţionează corect.

Irfus îşi puse un costum de protectie şi amândoi adunară piesele lângă navă, la piciorul sasului.

După aceea, Lior se căţără în vârful carlingei, cu uneltele la el. Avea noroc că gravitaţia era aproape normală; în spaţiu ar fi trebuit să se chinuie cu nişte instrumente speciale, mult mai incomode.

Se ocupă în primul rând de cupola radarului telemetric. Într-un sfert de oră îl repară. Fusese prevăzut din construcţie cu un sistem simplu de înlocuire pentru că antenele externe erau întotdeauna expuse din cauza micrometeoriţilor.

De altfel şi Irfus îl ajutase pe căpitan. Acest individ avea un talent înnăscut de mecanic; îi dădea întotdeauna uneltele potrivite lui Lior, înainte chiar ca acesta să le ceară. În general, inginerii se limitau la teorie; Irfus însă ştia să pună osul la treabă dacă era cazul. Fusese nevoit să repare el însuşi o mulţime de aparate.

Datorită acestui ajutor eficace, Lior repuse foarte repede

antenele în stare de funcţiune. Când ultima fu înlocuită, îi declară zâmbind asistentului său:

— Ei bine, bătrâne, poţi să-ţi iei brevetul de electrician de astronavă! Îţi mulţumesc mult! Datorită ţie totul a mers ca pe roate.

— Mai trebuie să le testăm, bombăni inginerul. Dacă merg toate nu trebuie să mai pierdem timpul. Am nişte termene de onorat...

— Şi Antus la fel. Dar zdreanţa nici nu s-a oferit măcar să ne ajute. Genul de individ care aşteaptă să-i pice totul mură în gură...

— Şi ce te-aşteptai? În meseria lui nu prea are ocazia să iasă din sala de jocuri. Dar acolo nu mi-ar plăcea să am de-a face cu el, pentru că are o dexteritate inegalabilă! Am jucat două-trei partide de cărţi cu el şi aproape că mi-am pierdut cămaşa de pe mine...

— Asta e! Fiecare cu ce ştie! Hai să intrăm în navă.

Cei doi ajunseră lângă sas când privirea lui Lior se îndrepta întâmplător spre liziera pădurii şi ceea ce văzu îi tăie răsuflarea.

Irfus, văzându-l că rămăsese cu gura căscată, privi şi el în direcţia pădurii şi exclamă uluit:

— Uite!... O fată în pielea goală! Ce caută aici? Mai aveai vreun călător la bord?

Căpitanul nu răspunse imediat. Această sălbatică cu flori în păr care respira fără costum de protecţie în atmosfera otrăvită îi părea ciudat de familiară. Îi amintea de silueta văzută în spaţiu. Alungă acest gând:

— Din câte ştiu eu, nu! răspunse el în cele din urmă. Oricum sasul e încuiat.

— Atunci e o indigenă... Nu e rău deloc, la naiba!

— Problema e că în manual scrie că Iudes nu e locuită şi că nici o fiinţă umană nu poate trăi aici!

— Ei bine, manualele nu au dreptate, asta-i tot!, replică inginerul. Oricum, uite că vine spre noi. O să aflăm imediat dacă e vorba de vreo naufragiată.

— Nu ştiu să fi aterizat vreo astronavă în sectorul acesta, cel puţin nu în ultimi câţiva ani. Hai să vorbim cu ea...

— Să sperăm că nu se sperie..., sesiză Irfus. Poate că n-a mai văzut niciodată costume spaţiale.

Dar frumoasa nimfă nu părea deloc speriată. Înainta lin, parcă plutind deasupra solului, cu picioarele goale, insensibilă la plantele spinoase de pe jos.

Lior şi Irfus o aşteptau în faţa intrării.

Când ajunse la câţiva paşi de ei, sălbatica se opri, îi examină zâmbind pe cei doi bărbaţi şi exclamă într-o galactică pură, cu un uşor accent învechit:

— Bună ziua! De ce purtaţi costumele alea caraghioase? Cred că muriţi de cald în ele...

— Încântat de cunoştinţă! răspunse astronautul. Eu sunt Lior, căpitanul acestei nave şi el e Irfus, un pasager. Şi ca să răspund naivei dumitale întrebări, hainele acestea ne apără de otrăvurile de pe planeta. Cum puteţi să trăiţi aici dezbrăcată?

— Jur că nu ştiu; nu m-am îmbolnăvit niciodată, plantele mele mă iubesc şi le iubesc şi eu; nu mi-ar face rău niciodată...

— Sunteţi de mult aici? întrebă inginerul. Frumosul chip bronzat se întristă:

— De când nava noastră s-a prăbuşit pe planeta aceasta. Eu eram încă mică. Părintii mei şi toţi ceilalţi pasageri au murit... Sunt singură de-atâta timp... E prima dată când vorbesc cu fiinţe umane.

— Cum vă cheamă?

— Liossa...

— Şi unde e epava navei dumneavoastrâ?

— În dreapta, în mlaştină, făcu micuţa sălbatică arătând cu degetul spre pădure. N-a rămas mare lucru din ea...

— Mi-ar plăcea s-o văd, poate reuşesc s-o identific.

— Sigur că da; veniţi cu mine!

— De acord! Irfus, spune-le celorlalţi că lipsesc puţin.

— Nu vrei să vin cu tine, şefu'?

— De ce? Creatura aceasta încântătoare n-o să mă devoreze!

— Cum vrei. Dacă nu te-ntorci într-o oră vin să te caut.

— Perfect! Oricum, planeta asta pare destul de paşnică, nu cred că există vreun pericol.

Lior îşi urmă călăuza, destul de derutat. Cum să gândească limpede când în faţa lui se încordau fesele acelea adorabile? Şi când Liossa se întorcea spre el nu se putea împiedica să admire sânii ei aurii, micuţi şi fermi. Totuşi îşi continuă interogatoriul:

— Şi unde ati locuit în toti acesti ani?

— În scorbura unui copac. Aici nu e niciodată frig. Doar furtunile sunt plicticoase; durează uneori câte-o zi întreagă şi plouă torenţial.

— Cu ce vă hrăniţi? În atlasul meu scrie ca aici e plin de plante toxice.

— Oh! m-am obişnuit... Evident, la început m-am cam îmbolnăvit. Apoi am descoperit mierea şi am mâncat fructe şi cereale. Acum pot să mănânc orice!

— Şi nu v-a fost greu să supravieţuiţi în tot acest timp? Singură, fără nimeni cu care să vorbiţi...

— Nu, nu sunt niciodată singură, toate plantele sunt prietenele mele. Unele sunt foarte amuzante şi când mă plictisesc, mandragorele vin pe la mine...

— Cum? Pot să meargă?

— Nu foarte repede şi doar la maturitate.

— Incredibil!

— Uite, am ajuns. Se vede carcasa navei, iese puţin din apă.

— Un model destul de vechi, nu reuşesc să văd numărul de înmatriculare.

— F.M.C. 8975, şopti Liossa; l-am învăţat pe dinafară.

— Sărmană copiliţă! Cât trebuie să fi suferit! Probabil că n-aţi avut cum s-o examinaţi.

— Ba da! Am coborât să caut cărţi, diapozitive... Nu sunt o neştiutoare...

— Minunat! Ei bine, Liossa, hai să ne întoarcem la navă. Vrei să iei ceva cu tine?

— Nu, nimic! Oricum, n-am mare lucru: nişte cărţi vechi, pe care le ştiu deja pe de rost, asta-i tot... Şi în plus sper să ajung din nou aici, într-o bună zi.

— Sincer, mă îndoiesc. O să trebuiască să te obişnuieşti cu viaţa civilizată, cel puţin dacă nu preferi să trăieşti împreună cu coloniştii.

— Mai vedem... Vino, Lior, să nu-i facem pe prietenii tăi să aştepte. Abia aştept să cunosc stelele şi lumea...

Uimit, căpitanul nu răspunse. Câteva clipe mai târziu ajunseseră deja lângă Irfus, în sala nacelelor.

Capitolul III

— Cum e şefu'? O ştergem?

— Sper. Oricum, avem o problemă. Liossa vine cu noi. Trebuie s-o testăm mai întâi, să vedem dacă suportă atmosfera din astronavă.

— Durează mult?

— Nu, o să folosesc echipamentul standard. Rămâne să aflăm dacă noi putem suporta microbii pe care-i poartă ea...

— Poate că şi noi suntem purtătorii unor germeni periculoşi pentru ea...

— Asta nu-i o problemă; vaccinul polivalent o s-o imunizeze. Liossa, pune-ţi costumul acesta şi aşteaptă să-ţi pregătesc sala de carantină.

— Şefu', sper că nu pierdem patruzeci de zile aici! Mă cam grăbesc, ştii...

— Nu, nici vorbă! Vreau doar să mă asigur că aerul pe care-l respirăm noi e bun pentru ea. Vino, Liossa.

Docilă, mica sălbatică îl urmă pe astronautul care o aduse într-o cabină etanşă, utilizată în general pentru transferul animalelor din grădini zoologice, unde exobiologii le studiau comportamentul.

Îi aduse mâncare şi apă.

Noua pasageră urmărea pregătirile cu un surâs dulce pe buze.

Apoi căpitanul ieşi în micul salon pentru a-i avertiza pe ceilalti călători. Aceştia nu părăsiseră salonul de când aterizaseră, şi asta din motive întemeiate.

Antus profitase de absenţa lui Lior pentru a înghiţi o doză zdravănă de halucinogene. În plin extaz, se agita pe canapea, cu ochii fixaţi în tavan.

Edfa, la rândul ei, era beată moartă. Zăcea pe podea, cu un flacon pe jumătate gol în mână şi fredona, cu o privire sticloasă, un refren care ar fi făcut să roşească un batalion întreg de gărzi stelare.

Astronautul îi privi cu dispreţ şi exclamă:

— Nu putem să ne bazăm pe ăştia doi în caz de ceva. Hai, Irfus, ajută-mă să-i duc în cabinele lor. Nu vreau ca mica noastră vrăjitoare să-i vadă în halul acesta.

— Şefu', în cazul acesta cred că o să cer o reducere din preţul biletului! glumi inginerul.

— O meriţi din plin, bătrâne! Ştiu că te-am pus la treabă în calătoria asta!

Cei doi îi cărară pe efeb şi pe betivă în paturile lor. Apoi Lior le controlă bagajele şi dulapurile pentru a se asigura că nu mai au droguri sau băuturi tari. Mica lui inspecţie se soldă cu o captură impresionantă, suficientă pentru a scoate din funcţiune un regiment.

După aceea cei doi bărbaţi îşi ocupară posturile în cabina de ghidaj pentru a testa antenele.

După câteva reglaje, la care Irfus s-a dovedit a fi un ajutor preţios, Lior se declară satisfăcut.

— Gata! Putem decola imediat ce sunt sigur că Liossa e în stare să suporte atmosfera noastră. Între timp propun să înghiţim ceva, mi s-a lipit stomacul de şira spinării.

Irfus încuviinţă entuziasmat.

După masă, cei doi bărbaţi, îşi continuară conversaţia:

— După părerea mea, spuse inginerul, fata asta o să aibă mari probleme cu adaptarea. Îţi dai seama, avea la dispoziţie o planeta întreagă, un paradis şi noi o închidem într-o carcasă, în spaţiu. Şi asta doar ca s-o ducem pe o planeta suprapopulată! Fătuca n-a văzut pe nimeni timp de cincisprezece ani... E bine că mai ştie să vorbească şi că şi-a făcut o oarecare educaţie din cărţile de pe epavă.

— Sunt foarte conştient de treaba asta şi o să fac tot ce-mi stă în puteri ca să o ajut. Oricum, nu văd altă soluţie. Nu putem s-o abandonăm aici!

— Ei nu!, nu mi se pare o soluţie atât de proastă. Dacă

eram ceva mai tânăr m-aş fi oferit să-i ţin de urât. Cu o fată atât de drăgălaşă nimeni nu se poate plictisi...

— În orice caz, i-o tăie scurt căpitanul, nu te amesteca în educatia ei sexuală! Are şi aşa destule probleme de rezolvat...

— Stai liniştit, şefu'! Am trecut de vârsta aia. Nici Antus nu e un pericol; nu-l interesează deloc fetele. Din contră, sunt convins că Edfa o să-ncerce s-o racoleze!

— O să-i atrag atenţia. Dacă nu-şi ţine gura o încui în cabină până la sfârşitul călătoriei!

— Ia zi, şefu', eşti cam arţăgos când e vorba de micuţă! Nu cumva ţi s-au aprins călcâiele?

— Nu delira, bătrâne! Mi-e milă de ea, pentru că e o naufragiată, nimic mai mult. Un vagabond de astronaut nu se leagă aşa...

— Oricum, asta nu mă priveşte. Spune, şefu', mergem să vedem cum se comportă noua noastră pasageră?

— Bună idee...

Cei doi veniră lângă cabina Liossei. Aceasta părea să doarmă profund. De fapt, ea tocmai ajunsese înapoi în astronavă după o escapadă pe draga ei planetă de care profitase pentru a mai gusta din fructele ei preferate.

Căpitanul introduse uşor analizatoarele în sasul specializat, apoi consultă diversele aparate şi şopti:

— Prietena noastră se comportă minunat, metabolism normal, aerul nostru pare să-i convină. În seara asta analizatorul ne va spune dacă sângele ei are un nivel normal de hematite şi hemoglobină. Am toate motivele să cred că putem decola cât de curând...

— Spaţiul ne aşteaptă! Pierdem cam mult timp cu aceasta fetiţă.

— Hai bătrâne, nu fi nesuferit. Oricum trebuia să facem reparaţiile astea. Salvarea ei nu ne-a luat mult timp.

— Poate că aşa e, dar putem avea oricând alt accident!

— Nu prea cred... Oricum, îmi iau întotdeauna o marjă de precauţie când îmi stabilesc orarul. Practic mai avem patru zile în plus. Aşa că nu-ţi face griji.

— Eu unul, mormăi inginerul, nu stau liniştit decât când nava aterizează în astroport. În timpul călătoriei îmi fac întotdeauna griji!

Cei doi îşi continuară o vreme discuţia. Între timp,

răutăcioasa Liossa se amuza copios. Spiritul ei agil citea cu uşurinţă gândurile ascunse ale vizitatorilor. Fusese cucerita imediat de Lior care, cu picioarele lui strâmbe, îi amintea de mandragorele ei. Gândurile căpitanului o încântau teribil, deşi uneori o făceau să roşească puţin. Descoperise în el un curaj neţărmuit, o dragoste profundă faţă de meseria lui, faţă de spaţiul imens. Nici o viclenie, nici un gând necinstit nu se ascundeau în creierul astronautului. Bărbatul acesta care văzuse atâtea planete, cunoscuse atâtea femei simţea, fără îndoială, o afecţiune sinceră pentru protejata lui. Era dispus să facă orice pentru a o satisface şi doar spiritul lui de echitate îl împiedica să mărturisească ce simte pentru ea, ştiind că nu-i poate impune unei fete atât de minunate să accepte viaţa lui rătacitoare. Liossa era extrem de încântată.

Meandrele vâscoase ale circumvoluţiunilor lui Irfus, din contră, o umpleau de dezgust. Fără a înţelege prea bine, Liossa îşi dădea seama că bărbatul acesta vindea moartea sub toate formele sale: otrăvuri, explozive, roboţi, motoare atomice, capcane subtile, gaze toxice, dispozitive miniaturizate. Misiunea lui actuală era să furnizeze guvernului de pe Vhuxir arme clandestine pentru a elimina gărzile şi reprezentanţii Federaţiei. După aceea, guvernul de pe Vhuxir intenţiona să înarmeze o flotă şi să-şi proclame independenţa. Guvernul federal va fi pus în faţa faptului împlinit şi, în loc să încerce o recucerire costisitoare, va prefera mai mult ca sigur să negocieze cu rebelii. Toate acestea o dezgustau profund pe Liossa şi, dacă n-ar fi fost Lior, ar fi părăsit cu plăcere nava pentru a se întoarce în lumea ei. Dar astronautul nu făcea altceva decât să-şi transporte pasagerii şi nu se amesteca absolut deloc în combinaţiile lor sordide. În plus, Irfus, sub masca ajutorului său morocănos, dar amical, nutrea gânduri negre la adresa căpitanului; hotărât să ajungă pe Vhuxir cât mai repede cu puţinţa, se gândea deja cum să-l elimine cu prima ocazie pentru a vinde *Jack-Pot-ul*...

Mica sălbatică hotărî pe loc că frumosul ei astronaut avea nevoie de ajutor; se părea ca oamenii ăştia nu aveau puterile ei, aşa că nu-i va fi greu să-l scoată din funcţiune pe diavolul acesta dacă încearcă să-l atace pe salvatorul ei.

Liossa se prefăcu în continuare că doarme. După plecarea celor doi vizitatori începu să se plimbe prin navă şi îi descoperi

imediat pe ceilalţi doi călători.

În aburii care întunecau creierul Edfei, mica sălbatică desluşi frânturi de gânduri pe care nu le înţelegea în totalitate. Femeia spera să devină bogată, foarte bogată, vânzându-le minerilor de pe Vhuxir un afrodisiac interzis de legea federală, care oferea plăceri extraordinare cuplurilor. Era suficientă o doză infimă pentru fiecare, iar în bagajele ei din cală avea două recipiente de câte zece litri...

Gândurile întortocheate ale lui Antus, în schimb, o derutau complet. Acesta, deşi era bărbat, gândea ca o femeie. Proiectele lui erau însă foarte clare: avea să trişeze la jocuri folosind dispozitive miniaturale şi mai ales avea să ducă pe Vhuxir o încărcatură de maşini ilegale, interzise de legea federală.

Practic, cei trei indivizi nu se gândeau decât să câştige bani, indiferent prin ce metode, pentru a-şi satisface apoi nevoile depravate. Bani... O noţiune greu de înţeles pentru Liossa, care nu pricepuse niciodată prea bine semnificaţia biletelor emise de Federaţie. Se întreba cu stupoare de ce suporta Lior atâtea mârşăvii şi de ce-i primise la bord pe indivizii ăştia josnici...

Bineînţeles, el nu le putea citi gândurile. Şi totuşi, nu putea pretinde că nu ştie ce viaţă duc... Viteazul căpitan era prea îngăduitor!

Întristată, Liossa se întoarse la ea în cabină şi adormi. Dar o fracţiune din creierul ei rămase trează, atentă la orice pericol, aşa cum se obişnuise.

Până seara nu mai veni nimeni s-o deranjeze.

Când Lior veni să vadă ce mai face, observă destul de uimit că pasagera lui avea în păr o orhidee superbă, care părea proaspăt culeasă. Îşi explică acest fenomen spunându-şi că probabil florile de pe planetă erau foarte rezistente.

Apoi examină atent rezultatele analizelor şi păru satisfăcut.

Atunci Liossa se prefăcu că se trezeşte, întinzându-se ca o pisică. Roşi de plăcere citind gândurile admirative ale căpitanului şi îi zâmbi:

— Bună ziua, dom' căpitan! Nu ştiu dacă trebuie să zic bună seara, pentru că în cuşca asta nu se vede soarele.

— Bună seara, drăguţa mea! Am o veste bună pentru tine: suporţi perfect aclimatizarea navei noastre. Aşa că poţi pleca

din infirmerie şi te mut într-o cabină mai confortabilă.

— Are flori, iarbă, văi, fântâni? întrebă Liossa cu un aer maliţios.

— Dacă doreşti... Panourile murale sunt prevăzute cu diverse peisaje panoramice.

— Şi aromele?

— Bineînţeles...

— Şi pot să mă plimb?

— Asta în nici un caz! Dar dacă ţi-e dor de plimbările tale îţi arăt culturile hidroponice de pe navă; sunt plante adevărate.

— De acord, dom' căpitan! Cred că e cea mai frumoasă parte din cutia asta de metal.

— Deja ţi-e dor de planeta ta?

— Da... trebuie să recunosc, suspină Liossa gânditoare. Dar trebuie să mai învăţ multe despre lume, aşa că era timpul să plec. De altfel...

Se opri brusc, ca şi cum ar fi spus deja prea multe...

— Ce voiai să spui?

— Oh! nimic important. Voiam să spun că sigur există planete la fel de frumoase ca a mea în galaxie.

— Nu chiar, crede-mă! A!, era să uit, ai aici nişte haine. Acum poţi să-ţi schimbi costumul acesta de plastic.

— Pentru ce? Nu e frig aici...

— Doar ca să-ţi ascunzi corpul.

— Nu înţeleg. E urât?

— Sigur că nu! Tocmai din cauza asta e bine să nu ţi-l etalezi aşa; s-ar putea să provoace gânduri urâte la unele persoane.

— Oamenii civilizaţi sunt tare ciudaţi, ofta mica sălbatică, îmbrăcând tunica aurie adusă de astronaut. Îmi pun sacul acesta doar ca să-ţi fac pe plac; urăsc atingerea ţesăturilor pe pielea mea.

„E frumoasă ca o zeiţă!”, se gândi astronautul. „Nu pot lăsa o fată atât de naivă pe mâinile oamenilor de pe Vhuxir; nu trebuie s-o scap din ochi când ajungem la destinaţie.” Apoi continuă:

— Dacă vrei, mergem să vizităm *Jack-Pot-ul;* încă nu ţi l-am arătat.

— Ce nume ciudat! Înseamnă ceva?, întrebă Liossa în timp ce se îndreptau spre holul central.

— Aşa se cheamă jocurile mecanice în care se bagă bani ca să joci.

— Ce idee caraghioasă! La ce folosesc aparatele astea?

— Cel mai adesea ca să pierzi bani, din când în când ca să câştigi. Asta am păţit eu. Datorită banilor câştigaţi dintr-un aparat din acesta am putut să cumpăr o astronavă. Şi am botezat-o *Jack-Pot,* în semn de recunoştinţâ.

— Înseamnă că eşti foarte norocos!

— Aşa spun unii, dar nu sunt nici pe departe bogat…

— Cum adică „bogat”?

— Adică să ai mulţi bani, cu care să-ţi cumperi tot ce vrei.

— Am găsit cuvântul acesta în cărţile mele, dar nu înţelegeam prea bine ce înseamnă. Deci banii sunt ceva indispensabil pentru a trăi în Federaţia voastră?

— E greu să te descurci fără...

— Şi cum faci să câştigi bani?

— Practici o meserie.

— Păi eu, care nu ştiu să fac nimic, ce-o să fac?

— Tocmai asta mă îngrijorează! Pe Vhuxir, oamenii o să-ţi spună cum să câştigi bani uşor, dar tu să nu-i asculţi!

Liossa citi în mintea astronautului gânduri bizare: trafic de came vie, prostituţie, fără a înţelege prea bine despre ce era vorba. Mentorul ei se temea pentru ea şi părea dispus s-o protejeze. Era extraordinar de amabil, asta-i sigur! Fata continuă ca şi cum nu s-ar fi întâmplat nimic:

— Am înţeles, Lior! O să te ascult, ca o fetiţă cuminte.

— Perfect! Şi nu-ţi face griji în privinţa banilor. Chiar dacă nu sunt bogat, am destui pentru două persoane. Uite! Am ajuns în sala culturilor hidroponice. Bacurile conţin alge care sintetizează oxigenul din dioxidul de carbon pe care-l exhalăm. Ele asigură şi proteinele din mâncarea noastră.

— Şi plantele astea?

— Un lux pe care mi-l ofer: unele sunt comestibile, altele sunt doar decorative. Mi se pare că izolarea de pe navă e mai uşor de îndurat cu puţină verdeaţă...

— Câtă dreptate ai! exclamă Liossa mângâind uşor petalele unui trandafir galben minunat. Nici nu cunosc o parte din speciile astea: sunt absolut superbe!

— Le-am selecţionat în călătoriile mele. Şi mai sunt atâtea pe care nu ştiu unde să le pun… Vino, hai să-ţi arăt salonul.

— Nu ştiu ce înseamnă...

— Salonul e camera în care ne adunăm să ne distrăm. Are aparate de proiecţie, poţi asculta muzică, poţi chiar să-ţi creezi propriile vise compunând peisaje cu oniroinductorul.

— Hai să vedem, trebuie să fie minunat!

Când intrară în salon, ceilalţi trei pasageri se aflau deja acolo. Discutau între ei şi tăcură auzindu-l pe astronaut.

Liossa avusese însă timp să constate că vorbeau despre ea, în termeni care-o făceau să roşească.

— Edfa, ţi-o prezint pe Liossa, o mică naufragiată culeasă de pe planeta asta.

— Bună, drăguţo! Cred că te-ai plictisit de moarte până acum... Mai ales fără nici un bărbat care să-ţi facă curte!

— Jur că la început am fost ocupată până peste cap să-mi procur hrana. Şi apoi, plantele mele îmi tineau de urât.

— Încântat, frumoasă copilă! susură Antus întinzându-i o mână moale.

— Oh! ce frumos miroşi..., se extazie Liossa. E mirosul tău natural, sau te-ai frecat cu flori?

— Sunt parfumuri sintetice foarte scumpe, draga mea, se răsfăţă efebul. Am o colecţie întreagă. Dacă vrei, îţi dau şi ţie câteva sticluţe.

— Mulţumesc mult! De ce nu se parfumează şi ceilalţi? Se lăsă o scurtă tăcere penibilă.

Irfus îi puse capăt mormăind:

— Ia spune, Lior, pasagera noastră pare să fie în formă. Aşa că de ce nu decolăm?

— Am aşteptat să fiu sigur de comportamentul ei. Acum sunt convins că se va adapta uşor. Decolăm imediat. Liossa, vii cu mine în cabina de pilotaj?

— Sigur că da; am timp oricând să mă obişnuiesc cu aparatele din salon. Îmi explici cum functionează nava?

— Ne-am înteles!

Câteva clipe mai târziu se aflau în ogiva astronavei, în faţa unui impunător tablou de bord.

— Linişteşte-te, declară astronautul, manetele astea nu sunt toate folosite des. Practic, când totul e-n regulă, pilotul automat asigură navigarea. Eu doar programez destinaţia. Vhuxir, sub forma numărului din catalogul stelar, apoi calculatorul central se ocupă de decolare, de modificările

aparatelor...

Liossa asculta, distrată: gândurile celorlalţi ocupanţi ai astronavei nu mai ajungeau la ea. Asta nu i se mai întâmplase pe planetă; nici în spaţiu, cu pneumunii. Probabil că materia din care erau construite uşile şi pereţii bloca transmisiunile cerebrale. Lior vorbea în continuare:

— ...eu, unul, nu mă bazez prea mult pe instrumentele astea. În principiu, dacă apare vreo problemă sunt informat prin semnale luminoase şi sirene care se aud în toată nava. De asemenea, din când în când fac verificări. De exemplu când antenele au fost distruse am avut parcă o premoniţie, am privit ecranele şi...

Lior se opri, amintindu-şi de viziunea lui... fata aceea goală pe care parcă o văzuse, semăna cu Liossa ca două picături de apă... Nu! Imposibil! Cum ar fi putut supravieţui mica naufragiată în vidul spaţial? Liossa îi urmărea ezitarea cu un zâmbet jucăuş:

— Ce-ai văzut pe ecrane, dom' căpitan?

— Mm... nimic special. Unde rămăsesem? A, da! Toate antenele exterioare au fost secţionate! De un meteorit, mai mult ca sigur...

— Asta te-a făcut să aterizezi pe planeta mea? Ei bine, am avut noroc...

— Da. Fără antene, computerul nu mai primeşte datele necesare. Aşa că am trecut pe pilotaj manual şi am reuşit până la urmă să aterizez pe Iudes fără defecţiuni grave. Vezi, acum programez destinaţia Vhuxir, apăs pe butonul de decolare şi plecăm!

— Extraordinar! se extazie drăgălaşa pasageră. Dar nu ţi s-a întâmplat niciodată să ai întâlniri neplăcute în călătoriile tale?

— Ba da, câteodată. În primul rând sunt piraţii navelor. Din fericire pot să-i detectez la timp şi cum *Jack-Pot* e destul de rapid îi evit fără probleme. Asta merge şi cu astronavele Gărzii Federale, dacă sunt prea curioase. Din contră, mă tem ca de dracu' de norii aceia vii, nişte entităţi difuze care se numesc pneumuni. Bănuiesc că sunt responsabile de dispariţia multor nave.

— A,da? Şi ce le fac?

— N-a mai trăit nimeni ca să povestească! Se presupune

că acţionează asupra spiritului astronauţilor, transformându-i în zombi, în marionete.

— Trebuie să fie îngrozitor! răspunse Liossa imperturbabilă. Deja mă trec fiorii, sper să nu ne întâlnim cu aşa ceva...

— Oh! genul acesta de accidente e foarte rar, din fericire. Acum, dacă eşti de acord, hai să mergem la prietenii noştri.

În mod ciudat, Lior simţi o durere puternică de cap: i se întâmpla câteodată, aşa că nu-i dădu importanţă. Îşi promise doar să ia o pastilă pentru a profita în continuare de compania adorabilei sale pasagere.

În timp ce *Jack-Pot* îşi continua drumul, îndepărtându-se de Iudes, Liossa era asaltată de întrebările curioase ale călătorilor:

— Ei bine, micuţo, exclamă Edfa, cred că e o diferenţă faţă de hrana ta obişnuită!

— E într-adevăr delicios, încuviinţă fata degustând mâncărurile rafinate cu gesturi de pisică gurmandă. Şi totuşi n-am suferit niciodată de foame. Cu fructe şi cereale poţi face meniuri destul de diversificate.

— Le cultivai tu?, întrebă Antus.

— Nu! Eu doar făceam provizii pentru iarnă. Asta era perioada cea mai grea. Fructele uscate au aproape toate acelaşi gust. În schimb, în anotimpul cald nu mai ştiam ce să aleg...

— Şi n-a venit nimeni niciodată pe planetă? Nici o expediţie de salvare? se miră Irfus.

— Nu... N-am primit nici o vizită...

— La drept vorbind, asta nu prea mă miră, interveni Lior. Probabil că dacă a trecut vreo astronavă, satelitul a detectat epava şi nimeni nu şi-a închipuit că există vreun supravieţuitor. De altfel, cine să-şi facă griji pentru nişte emigranţi amărâţi?

— Cât trebuie să te fi plictisit, draga mea!, strigă Antus. Cum te distrai?

— Munceam ca să-mi îmbunătăţesc locuinţa şi citeam cărţi. Aveam multe cărţi. Unele foloseau cuvinte pe care nu prea le înţelegeam. În mare, mi-am găsit întotdeauna ceva de făcut...

— Călătoreai, în anotimpul cald?, întrebă inginerul.

— Nu prea mult, minţi Liossa. Trebuia să merg pe jos...

— De ce n-ai încercat să-ţi semnalezi prezenţa cu focuri, sau scriind un mesaj cu litere mari într-un spaţiu deschis?,

întrebă Lior.

— Nu m-am gândit niciodată... La drept vorbind, după atâţia ani nu mai speram să văd vreo navă pe planeta mea.

— Acum trebuie să-ţi fac un pic de educaţie, declară Edfa: o fată frumoasă, ca tine, trebuie să ştie câte ceva despre lumea noastră. O să ai atâţia pretendenţi, draga mea! Vino la mine în cabină, o să probăm câteva rochii. Am tone de haine, trebuie doar să le reglăm pe măsura ta.

— Oh, mulţumesc! se bucură Liossa. O să fie tare amuzant...

— Eu îţi dau nişte parfumuri, o asigură frumosul efeb.

— Eu n-am asemenea lucruşoare, spuse Irfus, dar o să-ţi dau câteva bijuterii pe care le poţi folosi ca să te aperi. Crede-mă, o frumuseţe ca tine are de ce să se teamă...

Lior rămase tăcut. Migrena devenise insuportabilă şi profită de plecarea celor două femei pentru a merge în cabina lui să ia un medicament.

Puţin mai liniştit, astronautul făcu un mic tur de inspecţie. Uşa compartimentului culturilor hidroponice era întredeschisă. Intră şi constată cu durere că cele mai frumoase flori începuseră să se ofilească. Controlă sistemul de alimentare: nimic anormal. Îngrijorat, căpitanul presupuse că în timpul escalei în astronavă pătrunsese vreun virus nociv. Programă o dezinfecţie profundă şi se duse la culcare.

A doua zi, prima lui vizită fu la plantaţii. Din păcate, tratamentul nu rezolvase nimic. Perplex, Lior veni în salon, să-i vadă pe pasageri.

Toti dormiseră prost, se plângeau de dureri de cap şi avuseseră coşmaruri în scurtele intervale de timp în care reuşiseră să adoarmă.

Căpitanul avusese şi el aceleaşi simptoame.

Se întrebă dacă nu cumva vreun germen nociv îi contaminase nava, dar nu spuse nimic pentru a nu-şi speria pasagerii. Dar îşi promise totuşi să difuzeze un aerosol germicid în sistemul de aer condiţionat.

Liossa, în schimb, părea proaspătă ca o floare. Adaptarea ei nu putea fi pusă la îndoială.

Lior era însă îngrijorat. Migrena nu-l mai lăsa deloc. Se gândea fără încetare la viziunea din spaţiu.

Cum putea explica fenomenul acela?

Cu siguranţă mica naufragiată nu se putea deplasa în vid... Atunci să fi fost un caz de telepsihism? Astronautul nu mai avusese niciodată halucinatii.

De altfel, era foarte neliniştit din cauza plantelor sale. Încă ceva inexplicabil!

Toate acestea coincideau ciudat cu sosirea fetei la bord. Şi dacă mica sălbatică era vinovată de incidentele acestea?

În pofida testelor de control ea putea fi purtătoarea de germeni care a infestat nava.

Hotărât să nu fie părtinitor, căpitanul făcu un experiment. Aşeză în camera micuţei călătoare un buchet de flori rămase intacte şi o planta verde superbă.

Rezultatul îi depăşi aşteptarile!

Până seara toate florile erau moarte; la fel şi planta...

De data asta nu mai existau îndoieli: pasagerii se plângeau de diverse dureri. Liossa îi contaminase în pofida dezinfecţiei.

Totul devenea clar.

Nefericita supravieţuise toxinelor din plantele cu care se hrănea, dar era atât de impregnată de aceste otrăvuri încât până şi aerul pe care-l respira devenea toxic pentru alte fiinţe. N-avea nici o legătură cu microbii, fata era ea însăşi otrăvitoare.

Astronautul resimţi un şoc la această descoperire: nu-şi mai putea ascunde mult timp dragostea faţă de această creatură adorabilă, dar nu putea nici să-şi reprime repulsia. Ce deziluzie!

Fiinţa fragilă pe care visa s-o apere de josniciile unei civilizaţii putrede era în realitate un monstru purtător de germeni letali.

Şi totuşi Lior era suficient de puternic pentru a-şi înfrunta dilema: Liossa reprezenta un pericol pentru el şi pentru ceilalţi pasageri. Trebuia s-o izoleze.

Cum? Soluţia părea simplă dacă tânâra accepta să poarte un costum de protecţie uşor care s-o izoleze de mediul înconjurător şi să-i furnizeze aer respirabil, eliminându-i exhalatiile otrăvitoare printr-un filtru.

Mai trebuia să o anunţe de această decizie pe micuţă.

Lior îşi luă inima-n dinţi şi ciocăni la uşa cabinei.

O voce dulce îl invita să intre.

Căpitanul, ţeapăn, se pregătea să-i spună ce avea pe

suflet, dar rămase cu gura căscată...

Edfa avea destule defecte, dar avea un gust ireproşabil. Îi confecţionase Liossei un compleu diafan din muselină roşie care punea în evidenţă frumuseţea somptuoasă a nimfei, în toată gloria tinereţii sale. Gâtul ei graţios era împodobit cu un colier superb, oferit de Irfus, degetele lungi şi subţiri purtau inele fine ce dădeau şi mai multă strălucire pielii sale aurii. Tunica strânsă pe talie îi sublinia sânii fermi, ale căror sfârcuri obraznice se vedeau prin ţesătura delicată.

— Bună ziua, Lior! Ce drăguţ eşti că ai venit pe la mine; m-ai cam neglijat azi. Cum ţi se pare?

— Adorabil! Compleul acesta îţi vine minunat... Dar nu acesta e scopul vizitei mele; am probleme serioase.

— Alte avarii?

— Nu, e vorba de tine!

— De mine? Am făcut vreo prostie? Trebuie să mă ierţi; nu m-am obişnuit încă cu stilul vostru de comportament. Sunt prea dezbrăcată pentru gusturile tale?

— Nu e vorba de asta, Liossa! O să fiu direct: eşti un pericol serios pentru pasagerii acestei nave.

Liossa rămase fară grai: ştia perfect despre ce era vorba. Tristeţea imensă din privirea ei îi trăda deprimarea.

— Nu trebuie să dramatizăm, reluă căpitanul. Nu-mi pun problema să te duc înapoi pe planetă, pentru că nu eşti deloc responsabilă pentru ce s-a întâmplat. Din cauza că ai fost nevoită să te hrăneşti cu fructe toxice, pielea ta s-a impregnat de otravă. În contact cu tine, florile se ofilesc. Oamenii sunt afectaţi de exhalaţiile tale toxice. Vreau doar să te rog să porţi un costum izolant. Cum ajungem pe Vhuxir, iau legătura cu toxicologii şi ei vor avea grijă să te trateze!

Liossa ştia toate acestea: observase şi ea că buchetul de flori din camera ei se uscase. Totuşi, cuvintele lui Lior o făceau să-şi dea seama că e o creatură unică, incapabilă să trăiască alături de cei din rasa ei şi cu atât mai puţin capabilă să-i iubească.

Se arunca în pat, plângând.

Disperat, Lior nu mai ştia ce să facă.

Ezită o clipă, apoi o luă în braţe şi încercă s-o consoleze, dar mica sălbatică îl îmbrânci:

— Lasă-mă! urlă ea. Nu mă atinge! Ştii bine că poţi să

mori dacă mă îmbrăţişezi! Sunt o paria... Preferam să mor! Dar nu te teme, nu vreau să vă fac rău; adu costumul, îţi promit să-l port! Apoi lasă-mă singură...

Astronautul ezită, dar se supuse.

Reveni peste câteva minute, cu echipamentul pe care-l aşeză pe fotoliu, fără nici un cuvânt.

După aceea se duse să-i prevină pe călători.

Reactiile lor erau variate.

Edfa, fata bună, o compătimea pe mica nefericită.

Antus, pe de alta parte se înfurie pe Lior, care-l supusese unor asemenea riscuri şi-l ameninţă că-l dă în judecată dacă pretioasa lui sănătate va avea de suferit în urma contactului cu această fată. Efebul profită de ocazie pentru a-şi cere gălăgios drogurile pe care i le confiscase astronautul. Edfa îl aproba energic.

Căpitanul rămase neclintit în hotarârea lui.

Cât despre Irfus, acesta ar fi rezolvat cu plăcere problema ducând-o pe Liossa înapoi pe Iudes. În faţa refuzului lui Lior, şi întrucât această soluţie ar fi dus la o nouă întârziere, sfârşi prin a accepta soluţia respectivă, cu condiţia să se dovedească eficace.

În zilele următoare, pasagerii nu mai avură alte reclamaţii, *Jack-Pot* îşi continuă drumul spre Vhuxir.

Lior, mânios pe soarta crudă care-i jucase asemenea renghiuri nu mai părăsi cabina de pilotaj.

Dar uită repede de aceste gânduri: astronava se comporta ciudat...

Capitolul IV

Alarma roşie semnala o perturbare gravă în funcţionarea navei.

Foarte repede, căpitanul constată că pilotul automat nu-şi putea respecta programul.

Jack-Pot-ul înainta capricios, în zig-zag-uri, fără a-şi recăpăta traiectoria normală, ca şi cum ar fi evitat nişte obstacole invizibile.

Pentru o clipă, Lior speră că pilotul automat era de vină; trecu pe comanda manuală şi încercă să repună nava pe o traiectorie dreaptă... Degeaba: dispozitivele de alertă clipeau în continuare. Dar monitoarele şi detectorii nu semnalau nimic anormal.

De la plecarea de pe Iudes, aeronava naviga în subspaţiu, cu viteză superluminică.

Oare să reintre cât de repede posibfl în spaţiul normal?

Astronautul ezita puţin: compensatoarele de gravitaţie înghiţeau produsele G la mişcări bruşte şi până atunci pasagerii nu se confruntaseră cu astfel de incidente. Dar asta nu putea dura mult; în scurt timp virajele strânse vor deveni insuportabile. Dacă nava lupta împotriva unui adversar invizibil era evident că acesta o manevra foarte repede...

Să fie vorba de pneumuni, de acele fiinţe de coşmar de care se temeau toţi navigatorii? Sau să fie doar o perturbare a subspatiului? Greu de spus...

Deja călătorii începuseră să se neliniştească şi-l hărţuiau pe pilot cu tot felul de întrebări.

Lior, incapabil să-i calmeze, continua să studieze cadranele detectorilor, fără să înţeleagă ce se întâmplă.

Atunci un urlet al Edfei amplificat de microfon îl făcu să tresară. O văzu în monitoare, alergând ca o nebună, urmărită de

o caracatiţa diafană care-şi întindea spre ea tentaculele transparente.

Apoi Antus, care venise să vadă ce se întâmplă, alertat de zgomot, fu atacat de un monstru grotesc, un soi de sfârleaza cu mii de ochi strălucitori. Tânărul efeb o luă la fugă pe coridor...

În salon, Edfa, epuizata, se zvârcolea pe covorul moale, în timp ce caracatiţa se apropia ameninţător. Apoi o ridică de pe jos, ca pe un fulg, şi începu s-o răsucească în toate directiile.

Tot interiorul navei era invadat de luminiţe bizare, care parcă dansau într-un balet incomprehensibil...

De data asta nu mai era nici o îndoială: aveau de-a face cu pneumunii!

Încremenit, Lior privea spectacolul pe monitoare, incapabil să reacţioneze, perfect conştient că dacă nu ajungea cât mai repede în spaţiul normal *Jack-Pot-ul* era pierdut, împreună cu ocupantii lui.

Deodată, zări o siluetă suplă intrând în salon, mai degrabă plutind decât mergând. Tânăra salbatică, cu ochii de smarald dilataţi, fixa caracatiţa care se juca cu trupul inert al Edfei. În mod straniu, luminile mişcătoare se fereau de fată, parca respinse de o forţă nevăzută.

Chiar şi fiinţa diafană părea să se teamă de acest adversar redutabil.

Dintr-o data explodă în mii de luminiţe insuportabil de strălucitoare care zburară prin pereţi.

Lior, nemişcat, văzu apoi datorita camerelor de luat vederi de pe holuri că Liossa se îndrepta spre postul de comandă.

În cele din urmă intră în sală şi brusc toate luminiţele se stinseră.

Cu chipul împietrit, Liossa se apropie şi-şi puse mâinile protejate de rnănuşi pe umerii astronautului.

Lior ridică încet mâna dreapta, întoarse capul, apoi, dintr-o dată, îşi recăpătă puterea.

— Repede!, şopti minunată nimfă, întoarce-te în spaţiul normal!

Lior acţionă o maneta şi atinse câteva butoane de pe panoul de comandă.

Jack-Pot-ul se supuse comenzilor lui.

Ceaţa luminată a subspatiului se risipi şi apărură din nou stelele şi constelatiile.

Lior nu mai avu timp să-i mulţumească salvatoarei sale. De la prima privire aruncată pe monitoare observă că ceva nu era în regulă.

Aştrii strălucitori erau deformaţi, distorsionaţi. Galaxia părea să se vadă din interior, ca dintr-un cilindru enorm în care ar fi rămas captivă astronava...

— Pe toate cometele!, înjură el. Unde suntem?

Liossa ridică din umeri şi răspunse cu un aer descurajat

— Asta nu ştiu nici eu! Oricum, un lucru e sigur: am scăpat de pneumuni...

Împrejurimile nu păreau să ascundă vreun pericol; nava înainta încet între pereţii invizibili care o ţineau prizonieră. După ce consultă cadranele, căpitanul mormăi încet:

— N-am auzit în viaţa mea de un asemenea fenomen... După părerea mea, am ajuns într-un punct unic al spaţiului, unde reţeaua spaţio-temporală e diferită de a noastră... Spune-mi, frumoaso, trebuie să-ţi mulţumesc, nu-i aşa? N-am visat, nu? Chiar ai alungat entităţile care ne invadaseră nava?

— Nu mi-a fost prea uşor... Din fericire, nu erau foarte multe, mărturisi ea cu un zâmbet dezarmant. Fii drăguţ, Lior, nu le povesti celorlalţi ce s-a întâmplat...

— Oh! Păstrez cu plăcere secretul, cu condiţia să-mi dai câteva explicatii. De unde ai puterile astea uimitoare?

— Sinceră să fiu, habar n-am!... Presupun că otrăvurile pe care le-am inhalat pe Iudes mi-au permis să-mi dezvolt anumite aptitudini latente în orice fiinţa umană. Ştii, am minţit când am spus că nu-mi cunosc planeta. De fapt, pot să mă deplasez pe distanţe incredibile... chiar şi în vid! Aşa i-am cunoscut pe pneumuni şi am învăţat să-i alung...

— Incredibil! Deci chiar tu ai apărut atunci din vid... Chiar tu, creatură malefica, ai fost cea care ne-a distrus antenele!

— Da, aşa e... Trebuie să mă ierţi, nu ştiam cum altfel să te fac să aterizezi pe Iudes! Pereţii navei îmi resping fluxul psihic...

— De ce, ştii să citeşti gândurile?

Liossa lăsă capul în piept, ca un copil prins cu o boacănă, apoi îl linişti:

— Ştii, sunt foarte discretă; m-am străduit să nu dau buzna în mintea ta...

Astronautul se simţi stânjenit. Dacă demonul acesta

adorabil ştia ce simţea el, probabil că îl considera un idiot. Brusc, cei doi se priviră zâmbind, apoi izbucniră în râs.

Când ceilalţi călători dădură buzna nervoşi în cabina de pilotaj îi găsiră râzând în hohote şi părură să se întrebe dacă nu cumva nebunia de adineauri le afectase judecata.

Dar Lior se linişti imediat şi le răspunse la întrebări.

Ridicând amândouă mâinile, le făcu semn să tacă, apoi spuse:

— Dragii mei, tocmai am scăpat de un atac al pneumunilor, nişte entităţi practic necunoscute care invadează uneori navele din subspaţiu. Acum ne-am întors în continuumul normal, dar ne aflăm într-o zonă perturbată. Fac tot posibilul să ieşim de aici...

— E îngrozitor!, gemu Antus. Domnule căpitan, sunteţi responsabil de pasagerii dumneavoastră! Am plătit ca să fiu adus într-un anumit loc la o anumită dată şi o să cer despăgubiri pentru fiecare zi de întârziere...

— Hai, hai, ticălosule!, bombăni Edfa, realistă. Suntem cu toţii în aceeaşi barca. Lior face tot ce poate, crezi că nu ţine la pielea lui? Ia mai lasă-l în pace!

— Dacă pot să fiu de ajutor, propuse Irfus foarte calm, sunt la dispoziţia ta.

— Mulţumesc! Pentru moment, aş vrea să ştiu unde ne aflăm; mă duc în cabină să mă uit pe nişte atlase galactografice. Până vin, rămâi tu în postul central. Dacă ai noutăţi, cheamă-mă imediat!

Antus plecă spre salon şi bău câteva pahare ca să-şi refacă moralul. După câteva minute era deja cuprins de euforie.

Astronautul îşi consuita oracolul: aparatul bizar care-l ajutase de atâtea ori.

Nu fu dezamăgit nici de data aceasta. Foarte departe, în faţă, detectorul semnala o masă sferică, de talia unei astronave mari. O chemă pe Liossa şi o informă despre aceasta descoperire. Fata îi propuse să iasă din navă pentru a încerca să stabilească un contact psihic cu obiectul neidentificat, dar astronautul refuză, nedorind s-o expună unor riscuri inutile.

Cei doi se întoarseră lângă Irfus, în cabina de pilotaj.

— Nici o informaţie despre cilindrul stelar!, anunţă Lior. O să înaintăm prudent; trebuie să existe ceva la capătul conductei ăsteia!

— Şi dacă încercăm să trecem prin pereţi?, sugeră inginerul.

— De ce nu! În situaţia asta...

Căpitanul manevră comenzile manuale, aducând *Jack-Pot-ul* cu prora spre peretele imaterial.

Din păcate, nava fu respinsă ca şi cum s-ar fi ciocnit de un obstacol impenetrabil, sau mai degrabă ca şi cum ar fi interacţionat cu un câmp magnetic puternic, de semn opus celui al astronavei.

— Am rezolvat-o şi pe asta!, constată Irfus. Să sperăm că putem înainta prin tunel fără alte obstacole...

Aşa că Lior îşi manevră în continuare nava, extrem de prudent, examinând mereu monitoarele unde, în principiu, ar fi trebuit să apară în scurt timp sfera detectată mai devreme.

Liossa, a cărei acuitate vizuală era remarcabilă, anunţă prima prezenţa obiectului necunoscut.

Lior şi Irfus reuşiră să focalizeze imaginea, mărind-o pentru a vedea suprafaţa netedă a sferei cenuşii care se desluşea clar pe pereţii luminoşi ai tunelului.

— Ce crezi că e asta, dom' căpitan?, întrebă inginerul.

— Nu ştiu, răspunse Lior ridicând din umeri. În prezent, nu ştiu vreun tip de astronavă de forma asta. Un asteroid atât de mic n-ar fi fost sferic; deci avem de-a face cu un mecanism creat artificial. Dar nu emite nici un semnal.

— Nu ştim dacă undele se propagă în mediul acesta necunoscut, observă Irfus.

— Exact! Va trebui să examinăm de aproape construcţia asta; mă duc să-mi pun costumul de protecţie...

— Vin cu tine, spuse ingineml. Dacă mergem împreună avem mai multe şanse să ne întoarcem teferi...

— Nici nu poate fi vorba! Eşti singurul care poate să piloteze *Jack-Pot-ul.* Rămâi aici; Liossa vine cu mine, asta dacă nu-i e frică să-şi asume un asemenea risc...

— Sunt încântată să te însoţesc, îl asigură fata. De altfel, ţi-aş putea fi de folos...

Lior nu se îndoia de puterile extraordinare ale micii sălbatice.

— Ne apropiem de carcasa navei cât mai mult posibil, apoi intrăm printr-un sas. S-ar putea ca vizita să dureze ceva timp, să nu vă faceţi griji. Dacă cumva vreun pericol neaşteptat

ameninţă nava, plecaţi fără noi...

— Am înţeles, şefu'!, răspunse Irfus. Of, ce rahat... Când mă gândesc la clienţii mei de pe Vhuxir... cred că o să rămână cu buzele umflate!

Astronautul apropie nava cât mai mult de sferă, apoi merse cu Liossa să-şi pună costumele de protecţie şi părăsiră amândoi *Jack-Pot-ul,* echipaţi cu arme şi unelte.

Lior, crispat, ezita să se arunce în vid, temându-se de vreo defecţiune a propulsoarelor dorsale sau de vreun turbion care i-ar putea proiecta prea departe de navâ.

Dar Liossa, zâmbind, îl apucă de mână şi, dintr-un salt, cei doi se treziră la câţiva centimetri de sfera cenuşie.

Astronautul avea senzaţia că visează: fata asta era cu siguranţa incredibilă...

Plutind în jurul carcasei îşi începură inspecţia. Lior reperă câteva orificii de eliminare a gazelor şi aripile protectoare ale antenelor ejectabile. Apoi descoperi un batant legat probabil de un sas. Deja natura obiectului necunoscut era neîndoielnică: era vorba de o astronavă. Cine puteau fi ocupanţii acesteia?

Străini prinşi în capcană ca şi ei, în aceasta conductă diabolică? Sau fiinţe care utilizau tunelul drept cale de acces?

Mâna expertă a astronautului ridică repede capacul care ascundea maneta de deschidere a sasului. O apăsa şi un dreptunghi întunecat se contură în peretele metalic.

După o scurta ezitare, Lior şi Liossa intrară. Astronautul, folosindu-şi lanterna frontală, caută dispozitivul de închidere şi-l acţionă. Apoi apăsa la întâmplare pe un buton deasupra căruia era o inscripţie într-o limbă necunoscută. O lumină verzuie inundă habitaclul, dând la iveală un culoar lat. Cei doi vizitatori intrară pe culoar, privind circumspecţi în jur. Peste tot, pe jos, pe pereţi, chiar şi pe tavan creşteau nişte licheni măslinii uriaşi, care le ajungeau până la brâu. Din panourile laterale emana o lumină ceţoasă. Aparent, nici urmă de viaţă...

Lior, cu mâna pe patul pistolului, îşi consulta din priviri însoţitoarea, ştiind că aceasta îi citea gândurile.

— Percep un murmur difuz al unor spirite destul de primitive, anunţă tânăra. Nu par deloc ostile!

— Bun! Suntem cam în dreptul ecuatorului acestei sfere; poţi să le localizezi?

— Le simt cam peste tot, şi deasupra şi dedesubt. Nu pot

să le înţeleg prea bine gândurile, mă încurcă pereţii...

— Ei bine, hai să vedem, propuse Lior. Anunţă-mă dacă observi vreo prezenţa ostilă; nu vreau să ne asumăm riscuri.

Cei doi înaintară încet pe coridorul care străbătea nava. Pe drum, căpitanul smulse câteva tulpini din plantele acelea ciudate; lichenii creşteau chiar şi pe tavanul pe care-l corodaseră pentru a-şi extrage minerale. Conform termometrelor, temperatura era destul de ridicatâ, dar suportabilă pentru oameni. Aerul părea respirabil, însă Lior preferă să-şi păstreze casca etanşă.

În scurt timp ajunseră lângă o uşă întredeschisă. Astronautul o împinse, descoperind o sală mare, divizată prin pereţi paraleli. Acolo, alte plante formau un covor impenetrabil; doar părţile metalice ale astronavei nu fuseseră invadate de aceşti licheni.

Mergând pe lângă perete, cei doi exploratori îşi continuară cercetarile, descoperind cutii fără etichete, zone distruse, unde avuseseră loc lupte, evident, cu mult timp în urmă, judecând după metalul rupt, cu marginile corodate şi tocite.

Oare ocupanţii acestei nave se omorâseră între ei? Lior fu nevoit să recunoască faptul că fără prezenţa liniştitoare a fetei lângă el poate nu şi-ar fi continuat cercetările. Puterile uimitoare pe care le avea o transformau într-o aliată nepreţuită.

Pe parcurs, astronautul recunoscu instalatiile clasice de pe navele de cursă lungă: săli de odihnă dotate cu fotolii confortabile, având pe spătar casca oniroinductoare, aparate televideo cu distribuitoare alimentare incorporate, infirmerii şi laboratoare pline de aparatură distrusă.

Ce nebunie i-ar fi putut determina pe călători să distrugă asemenea instalaţii vitale? Dacă propulsoarele şi sala de comandă erau în aceeaşi stare, atunci nu se puteau baza pe nici un fel de ajutor...

Liossa percepea, evident, reflecţiile însoţitorului ei, dar nu făcu nici un comentariu, încordată să detecteze orice emisie psihică. Brusc, când se apropiară de o imensă piscină goală, îl apucă de braţ pe Lior şi îi transmise:

— Am un contact slab... Gânduri temătoare aici, în dreapta, în cabină...

Amândoi se aplecară din reflex, ascunzându-se în lichenii care aici le ajungeau până la umeri.

Sala era cufundată într-o ceaţa stătută, provocată fără îndoială de infiltrările de apă şi, lucru neobişnuit într-o astronavă, din cabina de schimb pentru înotatori ieşea un firişor de fum.

Căpitanul îi făcu semn Liossei să rămână acolo; îşi scoase arma şi se îndrepta spre cabine.

Mergând pe lângă perete, Lior ajunse lângă uşa întredeschisă. Lichenii rupţi indicau că încăperea respectivă fusese accesată recent.

Aruncă o privire în urmă: însoţitoarea lui rămăsese ghemuita între plante, aproape invizibilă.

Atunci astronautul deschise uşa, cu pistolul în mână.

Pe moment, nu văzu decât un foc roşiatic pe care fierbea un ceaun plin cu lichid verde; părea a fi o fiertură de plante.

Apoi, într-un colţ, desluşi două siluete gârbovite, nemişcate. Se apropie prudent .Atunci Liossa îi transmise: „Nu te teme, le controlez eu mişcările...”

„Hotărât lucru, se gândi căpitanul, fata asta e fantastică! Aş merge oriunde cu ea...”

„Multumesc!”, auzi un gând amuzat

Dar nu era momentul să se ţină de glume. Astronautul se afla acum chiar în faţa celor doi ocupanţi ai cabinei.

Acest cuplu de bătrâni ridaţi, zdrenţuiţi, slabi şi înfiorător de murdari nu părea deloc ameninţator.

Bărbatul strângea în pumn un cuţit improvizat dintr-o bucată de metal. În faţa lui se aflau un topor şi o suliţă, la fel de rudimentare. În spate, arme mai periculoase, aparent descărcate.

Prudent, Lior le împinse deoparte şi luă cuţitul din mâna bătrânului. Apoi îi transmise Liossei să vină şi ea.

— Poţi să le citeşti gândurile?, întrebă el.

— Da! Nu vorbesc chiar limba noastră, e un dialect destul de vechi. Pe scurt, astronava lor a căzut în capcană, la fel ca a noastră, cu mult timp în urmă: cam cinci sute de ani. La bord s-au succedară mai multe generatii, care au supravieţuit datorită culturilor hidroponice. Plantele şi legumele au suferit mutaţii şi au apărut specii noi. Ciupercile s-au amestecat cu algele şi au dat naştere acestor licheni extrem de rezistenţi care au invadat nava. La bord se aflau şi animale, care au scăpat cu viaţa: ierbivore care se hrănesc cu plante şi carnivore care nu se dau

în lături să atace oamenii...

— Dar cine comandă nava? Nu există tehnicieni care să se ocupe de întreţinere?

— Tot sistemul de organizare a dispărut de mult timp. Triburile trăiesc împărţite pe etaje. Tinerii sunt cei mai feroci, pentru că le place să mănânce ciuperci halucinogene. E legea junglei. Trebuie să ucidă ca să supravieţuiască. Alimentele sunt puţine, iar lichenii nu se pot numi comestibili. Conform acestor bieţi bătrâni există încă undeva, în zona postului de comandă, urmaşi ai tehnicienilor, care întreţin în continuare funcţiile vitale ale navei. La drept vorbind, nu au mare lucru de făcut, pentru că dispozitivele automate de reparare au fost prevăzute din construcţie. Din păcate nu prea au piese de schimb. Computerul de bord funcţionează încă şi se pare că el e adevăratul şef...

— Ia spune, cum se face că bătrânii ăştia sunt aşa de bine informaţi?

— Bărbatul a păstrat nişte cărţi şi cunoaşte destul de bine configuraţia navei; asta i-a permis să supravieţuiască...

— De ce şi-au părăsit tribul?

— N-ai pus bine întrebarea; tribul lor i-a respins. Cei care devin prea bătrâni pentru a vâna sunt lăsaţi pradă fiarelor sălbatice.

— Care era destinatia initială a navei?

— Nu ştiu, au uitat-o, dar fără îndoială nava urma să colonizeze o planeta sălbatică. Din cauza asta aveau animale şi plante la bord. Însă, la un moment dat, cu puţin înainte de a intra în cilindrul stelar, o eroare de calculator a indicat că ajunseseră la destinaţie, aşa că animalele au fost eliberate şi seminţele împrăştiate ca şi cum ar fi trebuit să colonizeze planeta.

— Unde se află tehnicienii?

— Undeva spre vârful sferei. Nimeni nu se poate apropia de ei pentru că au fortificat coridoarele de acces. Aşa că ceilalţi nu prea ştiu...

— Dacă există atâtea animale periculoase la bord nu-mi explic cum au supravieţuit nefericiţii ăştia cu nişte arme atât de primitive...

— La început, dezintegratoarele mai funcţionau. Acum sunt descărcate, aşa că şi-au făcut cuţite şi suliţe. Adevăratul secret al supravieţuirii lor este faptul că bătrânul cunoaşte bine

nava. Vezi pătratul acesta de pe jos? E o trapă prin care se pregateau să fugă. Comunica cu sistemul de canalizare al piscinei. Ca să o deschidă e nevoie de o cheie specială, şi bătrânul o are. De aceea şi-au stabilit domiciliul aici.

— Ce mănâncă?

— Se mulţumesc cu licheni. Îi usuca şi fac focul cu ei, iar din plantele verzi pot găti un fel de supă mucilaginoasă.

— Şi apa de unde vine?

— Câteva conducte din plafon comunică cu un rezervor încă plin; computerul de bord asigură şi acum aclimatizarea şi serviciile esenţiale.

— Şi n-au nici o idee despre locul în care se află? Sau despre cum să iasă?

— Din păcate, nu! Universul lor este acest cilindru, au uitat că există stele...

— Se reproduc?

— Da, vânătorii sunt chiar prolifici. Doar că, imediat ce se împuţinează hrana, triburile se omoară între ele ca să-şi extindă teritoriile de vânătoare; rata mortalitaţii e foarte ridicată.

— Ei bine, nimic mai descurajant, ofta căpitanul. Deci ofiţerii navei n-au reuşit să descopere nici o metodă de a ieşi din conducta asta infernală care pare să existe de secole întregi... Mă întreb dacă mai are rost să ne continuăm cercetarile.

— Poate că da; am descifrat în memoria lor amintirea mai multor tentative de genul acesta; două dintre ele aproape au reuşit.

— Spune-mi, exista un ciclu nictemeral aici?

— Nu, panourile luminoase sunt permanent aprinse.

— Şi printre vânători nu există mutanţi telepah, ca tine?

— Nu percep nici un contact. Dar bătrânii spun că vrăjitoarele au puteri impresionante.

— Bun! Acesta ar fi un atu important dacă reuşeşti să le reperezi. In condiţiile astea, putem încerca să luăm legătura cu tehnicienii lor. Vrei să te odihneşti puţin, sau plecăm acum?

— Mi-e o foame de lup, dar n-aş vrea să mănânc în faţa acestor nefericiţi. Dă-le câteva tablete alimentare, mi-e milă de ei.

— De acord, dar nu trebuie să fim prea generoşi; s-ar putea să mai stăm ceva timp aici.

Atunci Liossa încetă controlul mintal şi se aşeză lângă cele

două larve ridate, oferindu-le câte o raţie standard pe care o adulmecară cu mult interes şi o înghiţiră lacomi, fără să mai scoată ambalajul.

Exploratorii se mulţumiră cu lichidul distribuit în căşti printr-un tub de alimentare. Nu era prea gustos, dar asigura o hrană echilibrată fără să ocupe mult spaţiu.

— Presupun că ne confundă cu tehnicienii, glumi Lior.

— Da, şi le e foarte frică să nu-i omorâm.

— Ce ciudată e natura umană! Ce mai speră aceşti morţi ambulanţi închişi în cuşca asta de metal?

— Sărmanii speră doar să mai trăiască puţin; sunt un cuplu foarte unit Nu s-au despărţit niciodată. Din păcate, riscă să moară de foame.

— O să le lăsam câteva tablete alimentare. E tot ce putem face pentru ei.

Liossa zâmbi cu tristeţe şi îi privi pe bătrâni drept în ochi. Chipurile lor se destinseră brusc şi exploratorii îi lăsară într-o stare de euforie, giugiulindu-se ca doi porumbei.

Acum că Lior ştia că lichenii adăposteau animale periculoase, mâna lui nu se mai dezlipi de pe patul pistolului.

Dar avea încredere oarbă în harul premonitoriu al însoţitoarei sale.

Scopul astronautului era să găsească ascensoarele care făceau legătura între diferitele niveluri. Mica sălbatică descoperise aceasta informaţie în creierul bătrânului, aşa că o luă înainte, păşind încrezâtoare pe tijele lichenilor care invadaseră piscina abandonată.

Liossa părea să se simtă în largul ei, spre deosebire de Lior, care nu era obişnuit cu jungla.

După ce ieşiră din sala imensă, exploratorii o apucară din nou pe coridor. La fiecare cotitură, în spatele fiecărei uşi, astronautul se aştepta la un atac fulgerător.

Nimfa, maliţioasă, se întorcea din când în când spre el, zâmbindu-i, şi bărbatul îi răspundea fericit, făcându-i cu ochiul.

Şi totuşi astronautul detectă primul pericolul. Când trecură pe lângă o scară ce ducea la interpunte, zări un cap romboidal, apoi două, apoi şase. Ascunşi după licheni, îi pândeau pe intruşii care le violau teritoriul.

Fără să stea pe gânduri, Lior ochi şi trase.

Exact la timp! Deja trupurile subţiri ţâşniseră spre pradă.

Patru şerpi decapitaţi se prăbuşiră la pământ

Apărură alţi zece ofidieni. În pofida faptului că era un excelent ţintaş, astronautul nu reuşi să-i omoare pe toţi. Dădu înapoi în faţa acelei gloate ameninţătoare.

Aruncă o privire spre însoţitoarea lui şi constată, uluit, că aceasta era prinsă în inelele puternice ale unui piton.

Încercă disperat să alerge spre ea. Imposibil, noi atacatori îi blocau permanent calea. Pentru a-şi păstra libertatea de mişcare trebuia să tragă, să tragă în continuu...

Din păcate, Lior nu era deloc obişnuit cu asemenea lupte. Piciorul îi alunecă în vâscozitaţile scurse din leşurile mutilate ale reptilelor şi cazu în tufele întortocheate.

Dar continuă să tragă până când un şarpe i se încolăci pe braţ... Lăsă arma...

Disperat, se agăţă de pielea rece; încerca să ajungă la capul reptilei când auzi un râs cristalin care-l făcu să tresară.

Liossa plana ca o pasăre deasupra lichenilor.

Nici urmă de ofidian care s-o fi capturat. Apoi căpitanul se simţi smuls de la pământ şi ajunse lângă fata care, fără a părea speriată, se uita fix la monstru. Inelele se relaxară şi pitonul căzu printre ceilalţi şerpi.

Stupefiat, Lior văzu cum pistolul lui se înalţă în aer şi se opreşte în dreptul mâinii sale. Îl înhăţă repede.

— Îţi datorez nişte scuze!, auzi el vocea limpede. Animalele astea se ascunseseră sub podeaua de metal şi n-am putut să le detectez la timp.

— Oh!, nu-i nimic! Din moment ce am scăpat cu bine... Acum fii drăguţă şi lasă-mă jos, undeva departe de bestiile astea; nu-mi place să plutesc aşa; s-ar putea ca vânătorii să mă confunde cu o pasăre.

Ascultătoare, Liossa îl cobori uşor în faţa unei uşi larg deschise şi veni apoi lângă el.

Lior, puţin vexat că îşi datora salvarea acelei făpturi fragile, o luă înainte, fără s-o mai aştepte.

Merse aşa, cu paşi mari, fără să scoată un cuvânt, până la o intersecţie unde se întâlneau mai multe coridoare.

Pe unul dintre zidurile metalice se decupau câteva uşi, deasupra cărora strălucea o inscripţie luminoasă.

Pe marginea fiecărei rame se înşirau butoane tocite, cu însemne pe jumătate şterse.

— În sfârşit, am ajuns!, oftă el satisfăcut. Dacă ascensoarele mai funcţionează, am rezolvat treaba cea mai grea!

Liossa ajunse lângă el, cu acelaşi zâmbet maliţios care avea darul de a-l exaspera...

Furios, apăsă pe butonul de sus...

Capitolul V

Nu se întâmplă nimic. Încercă toate butoanele; degeaba, mecanismele blocate nu mai răspundeau...

— Ei bine, trebuie să forţezi uşa, constată liniştită Liossa. Eşti atât de puternic încât va fi o joacă pentru tine. Apoi te ridic eu până sus.

Căpitanul îi aruncă o privire exasperată şi caută o bucata de metal pe care s-o foloseasca drept pârghie. Găsi în scurt timp o ţeavă suficient de rezistentă.

Astronautul depărtă puţin cele două uşi cu vârful cuţitului şi introduse pârghia între ele. Apoi împinse cu atâta furie încât uşile se deschiseră brusc şi Lior căzu pe spate.

Liossa îşi înăbuşi un hohot de râs, în timp ce el se ridică în picioare şi împinse uşile cu amândouă mâinile, descoperind un puţ întunecat.

Îl examină puţin cu lanterna, întrebându-se dacă era prudent să se aventureze în tubul acela spectaculos.

— Eşti gata?, întrebă Liossa îngrijorată.

— Hai!

Simţi iar că pluteşte în aer şi, încercând cu stângăcie să rămână cu capul în sus, lumină pereţii puţului cu lanterna pentru a detecta eventualele obstacole.

Cuplul urcă încet, urmând cablurile cabinei. Trecură de mai multe etaje. Uneori, uşile erau larg deschise, dezvăluind coridoare invadate de licheni sau de plante necunoscute.

După vreo douăzeci de etaje, ascensiunea lor fu oprită de o cabină blocată.

Lior, prudent, ţinuse minte numărul etajelor care-i separau de punctul de plecare, pentru a se putea întoarce pe acelaşi drum.

— Ce facem?, întrebă Liossa. Cabina e prea mare ca s-o pot mişca...

— Hai să coborâm până la prima uşa deschisă şi să încercăm alt ascensor. Nu cred că toate cabinele sunt blocate la acelaşi nivel.

Tânăra făcu un picaj brusc şi se opri brutal în faţa unui dreptunghi luminat. După un scurt viraj lateral, cei doi se opriră pe podea.

Lior examină împrejurimile: coridorul era invadat de ierburi înalte, dar nu zări nici un animal, nici un vânător.

— Supraveghează zona până încerc eu se deschid altă uşă, porunci astronautul.

Liossa îl aprobă din cap.

Din păcate, astronautul nu-şi luase pârghia cu el, iar lama cuţitului nu era suficient de rezistentă pentru a forţa uşa. După câteva încercări se lăsă păgubaş.

— Trebuie să găsim altă pârghie, spuse el supărat. Ce tâmpit am fost că n-am luat-o pe aia...

Tânăra nu răspunse. Prin viziera căştii, Lior îi văzu chipul încordat.

— S-a întâmplat ceva?

— Simt mai multe spirite pe coridoarele alăturate, şopti fata. Vânători care aşteapta întăriri ca să ne atace; se ascund în ierburi.

— Hai s-o ştergem!, spuse căpitanul. Coborâm în puţul ascensorului. Aşteptă senzaţia obişnuită, dar nu se întâmplă nimic. Îngrozit, o văzu pe Liossa imobilizată într-un lasou de piele.

Reflexele lui acţionară iar instantaneu.

Câteva trupuri paralizate se prăbuşiră.

Astronautul observă că purtau haine din piele prinse la brâu cu o centură de care atârna un fel de sabie.

Nu apucă să-şi aprofundeze analiza; uşa încăperii vecine tocmai se deschisese şi o gloată de salbatici înarmaţi cu suliţe şi bâte îi înconjură.

Din nou, arma lui făcu ravagii. Nici Liossa nu statea degeaba: trupuri smulse violent de la pământ se zdrobeau de pereţi sau cădeau peste atacatori.

Cei doi se retrăseseră deja pe palier, dar hoardele adunate în sala vecină nu puteau ieşi în forţă pe uşa blocată de cadavre.

Din păcate, începu să plouă cu bolovani şi suliţe aruncate dintre ierburi. Vizitatorii riscau să fie grav răniţi.

În plus, pistolul căpitanului nu prea mai avea muniţie şi Lior se întreba neliniştit dacă o să fie capturaţi de salbatici.

Atunci în orificiul prin care năvăleau atacatorii apăru o creatură indescriptibilâ, un coşmar întunecat cu ochi de foc, cu gheare puternice, blocând calea sălbaticilor.

Prin trupul diafan, astronautul întrezârea ierburile înalte din camera alăturată. Un războinic, apoi zece, cincizeci se ridicară în picioare şi o luară la fugă, urmăriţi de monstrul înaripat.

Lior ofta uşurat şi se întoarse spre Liossa.

Zâmbetul ei amuzat îl linişti; nimfa le indusese vânătorilor această viziune şi Lior însuşi căzuse pradă hipnozei...

— Hai să mergem! Au tras o sperietură zdravănă, aşa că n-o să ne mai încurce o vreme, spuse mica sălbatică.

Lior ridică o sabie de pe jos şi de data asta reuşi să forţeze uşa liftului.

Puţul era liber. Cei doi urcară în continuare, lăsându-i în urmă pe războinicii uluiţi.

Trecură de zece niveluri până să întâlnească un nou obstacol: o grămadă de mobile care blocau puţul.

— Acum trebuie să găsim un loc sigur unde să mă odihnesc, spuse tânăra. Eforturile astea m-au epuizat...

Căpitanul o aprobă, aproape fericit de decizia ei.

Îi admira puterile neobişnuite, dar o şi invidia un pic. Până la urmă, şi forţele ei aveau o limită!

Ieşiră amândoi din puţ printr-o gaură şi se treziră într-un amfiteatru imens, cu grădini circulare năpădite de buruieni.

Acoperişurile de plastic arseseră şi extinctoarele automate răspândeau o ploaie fină, formând un pârâiaş la baza podiumului.

Scaunele calcinate, scările dărâmate erau acoperite de resturi de schelete.

Locul nu părea deloc ospitalier.

Lior urcă totuşi treptele acoperite de licheni, trăgând-o după el pe Liossa, extenuată.

Vechile cabine de proiecţie se deschideau la nivelului ultimului şir de scaune şi puteau fi folosite ca adăpost.

Cu mâna pe mânerul cuţitului, Lior deschise uşa; în cabină nu se ascundea nimeni.

O invită pe fată să intre şi ea se întinse pe bancheta aproape intactă, destul de confortabilă în pofida umezelii.

Odată întinsă, mica sălbatică adormi imediat. Aparent, utilizarea capacitatilor sale de levitaţie îi consuma mult energia nervoasă. Maşinal, căpitanul se uită la ceas; trecuseră doar cinci ore de la intrarea lor în astronava eşuată! Era atât de obosit încât ar fi jurat că trecuseră câteva zile!

Trei pastile energizante îi împrospătară forţele. Supraveghind atent împrejurimile acoperite de licheni, pentru a nu fi surprinşi de un atac al sălbaticilor, astronautul căzu pe gânduri.

Până una alta, vestitii tehnicieni de la bord nu puteau avea prea multe cunoştinţe ştiintifice. Ce ajutor puteau aştepta? Liossa insistase să-i caute; conform bătrânului, echipajul avusese câteva tentative aproape reuşite de a scăpa din tunel. În lungul lor sejur la bord, savanţii adunaseră date despre natura conductei spaţiale. La drept vorbind, şi Lior avea o teorie... Dar era atât de neplăcută încât o respinsese în mod inconştient! Să fie oare calea spre o capcană mortală, un maelstrom provocat de o stea apropiată de o gaură neagră?

Astronautii studiase îndelung acest fenomen periculos şi ştiau deja condiţiile în care se producea. Conform acestora, existau nişte conditii foarte speciale pentru a ajunge în interiorul unor asemenea zone unice. Într-un univers normal e posibil să te deplasezi în spatiu, dar nu şi în timp. În zonele perturbate de gravitatea imensă a unei stele moarte care creează o gaură neagră se întâmpla exact pe dos. Spaţiul pare polarizat, e posibil un singur vector de deplasare. În schimb o deplasare

temporală nu e dificilă.

În aceste conditii nu te puteai baza pe un ceas, indiferent ce ar arăta el. Doar ceasul biologic e demn de încredere, de unde şi acea senzaţie de oboseală...

Dar aceasta ipoteză seducătoare nu-i oferea nici o cale de scăpare; astronavele nu erau dotate cu dispozitive care să permită călâtoriile în timp. În schimb puteau avea loc oricând fluctuaţii spontane, proiectând navele blocate în tunel fie în viitor, fie în trecut. Asta dacă atracţia astrului de densitate infinită situat la capătul tunelului nu le aspiră. Ceea ce, de altfel, se putea întâmpla în orice moment...

Din fericire, Liossa dormea şi nu putea percepe gândurile căpitanului. Biata copilă ar fi fost probabil îngrozită; viaţa pe planeta ei înflorită n-o pregătise în nici un fel pentru pericolele spaţiului.

Din câte ştia astronautul, nimeni nu reuşise să scape din asemenea locuri demonice şi *Jack-Pot* risca să aibă aceeaşi soartă.

O uşoară agitaţie în licheni îl alarmă pe Lior. Duşmani necunoscuţi, veniţi din fundul sălii, urcau încet spre refugiul celor doi.

Căpitanul îşi încordă privirea dar nu reuşi să vadă nimic din cauza tufelor înalte.

Jos, lângă pârâu, se adăpau două creaturi speriate, asemănătoare cu nişte gazele.

Dacă locul acesta adăpostea ierbivore paşnice, atunci existau şi carnivore ascunse în iarbă.

Într-adevăr, alertate de un zgomot imperceptibil, graţioasele creaturi o luară la fugă, săltând peste licheni.

Un animal verde cu dungi negre o prinse pe una dintre ele dintr-un salt. Se auzi un urlet de agonie.

Lichenii se agitară brusc trădând spasmele violente, apoi totul reveni la normal.

În timpul acestei drame, fiarele care-i pândeau pe exploratori se opriseră. După ce zgomotele încetară îşi reluară înaintarea prudentă. Lior se hotărî să-şi trezească însoţitoarea. O zgâlţâi de mai multe ori. Aceasta se ridică speriată.

Astronautul duse degetul la buze şi îi arătă mişcarea lichenilor. Liossa îi transmise:

— Gânduri foarte primitive, ucigaşe, nu sunt umane...

— Încerc să le omor cu pistolul, dar nu le văd. Pregăteşte-te să le interceptezi în caz că atacă.

— Se ascund în tufele din dreapta ta...

Astronautul ochi cu grijă, chiar înainte de primele ondulatii şi trase.

De data asta folosise un fascicul laser: dintre licheni se ridică puţin fum. Se părea că-şi nimerise ţinta pentru că zona rămase liniştită. În schimb, în partea cealaltă, un al doilea atacator se pregătea să sară.

Lior zări un carnivor de talie medie, asemănător cu un tigru. Brusc, Liossa acţionă: astronautul văzu animalul ridicându-se de la pământ, răsucindu-se în aer şi zdrobindu-se de treptele inferioare...

— Felicitări! Se pare că ţi-ai revenit complet!, se bucură căpitanul.

— Da, mă simt mai bine acum. Am dormit mult? Retinându-şi comentariile, Lior se uita la ceas şi spuse:

— Vreo trei ore...

— Păi dacă nu eşti prea obosit putem pleca.

— Mergem, abia aştept să-i cunosc pe stapânii navei. Cu câteva pastile energizante rezist.

Părăsindu-şi refugiul, examinară mai întâi cadavrul fiarei atinse de laser. Semăna foarte bine cu un tigru, dar femela îşi purta puii într-un fel de marsupiu.

Liossa compătimi cele patru ghemotoace pufoase care se agitau în marsupiu, dar astronautul refuză să le salveze: aveau lucruri mai importante de făcut decât să care după ei periculoasele animăluţe.

Tânăra se lăsă convinsă, cu părere de rău şi cei doi ieşiră din amfiteatru căutând ascensoarele care reprezentau clar calea cea mai uşoară de acces, mai ales când Liossa îşi ridica însoţitorul.

După ce trecură printr-un coridor cu pereţii acoperiţi de fresce deosebit de frumoase, descoperiră cinci ascensoare cu uşile larg deschise.

Aleseră un puţ care părea mai liber şi, datorită Liossei, urcară încă cinci etaje înainte de a întâlni un nou obstacol. De data asta era un perete etanş, foarte gros.

Din păcate, uşile dădeau într-un coridor complet întunecat. Aparent sistemul de iluminare al acestui nivel se

defectase.

După o scurtă ezitare, Lior se aventură pe palier şi, cu ajutorul lanternei, inspectă celelalte puţuri. Toate erau blocate în acelaşi mod.

Trebuia să găsească alt mijloc de a ajunge la etajele de mai sus.

Căpitanul, urmat de frumoasa lui însoţitoare se aventură pe culoarul cufundat în beznă.

Toate camerele din jur erau distruse, cu pereţii găuriţi, cu mobilele arse.

Singurul element favorabil: lipsa plantelor şi a lichenilor.

Cei doi rătăciră la întâmplare mult timp; toate sălile semănau între ele şi nu reuşeau să se orienteze în bezna aceea. Din fericire, Liossa nu detectă nici o prezenţă ostilă.

După ce examinara mai multe săli pustii, Lior, complet dezorientat, o luă pe un coridor şi îşi dădu seama că ajunseseră din nou în punctul de plecare.

Trebuia s-o ia de la capăt...

Atunci căpitanul se hotărî să încerce un culoar diametral opus faţă de cel pe care porniseră iniţial.

Liossa nu mai percepea nimic după care să se ghideze, trebuia s-o ia la întâmplare.

Până la urmă, astronautul avu senzaţia că descoperise ceva când zări o lumină slabă la capătul unei camere imense, pline de instrumente aproape intacte.

Din păcate fu dezamăgit să vadă că era doar o tufă cu flori imense, cu corole luminiscente, apoi detectorul lui de radiaţii se aprinse, explicând fenomenul.

Aceste plante foloseau ca sursă de energie razele ionizate emanate de o instalaţie atomică.

Îşi continuară drumul prin aceasta grădină fantasmagorică, în timp ce Liossa se minuna în faţa corolelor malefice pe care luminiscenţa le făcea să semene cu pietrele preţioase.

Căpitanul înainta cu paşi mari. Deodată, observă printre plante câteva schelete de animale. Tocmai se pregătea să-şi avertizeze însoţitoarea când aceasta scoase un ţipăt care-i îngheţă sângele-n vene...

Cu pistolul în mână, Lior se întoarse şi-şi reglă lanterna frontală: fata, care părea să sufere îngrozitor, îşi ţinea tâmplele

în palme. Ciudat era că nu mai transmitea nici un gând...

— Liossa!, urlă el, ce se întâmplă? Ţi-e rău?

— Nu..., emise ea slab. Mă doare capul, parcă mi-ar înfige cineva mii de ace în creier!

Atunci căpitanul văzu, în lumina lanternei, aripile catifelate, negre ca tăciunele, ale fluturilor de noapte care acopereau tavanul.

Atraşi de lumină, zburau drept spre casca astronautului care, apăsând pe trăgaciul armei, îi mătură cu un fascicul subţire, cu mii de ramificaţii fine.

Insectele mutilate se prăbuşiră la pământ, dar veneau altele, mereu altele şi Lior simţi la rândul lui acele care-i străpungeau creierul.

Vână fără încetare insectele, dar norii înaripaţi păreau să nu se mai termine. Atunci îşi dădu seama, îngrozit, că trompele acestor lepidoptere paradoxale erau fine şi dure ca oţelul...

Situaţia nu mai putea continua aşa; în scurt timp arma lui avea să se descarce. Trebuia să găsească altă soluţie, cât mai repede...

Nu se putea baza pe Liossa, paralizată de durere. Îi veni inspiraţia: îşi scoase lanterna de pe cască, o luă şi pe cea a fetei şi le aruncă departe.

Imediat, roiurile de fluturi se repeziră spre fasciculele luminoase. Fără a mai sta pe gânduri, Lior o trase pe fata după el, într-o cursă nebunească prin întuneric, până când ajunseră în sfârşit într-o zonă luminată. Fluturii, momiţi de lumina lanternelor, nu-i urmăriseră; se părea că teritoriul lor se limita la zonele întunecoase.

De data asta, norocul le surâse. Lior descoperi o scară în spirală care urca spre etajul superior şi, târând-o pe Liossa după el, părăsi camera neospitalieră.

Odată în siguranţă, în cunoscuta junglă de licheni, cei doi exploratori se opriră să-şi tragă răsuflarea.

— Ce s-a întâmplat?, întrebă căpitanul. Parcă erai hipnotizată...

— Fluturii ăia nesuferiţi!..., gemu fata. Fiecare dintre ei emitea o undă de durere care-mi sfâşia creierul. Nu puteam să reacţionez. Dacă nu erai tu, m-ar fi devorat de vie!

— Hotărât lucru, nava asta fantomă adăposteşte creaturi tare ciudate, oftă Lior. Dacă şi tehnicienii au suferit mutaţii ca

animalele şi insectele, mă tem că nu avem cum să ne bazăm pe ei ca să ieşim din rahatul acesta! N-ar fi mai bine să ne întoarcem?

— Nici vorbă! Aproape am ajuns...

— Evident, ar fi o prostie să renunţam după atâtea aventuri. Şi am impresia că scările astea duc direct la cabina lor. Te simti în stare să urci în continuare?

— Da, acum mi-am revenit. Hai să mergem!

Cei doi escaladară treptele metalice, traversând încă trei etaje identice cu precedentul.

Din nefericire, cea de-a cincea scară era blocata de un perete. Trebuia să caute iar altă cale de urcare, printre tijele întortocheate ale lichenilor.

Epuizaţi, vizitatorii se odihniră puţin. Se rezemară de un perete şi băură câteva înghiţituri din lichidul hrănitor.

Din păcate, pauza nu dură mult. Încă o data, astronautul depistă mişcări suspecte în ierburile din faţa lor. Liossa, în pofida eforturilor sale, nu reuşi să detecteze nici un gând. Să-şi fi pierdut o parte din puteri?

Căpitanul era îngrijorat. Încărcătoarele armelor erau destul de goale şi n-ar fi putut respinge un atac la fel de puternic ca cel al fluturilor. Trebuia să-şi menajeze muniţia şi să nu tragă decât în plin. Îi lăsă aşadar pe atacanţi să se apropie.

Proasta decizie, întrucât dintr-o dată mii de fire vâscoase ţâşniră din toate părţile.

Imobilizaţi de firele lipicioase, incredibil de rezistente, nefericitii nu se puteau apăra. Astronautul lansă două-trei rafale care secerară ierburile fără a face prea multe victime în rândul adversarilor.

Acum aceştia deveniseră vizibili; apariţii de coşmar! Adversarii lor, nişte gândaci enormi, tăiau totul în trecere, cu mandibulele lor ascuţite; altii, şi mai înspăimântători, aveau un corn ascuţit în cap, din care ţâşneau firele vâscoase.

Nefericiţii se zbăteau disperaţi, descoperind că la fiecare mişcare coconul care-i ţinea prizonieri se strângea şi mai tare în jurul lor. Liossa încercă să leviteze, dar firele elastice, rezistente, o împiedicară să se desprindă de sol.

De data asta deveniseră prizonierii monştrilor de pe navâ, care probabil aveau să-i devoreze de vii!

Lior, furios, încercă iar să se elibereze, dar se trezi

complet imobilizat, incapabil să se mişte.

Prin reţeaua de fire lipicioase reuşi să-i zărească pe adversari apropiindu-se. Disperat, îi transmise însoţitoarei sale:

— Iartă-mă, Liossa! Sunt un cretin abject, n-ar fi trebuit în ruptul capului să te iau cu mine!

— Nu trebuie să-ţi ceri scuze, am venit din proprie iniţiarivă. Speram să-ţi fiu de ajutor. Mi-am supraestimat puterile. Adio, dragul meu, mi-ar fi plăcut tare mult să trăiesc alături de tine...

Căpitanul, înnebunit de furie, nu mai ştia ce să facă. Liossa, pe care o adora, îl iubea şi ea, iar el nu avea cum s-o apere!

Dar mica sălbatică nu se dădu bătută atât de uşor. Când gândacii se apropiau prea mult îi proiecta în aer, cu ultimele puteri. Din păcate, insectele erau extrem de numeroase şi deosebit de rezistente. După cădere se ridicau şi reluau înaintarea...

Până la urmă, nefericita renunţa la orice împotrivire... Implacabili, gândacii avansau cu cleştii desfăcuţi.

Spre uimirea astronautului, insectele nu sfâşiară trupul fragil: o apucară pe fată între cleştii lor şi o ridicară pe un fel de platformă metalizată de pe spatele unui gândac.

Lior suferi şi el acelaşi tratament, apoi cohortele diabolice se aşezară în şir indian. Aparent gândacii cunoşteau perfect locurile, nu ezitau deloc, înaintând pe drumul cel mai scurt prin covorul de ierburi înalte.

Pentru moment, exploratorii erau teferi, dar cine ştie ce aveau de gând insectele?

După ce traversă mai multe camere, cortegiul o luă pe un coridor pustiu şi ajunse în fine în faţa ascensorului.

Acolo, vreo cincizeci de gândaci se dădură la o parte pentru a le face loc nou-veniţilor şi, spre uimirea căpitanului, butonul luminos se aprinse şi uşile se deschiseră larg, dezvăluind o cabină în perfectă stare de funcţionare.

Cei doi gândaci care-i transportau intrară în lift. Uşile se închiseră şi cabina începu să urce fără zgomot.

Asta îl puse pe gânduri pe Lior: oare insectele acestea erau stăpânii astronavei pierdute? Dar în cazul ăsta ar fi trebuit să fie înzestraţi cu o oarecare formă de inteligenţă. De ce nu putuse spiritul Liossei să acţioneze asupra lor?

Aceste întrebări primiră repede un răspuns. Ascensorul se opri, uşa se deschise şi Lior văzu un o privelişte liniştitoare.

Nici urmă de licheni sau ierburi la acest nivel. Barajele blindate dispuse regulat lăsau să se vadă ţevile unor arme necunoscute care supravegheau intrarea.

În spatele lor apărură câteva siluete familiare: oameni!

— Liossa! Poţi să intri în contact cu ei?, întrebă astronautul.

— Sigur că da. Au un psihism comparabil cu al nostru. Sunt tehnicienii pe care-i căutăm!

Doi dintre tehnicieni, manevrând o cutie neagră cu antene, îi dirijară pe gândaci prin labirintul barajelor de apărare.

Locuitorii acestui etaj aveau o organizare militară bine pusă la punct. Toate culoarele puteau fi blocate dintr-o mişcare. Armele erau orientate în toate direcţiile. Cât despre gândaci, aceştia îi slujeau pe tehnicieni: erau mai mult ca sigur roboţi însărcinaţi cu paza căilor de acces.

Prizonierii fură aduşi astfel într-o sală cu instrumente în stare perfectă. Până atunci, Liossa se ferise să-şi dezvăluie calitătile telepate, mulţumindu-se să citească gândurile stăpânilor navei fără să le transmită nici un mesaj. Lior, la rândul lui, făcuse câteva observaţii interesante: tehnologia astronauţilor părea mult mai veche decât cea a Federaţiei. De altfel, oamenii se mişcau neobişnuit de încet.

Să fie din cauza unor modificări în metabolismul lor, provocată de lunga lor detenţie, sau asta era starea lor naturală?

După ce urcară două etaje, prizonierii, transportaţi încă de gândaci, ajunseră într-un laborator de neurologie destul de bine echipat. Lior observă imediat un instrument bizar, care semăna cu un decodor de gânduri umane.

Şase bărbaţi mascaţi, îmbrăcaţi în combinezoane sterile, aşteptau în laborator.

Îi examinară pe captivi cu un aer extrem de interesat. După o scurtă discuţie, gărzile îi ghidară pe gândaci să-şi depoziteze încărcătura în două cuve de email alb care semănau cu nişte cazi de baie.

— Nu par să aibă intenţii ostile, îl anunţă Liossa. Doi dintre ei sunt specialişti care decodifică indicatorii lecturilor psihice şi ceilalţi sunt ofiţeri care conduc nava. Să intru în contact cu ei?

— De ce nu? Poate reuşim să evităm vreun experiment neplăcut. Dar să nu cumva să-ţi dai de gol puterile de levitaţie, sunt singurul nostru atu!

— Am înţeles!

Tânăra, încă prizonieră în coconul lipicios, îi transmise un mesaj astronautului care avea cele mai multe insigne pe epoleţi.

Fizionomia ofiţerului se transformă, exprimând o uluire bruscă. După câteva secunde, Liossa reluă legătura cu Lior.

— Nu sunt telepaţi, de-aia au ramas aşa uimiţi când au primit mesajul meu. Sunt prizonieri de foarte mult timp în canalul acesta care duce spre o stea pitica albă de o densitate incredibilă. În pofida eforturilor comandantului, Dagber, n-au reuşit niciodată să mişte nava. Aici, spaţiul este diferit de cel din jurul stelelor obişnuite.

— Foarte interesant, dar mi-ar plăcea să le pun câteva întrebări. Nu poţi să le sugerezi să ne elibereze? Nu stau prea confortabil...

Savanţii făcură un gest de aprobare când primiră rugămintea tinerei. Unul dintre ei se apropie de Lior, celălalt de Liossa şi, luând un dispozitiv asemănător cu un duş, începură să stropească firele vâscoase cu un lichid care mirosea a fructe.

Ca prin minune, legăturile se dizolvară în contact cu ploaia binefăcătoare şi în scurt timp cei doi vizitatori se ridicară în picioare şi ieşiră din cuve.

— Of!, mă simt mai bine, mormăi căpitanul. Acum să trecem la lucruri serioase. Trebuie să obţinem cât mai multe informaţii de la ei. Bătrânul ne-a spus că au existat mai multe tentative de a scăpa din capcana asta şi că aproape au reuşit. Întreabă-i despre asta...

Docilă, tânăra intră în contact cu bărbatul din faţa ei. „Conversaţia” dură mai mult decât prima dată.

— Scuză-mă, reluă ea, şi ei ar vrea să ştie de unde venim şi din ce epocă. Au aparţinut de Federaţie cu mulţi ani în urmă, pentru că de atunci la bord s-au succedat mai multe generaţii. Nu pot să dea o evaluare exactă; în tunelul acesta timpul e foarte capricios... Nava lor trebuia într-adevăr să colonizeze o planetă şi de aceea erau atâtea specii de plante şi animale la bord. Cât despre întrebarea ta, nu reuşesc să-i înţeleg prea bine, se pare că au fost vizitaţi de nişte entităţi diafane. Probabil că unele erau pneumuni; au intrat în contact cu ei şi le-au dat

indicaţii despre cum să iasă din tunel. Dar savantii n-au reuşit să facă ce voiau; tentativa a eşuat. Speră totuşi că vizitatorii lor să se întoarcă şi poate că atunci vor reuşi să se înţeleagă mai bine cu ei. Însă au apărut şi alte creaturi, ostile. Au atacat nava de mai multe ori şi au capturat membri ai echipajului. Din fericire, armele cu fascicole de ioni le-au respins, din cauza asta etajul e pregătit în permanenţă de război.

— Din ce în ce mai bine!, bombăni astronautul. Nu aveam şi aşa destule necazuri... Încearcă să afli de ce au gesturile atât de lente.

De data asta, răspunsul nu se lăsă aşteptat.

— Nu sunt suficient de informată ca să-ţi explic, dar o să înţelegi mai bine decât mine. Periodic, fascicole de radiaţii penetrante, pe unde ultrascurte, trec prin tunel...

— Raze X, care trec prin metal?

— Ceva de genul ăsta: trebuie să ia în permanenţa medicamente ca să prevină mutaţiile. Or medicamentaţia aceasta le încetineşte mişcările şi afectează funcţionarea muşchilor.

— Înţeleg... Una dintre stele trebuie să fie un fel de pulsar care emite raze X şi, cum timpul variază mereu aici, perioada nu e regulată... La naiba!, o să trebuiasca să ne gândim foarte bine la problema asta!

— Întocmai! Gazdele noastre consideră că locul acesta nu e prea potrivit ca să discutam; ne invită să-i urmăm...

— Bine, n-am nimic împotrivă să mă relaxez puţin. Cu toate aventurile astea, sunt frânt!

Capitolul VI

În linii mari, căpitanul era mulţumit în pofida obstacolelor, reuşise să ia legătura cu tehnicienii care asigurau funcţionarea vechii astronave şi puteau profita de lunga lor experienţă pentru a încerca să înţeleagă mai bine problema. De altfel, gazdele păreau animate de intentii bune în privinţa lor, aşa că putea avea loc o colaborare fructuoasă.

Urmându-şi ghidul, cei doi vizitatori părăsiră laboratorul pentru a intra în sectorul de locuinţe.

Când se deschise uşa, Liossa scoase un strigăt uimit. Nu era obişnuită cu un asemenea fast.

Prizonierii de pe navă aveau aptitudini artistice bine dezvoltate şi, în lungii ani petrecuţi acolo nu le irosiseră.

Toţi pereţii, toate tavanele erau acoperite de fresce în tonuri calde, de o frumuseţe uluitoare. Câteodată, artiştii aleseseră motive geometrice sau non-figurative, alteori îşi refulaseră nostalgia înfăţişând peisaje de pe planeta lor de baştină, inspirându-se din fotografiile de la bord. Fiecare mobilă din plastic era lucrată delicat, alternând motive în basorelief cu sculpturi.

În fiecare cameră existau statui extraordinar de realiste, reprezentând animale sau fiinţe umane.

Canapelele largi şi fotoliile adânci invitau oaspeţii la odihnă. Vizitatorii se aşezară cu un suspin de mulţumire şi reluară conversaţia prin intermediul drăgălaşei interprete, pe care gazdele o priveau cu admiraţie.

— În primul rând, declară unul dintre savanţi, vă invitam să economisiţi aerul pe care vi-l furnizează costumele de protecţie. Încăperea e sterilă, aşa că puteţi respira în voie.

Lior acceptă cu plăcere şi, după ce renunţă la cască, continuă discuţia tehnică.

— Chiar credeţi că pneumunii sunt demni de încredere?, întrebă căpitanul.

— Aceste entitaţi sunt foarte diferite de noi, răspunse unul dintre tehnicieni, care părea specializat în studiul pneumunilor. Au o inteligenţă ridicată, dar modul lor de a gândi e cu totul altul decât al nostru. Nu putem fi niciodată siguri pe comportamentul lor; la început ne-au ajutat, dar, în ultimul moment nu s-au mai interesat de noi. Sau poate că stăpânul fusoizilor, cum îl numim noi pe vrăjitorul asteroidului negru, i-a alungat. Cum să discuţi cu nişte fiinţe transparente care trec prin metal? Nici măcar nu ştim de unde vin...

— Şi acest vrăjitor... Cum l-aţi descoperit?

— Aparatele de detecţie au reperat o masa densă în faţa noastră, declară comandantul Dagber. De altfel, fusoizii ne-au ameninţat că ne distrug dacă nu acceptăm să ne supunem stăpânului lor. Până acum, ecranele de protecţie şi armele i-au respins, dar din când în când atacă iar.

— Şi vânătorii de la nivelurile inferioare nu vă încurcă, nu

vă sabotează?

— Nu; sunt primitivi, dar au destulă minte ca să nu se sinucidă. Au încercat mai demult să cucerească etajele noastre, dar i-am respins destul de violent şi acum stau liniştiţi. Dar am vorbit destul despre degeneratii ăştia... Dacă sunteţi amabili, mi-ar plăcea să aflu câte ceva despre nava voastră. Am înţeles de la colega dumneavoastră că aveţi pasageri la bord...

— Da, trei. Au rămas pe navă şi, dacă n-aveţi nimic împotrivă, aş vrea să le transmit un mesaj radio ca să-i liniştesc.

— O să luăm legătura cu ei; dacă vreţi, puteţi vorbi de-aici. Între timp, mi-ar plăcea să ştiu dacă aveţi aceleaşi calităţi ca tânăra aceasta minunată. Sunteţi şi dumneavoastră telepat? Nu-mi dau seama...

— Nu! Liossa, colega mea, a trăit absolut singură pe o planetă sălbatică, după ce nava ei a eşuat acolo. Aşa a dobândit aptitudinile acestea uimitoare...

— Foarte interesant... De fapt, pneumunii sunt experti în domeniul ăsta şi Liossa s-ar înţelege de minune cu ei.

Astronautul reveni la subiectul care îl preocupa:

— Prietena mea îmi spune că aţi efectuat studii referitoare la mediul acesta... Aici, spaţiul nu permite nici o deplasare, de aceea au rămas blocate navele noastre. În schimb, timpul este variabil. Aveţi şi alte informaţii pe subiectul acesta?

— Din păcate, nu, răspunse un alt savant. Timpul nostru biologic pare normal, dar în realitate asta nu înseamnă nimic. Ţinând cont că s-au succedat mai multe generatii, am socotit că au trecut câteva sute de ani; ceasurile noastre arata însă mai mult, mult mai mult. Ne aflăm într-un mediu aberant. După ce legi fizice funcţionează mediul acesta? Logic vorbind, ar fi trebuit demult să ne ciocnim cu steaua pitică... Dar parcă nici nu ne-am mişcat din loc!

— Cred că aveţi mari probleme cu întreţinerea navei...

— Datorită vegetaţiei, nu ducem lipsă de oxigen. Animalele şi plantele ne asigură hrana. În schimb, mai avem foarte puţine piese şi în scurt timp nu vom mai putea să reparăm mecanismele avariate. Situaţia a devenit critică...

— Nimic din toate acestea nu ne dă motive să fim optimişti... O să mă mai gândesc, poate-mi vine o idee.

— Din păcate, am întors problema pe toate părţile şi mă tem că e de nerezolvat Doar pneumunii ne-ar putea salva. Însă

trebuie să vină aici... şi să vrea să ne ajute.

Huruitul unui emiţător întrerupse conversaţia. Irfus avea legătura cu nava sferică, dar nu înţelegea nimic din limba astronauţilor. Atunci Lior îl puse la curent cu evenimentele şi îl rugă să supravegheze în continuare *Jack-Pot-ul*. În cazul unui atac, cel mai bine era să fugă cu o nacelă şi să vină la nava veche, printr-un sas din partea superioară. La bor-dul *Jack-Pot-ului*, inginerul nu avusese probleme: Edfa şi Antus îşi petreceau timpul bând şi drogându-se. Nu apăruseră pneumuni sau fusoizi.

Liniştit, Lior întrerupse legătura, promiţând să transmită un nou mesaj după ce se odihneşte puţin; exploratorii începeau să simtă oboseala...

Conduşi de gazde, Lior şi Liossa ajunseră în camera pregătită pentru ei. În caz de nevoie, aveau la dispoziţie un telefon care-i lega direct cu postul de comandă.

Cei doi luară o masă binemeritată, apoi îşi lepădară costumele de protecţie, uşuraţi. Gazdele se îngrijiseră de tot ce trebuia: aerul era cât se poate de respirabil.

Epuizaţi, cei doi se întinseră în pat şi adormiră imediat.

Căpitanul visă minunat: Liossa plutea goală în faţa lui, în peisajul însorit al junglei pline de flori. Sânii ei micuţi îl mângâiau, iar ea îi întindea mâinile zâmbind. Se trezi brusc: pe canapeaua de lângă el, Liossa dormea complet dezbrăcată, provocatoare. Lior simţi că nu mai rezistă. Se ridică dintr-un salt, se aruncă peste tânăra adormită şi o sărută.

Cu un zâmbet extaziat, fata se supuse, îmbrăţişându-1. Căldura trupului suplu alungă ultimele ezitări ale astronautului care, din reflex, încercă să stingă lumina pentru ca privirile curioase să nu asiste la mângâierile lor. Din nefericire, apăsă pe alt buton... cel de gravitaţie artificială!

Pe moment, nu dădu importanţa incidentului şi, încordat, îşi posedă furtunos partenera, reticentă la început, dar care răspunse repede dorinţei lui, cabrându-şi trupul.

Din păcare, violenţa mişcărilor proiectă în aer cuplul uimit care se contorsionă de câteva ori pentru a reveni la o poziţie normală. În pofida acestui incident, mica salbatică părea foarte satisfacută de prima ei experienţă sexuală şi se odihni îndelung în braţele astronautului, deşi pluteau amândoi în aer, alături de tot felul de obiecte. Deodată se smulse din braţele lui, neliniştită:

— Dragul meu, cineva încearcă să-mi sondeze psihicul! Sunt fusoizii! Mi-e rău, au o forţă îngrozitoare...

Lior se prinse de marginea patului, care din fericire era fixat solid de podea şi răspunse:

— Încearcă să-i respingi... Altfel murim amândoi!

Fata încremeni, cu chipul crispat. Timpul trecea, secundele se scurgeau, interminabile... În fine, telepata şopti:

— Gata... Au renunţat! Oh, iubitule, n-am avut niciodată aşa un şoc! Un frig mortal, o cruzime sadică... N-o să reuşesc să-i resping singură dacă revin în forţă; trebuie să fugim de aici...

— Uşor de spus!, bombăni astronautul. Hai să ne îmbrăcăm şi să mergem la ceilalţi.

Câteva clipe mai târziu, veni comandantul Dagber.

— Tocmai am fost atacaţi de fusoizi, anunţă el. Colega dumitale i-a respins şi ea?

— Da, e complet epuizată... Dar de unde aveţi energie pentru arme?

— Veniţi, O să vă explic...

Se îndreptară cu toţii spre postul de control şi comandantul continuă:

— Centrala noastră se bazează pe fuziunea hidrogenului. Din fericire, prin tunel trece un flux de ioni hidroxili; trebuie doar să-i captăm în ecrane cu sarcină pozitivă. Avem câteva navete echipate special pentru asta şi până acum am avut energia asigurată. Din păcate, armele noastre consumă foarte mult şi dacă atacurile se înmulţesc s-ar putea să avem necazuri...

— Ar trebui să le cercetam natura ca să-i putem combate mai eficient...

— Asta s-ar putea face, îi transmise Liossa lui Lior.

— Crezi că poţi face asta?

— Aura mea se poate deplasa prin tunel. Pot să mă apropii suficient de mult de ei ca să-i spionez. Ecranul meu protector îi va împiedica să mă detecteze...

— Ce nebunie! E mult prea riscant...

— Nu e mai riscant decât să aşteptam aici; trebuie să mă laşi să încerc, îţi promit că o să fiu foarte prudentă.

Comandantul Dagber întrerupse acest schimb rapid de gânduri răspunzând la un apel; îi întinse emiţătorul lui Lior şi Liossa traduse:

— Colegii dumneavoastră vor să vă vorbească...

Astronautul apucă aparatul; vocea lui Irfus îi răsună în ureche:

— Şefu', ceva nu e în regulă aici. Acum câteva minute am văzut nişte lentile de plasmă luminiscentă pe coridoare. Lumina a devenit mai slabă, ca şi cum cineva ar încerca să extragă energie din centrala noastră. Am tras cu laserul în ele şi au dispărut. Antus şi Edfa sunt îngroziţi; vor să vină la tine. Ce să fac?

— Porneşte ecranul de protecţie şi lasă o singură breşă ca să puteţi fugi. Puneţi-vă costumele, urcaţi într-o nacelă de salvare şi veniţi lângă sferă, în partea de sus. O să vă deschidă prietenii noştri.

— De acord, venim acum...

După câteva minute, pasagerii de pe *Jack-Pot* ajunseră lângă Lior şi Liossa. Rămaseră destul de surprinşi descoperind fiinţe umane asemănătoare cu ei, dar prezenţa acestora îi linişti. Aceşti astronauţi sigur aveau să-i ducă înapoi în spaţiul normal...

— Cum e, şefu'? Aţi găsit vreo metodă să ieşim de-aici?

— Nu încă, dar Liossa o să plece în expediţie. E foarte riscant, dar e singura noastră şansă...

Atunci fata îi explica planul ei comandantului Dagber, uluit la ideea că fiinţa aceea fragilă se putea deplasa în vid, dar, după câteva obiectii, acesta fu de acord.

Irfus, stupefiat de aceste revelaţii, nu mai scoase nici un cuvânt.

Pe Edfa n-o interesau toate astea. Îşi plângea soarta şi mormăia aluzii ameninţătoare la adresa celui responsabil de zeama infectă cu care trebuia să se hrănească prin tubul de alimentare al costumului.

Antus, la rândul lui, adresa zâmbete cochete astronauţilor surprinşi de comportamentul acestui străin.

Foarte repede, inginerul începu să cotrobăie peste tot, încercând să înţeleagă rolul diverselor aparate de control. Instalaţiile de pe navă păreau să-l fascineze.

Când Liossa, Lior şi Dagber se îndreptară spre cupola de observaţie, Irfus îi însoţi fără să fi fost invitat.

Tânăra se instală pe un scaun şi păru să se concentreze intens.

— Fata asta e ciudat de încrezătoare!, mormăi inginerul. Chiar dacă aş avea puterile ei, m-aş gândi de două ori înainte de a mă aventura în cuibul ăsta de vipere...

— E într-adevăr formidabilă!, îl aprobă Lior. De altfel, îţi trebuie o tarie de caracter neobişnuită ca să trăieşti atâta timp singur pe o planetă fără să te ţicneşti!

— Ar fi putut să contacteze ea navele, dacă e telepată, spuse Lior.

— Când nava de salvare a survolat planeta, fata era încă mică şi nu avea calităţile astea uimitoare. Şi n-avea cum să se ducă pe o planetă civilizată; puterile ei sunt totuşi limitate...

— Atunci cum ţi-a atras atenţia?

Căpitanul îi explică întâmplarea din spaţiu, când se stricaseră antenele. Inginerul izbucni în râs:

— La naiba!, aş fi dat orice să văd ce faţă ai făcut când ai văzut-o pe fata asta superbă plutind goală în spaţiu...

— Pe moment, am crezut că am halucinaţii, recunoscu Lior. N-am aflat adevărul decât mai târziu...

— În orice caz, am avut mare noroc că am cunoscut-o. Poate să-i contacteze şi pe pneumuni?

— Da. Susţine chiar că poate să-i controleze...

— Ei bine, sper să apară unul cât de curând! După părerea ta, entitătile astea fantastice pot trece prin pereţii tunelului? Dacă da, înseamnă că ne pot ajuta să ieşim. Liossa poate să controleze şi fiinţele care au atacat *Jack-Pot-ul*?

— Din păcate, n-a mai avut de-a face cu fusoizii, care trăiesc numai în continuumul ăsta infernal. Dagber mi-a explicat, cu ajutorul Liossei, că monştrii aceştia ascultă ordinele unui dement: vrăjitorul negru, care locuieşte pe un asteroid din apropiere. Se pare ca vrăjitorul vrea să ne ia navele. Ne-a dat un ultimatum, somându-ne să ne predăm. Am refuzat, bineînţeles... Din păcate, este extraordinar de puternic şi dacă Liossa nu ne spune cum putem să-l înfrângem, suntem pierduţi.

— Vrăjitorul ăsta exista şi când s-a blocat nava în tunel?

— Da, şi s-a manifestat imediat. Jurnalul de bord povesteşte primele conflicte. Comandantul Dagber a fost aproape învins, de mai multe ori. Din fericire, puterile vrăjitorului sunt limitate, dar timpul nu contează pentru el. Ştie că până la urmă astronautii o să cedeze. Şi atunci cădem cu toţii în ghearele lui şi mă tem că vom avea o soartă tare neplăcută. Se pare că poate controla mai multe creaturi, nu numai pe fusoizi...

Un geamăt al Liossei atrase atenţia celor trei bărbaţi.

Tânăra îşi recapătă cunoştinţa. Trăsăturile ei crispate trădau o oboseală intensă. Clipi repede, ca şi cum n-ar fi putut suporta lumina, apoi deschise larg ochii.

Cu un zâmbet şters, le transmise celorlalţi:

— Aveţi dreptate să vă temeţi de acest demon. Are o forţă psihică remarcabilă... Din fericire, nu şi-a dat seama că eram acolo; se pare că ecranul meu e într-adevăr impenetrabil...

— Spune-ne, ce-ai aflat despre vrăjitor?, întrebă Lior nerăbdător. Poate să ne atace dintr-un moment în altul...

— Mi-e greu să vă explic ce am văzut, spuse tânăra. Văgăuna lui nu e foarte departe de aici. E o masă spongioasă, parcă ar fi zgură...

— Probabil un asteroid capturat din spaţiul normal, interveni Dagber.

— Tot ce se poate... În centru luceşte o lumină verzuie. N-am descoperit nici o maşinărie care să semene cu ale voastre. Totuşi dispune de o cantitate impresionantă de energie. Deşi stăteam la o distanţă apreciabilă, gândurile acestei fiinţe perverse ajungeau până la mine şi trebuia să fiu foarte atentă să nu le ascult decât câte puţin. De aceea n-am reuşit să aflu prea multe. Creatura asta n-are nimic uman; aparţine unui cuantuum diferit de al nostru. Un infern de coşmar, incomprehensibil pentru spiritul nostru. E extraordinar de egoistă: vrea să treacă în universul nostru şi să cucerească galaxia, dar pentru asta are nevoie de spioni umani, care să se poată infiltra pe planetele noastre fără să dea de bănuit. Ea ne-a blocat navele. Rezistenţa noastră o irită şi e gata de orice ca să ne cucerească. În schimb se teme de pneumuni şi îi evita cât poate. Cam asta-i tot...

— Nu ştiu cum să vă mulţumesc!, spuse comandantul. Datorită curajului dumneavoastră avem în sfârşit informaţii despre duşman. Vreţi să vă odihniţi puţin?

— Nu, o să mănânc ceva şi pe urmă mergem la ceilalţi. Trebuie să alertam tot echipajul; mă tem că vrăjitorul va ataca în curând...

— Mulţumesc pentru informaţii! Mă duc chiar acum să instruiesc personalul... Pe curând!

Comandantul ieşi, însoţit de Irfus, lăsându-i pe Lior şi Liossa singuri.

După ce fata îşi potoli foamea şi setea, Lior o întrebă:

— Nu vrei să te odihneşti puţin în cameră?

— Nu! Mai bine mergem lângă ceilalţi, să fim uniţi în caz de atac. Simt că nu va mai dura mult, declară Liossa, ridicându-se.

Ajungând înapoi la postul de comandă, Lior îi puse o întrebare care-l preocupa de mai demult:

— Se pare că îi cunoşti bine pe aceşti pneumuni care, după părerea ta, ne-ar putea ajuta să ieşim din capcană... Dar nu mi-ai povestit niciodată prea multe despre ei...

— Unui non-telepat îi vine greu să le înţeleagă natura, răspunse Liossa. Trăiesc în spaţiu, aproape de sistemele solare cu planete mari. Nu pot să-ţi explic ştiintific natura lor; sunt alcătuiţi din molecule organice complexe care nu sunt îndesate unele în altele, ca în corpul uman. Sunt nişte norişori, ca să zic aşa... Se hrănesc cu radiaţiile emise de stele, dar se pot îndepărta destul de mult de sursa de hrană. Unii dintre ei, specializaţi în astfel de explorări, au o cochilie rezistentă. Prima dată când i-am întâlnit m-am speriat foarte tare. Au indus imagini fantasmagorice în creierul meu, am văzut un monstru hidos repezindu-se la mine! Am reacţionat imediat: am respins din toate puterile această viziune. Atunci pneumunii au avut un şoc care i-a umplut de respect faţă de mine. Apoi am înţeles că nu sunt periculoşi şi ne-am împrietenit. Sunt fiinţe pline de umor, cărora le place să joace renghiuri celor pe care-i întâlnesc...

— Au vreun guvern, sunt organizaţi într-o societate, ca noi?, întrebă astronautul.

— Nu, sunt mult prea independenţi pentru a accepta vreo constrângere. Tinerii sunt cam violenţi, dar cei mai în vârstă îi pun imediat la punct, fără să fie vorba de vreo acţiune concertată.

— Trăiesc mult?

— A, da... Sunt aproape nemuritori; dimensiunile lor cresc în timp şi când ajung gigantici se divid, conservând astfel o parte din cunoştinţele strămoşilor lor.

— Înseamnă că sunt numeroşi...

— Nu ştiu; sunt dependenţi de moleculele grele produse în norii gazoşi cu care se hrănesc.

— Dar trebuie să existe un factor limitator! Orice specie are nişte duşmani; ei n-au?

— Pneumunii dintr-o anumită zonă stelară formează un fel de clan, în sensul ca se recunosc între ei. Intruşii sunt eliminaţi fără milă. Câteodată au loc lupte titanice pentru cucerirea unui nor bogat. Atunci exista multi morţi...

— Cum se luptă?

— Emit şarje putemice de energie. Asta îi epuizează şi până la urmă se dizolvă în spaţiu.

Lior aflase destule pentru moment; de altfel, ajunseseră în postul central, unde îi aştepta Dagber.

— Suntem pregătiţi să respingem un atac. Credeţi că e iminent?

— Mă tem că da; din păcate, vrăjitorul nu mă lasa să-i citesc gândurile. Nu am perceput decât sentimentul de ură faţă de noi, răspunse Liossa.

— Nu ştiţi ce tactică va aplica, nu?

— Îmi pare foarte rău, n-am reuşit să aflu mai multe. Nu prea sunt obişnuită să spionez...

— Nu vă cereţi scuze! Ajutorul dumneavoastră este inestimabil; datorită dumneavoastră suntem pregătiţi de luptă şi atacatorii nu ne vor lua prin surprindere.

Timpul se scurgea monoton, indefinibil. Astronauţii mâncară câte ceva, fiecare în postul de luptă. Oaspeţii se mulţumiră cu lichidul asigurat de tubul de alimentare al costumelor, mai aveau hrană pentru două zile, apoi trebuiau să se întoarcă la bordul *Jack-Pot-ului* ca să se reaprovizioneze. Edfa şi Antus erau într-o stare mizerabilă. Irfus se distra scotocind prin toate colţurile, întrebând prin gesturi cum funcţionează aparatele, ajutat într-o oarecare măsură de Liossa, care nu reuşea să traducă totul.

Deodată, când mica sălbatică îi traducea ceva lui Irfus, tresări şi transmise alertată:

— Atenţie!Vin!...

Câteva secunde mai târziu, primul atacator se materializă pe culoar, apoi apărură peste tot în navă, inclusiv în postul de comandă.

De data asta nu mai erau fusoizi: diabolicul vrăjitor adoptase altă strategie.

Simultan, în toate zonele locuite de oameni apărură himere furioase, atacând atât triburile sălbatice de la nivelurile inferioare, cât şi ogiva tehnicienilor.

Hibrizi cu capete de dragoni care scuipă foc, cu gheare puternice, cu trupul blindat de plăci osoase, ca vechii dinozauri, aspectul lor era suficient pentru a-şi teroriza prada...

Triburile sălbatice erau pur şi simplu masacrate. Doar privilegiaţii care mai aveau încă dezintegratoare în stare de funcţionare avură un scurt răgaz. Hoardele feroce îi lichidară repede, fugărindu-i printre licheni.

În partea superioară a sferei, situaţia era mai puţin disperată. Astronauţii reacţionaseră imediat. Primii atacanţi care se materializau pe culoare se treziră sub focul susţinut al laserelor şi dezintegratoarelor. Dagber îşi plasase perfect apărarea.

Oamenii lui stăteau în fortăreţe bine apărate şi armele lor trăgeau în permanenţă, dar fără a exista riscul ca apărătorii să se răneasca reciproc.

Apărătorii stăteau de jur împrejurul postului central, trăgând imediat ce monştrii se materializau.

Liossa participă şi ea la luptă: când vreo fiară se pregătea să sară, îşi aţintea ochii strălucitori spre ea şi aceasta paraliza. În momentul acela, devenea o ţinta sigură pentru astronauţi.

Monştrii atinşi de dezintegratoare se volatilizau pur şi simplu într-un nor de particule luminoase. În schimb laserele ardeau carnea, răspândind o duhoare insuportabilă, iar cadavrele imense se prăbuşeau pe podea.

Vrăjitorul avea mai mult ca sigur un transmiţător de materie care-i permitea să materializeze aceste creaturi de coşmar în interiorul navei. Căci aceşti demoni erau cât se poate de reali: flăcările pe care le scuipau provocau arsuri dureroase, iar ghearele lor sfâşiau carnea.

După ce respinseră primul val de atacanţi, tehnicienii avură o scurta perioadă de linişte. Datorită avertismentului Liossei, armele fuseseră aprovizionate din belşug cu muniţie; răniţii primiră îngrijiri pe loc, iar cazurile grave fură transportate la infirmerie.

Apoi un al doilea val asaltă nava.

Din nou, fiecare luptă să-şi apere viaţa...

În scurt timp, cadavrele zăceau peste tot, dar în permanenţă noi atacanţi îi înlocuiau pe cei căzuţi.

Astronauţii trăgeau fără întrerupere; prima linie de arme îşi epuiză armele şi a doua linie se pregăti să tragă.

Toată lumea ajunsese să se întrebe neliniştită dacă vrăjitorul avea resurse inepuizabile. Din păcate, în lupta aceasta gândacii roboţi nu erau deloc eficienţi.

Cei mai solicitaţi erau astronauţii care apărau căile de acces de la nivelurile superioare.

Monştrii îi decimaseră rapid pe nefericiţii sălbatici de pe coridoare. Adversarii cei mai dificili fuseseră tigrii marsupiali din ierburi, dar şi aceştia muriseră până la urmă, după o rezistenţă îndelungată.

Atunci atacatorii se adunară spre etajele de sus, insinuându-se pe coridoare şi sfâşiind cu ghearele barajele improvizate.

Cadavrele adunate în faţa baricadelor le permiteau nou-veniţilor să se arunce asupra ocupanţilor camerelor, masacrându-i fără milă.

Înţelept, Dagber prevăzuse o apărare în profunzime, fiecare uşă fiind apărată de patru bastioane succesive. Astfel, când himerele crezură că aveau drum liber se repeziră mai sus şi se treziră sub tirul susţinut al liniei a doua de apărare.

Creaturile groteşti fură decimate în masă, până când cadavrele lor formară o grămadă suficient de mare pentru ca supravieţuitoarele să ajungă la atacatori.

De data asta ei avuseseră timp să se replieze pe cea de-a treia linie de apărare şi se repeta acelaşi scenariu.

Totuşi, curajul astronauţilor merita să fie răsplătit până la urmă, vrăjitorul îşi epuiză rezervele şi materializările se sfârşiră la fel de brusc cum începuseră.

Ocupanţii postului central avură timp să răsufle puţin. Astronauţii îi adunară pe răniţi, iar Dagber, Lior şi Liossa coborâră spre intrare pentru a evalua situaţia.

Aproape toţi apărătorii fuseseră nevoiţi să se replieze pe ultimele baricade; acum nu mai aveau unde să se retragă dacă un nou val de atacanţi ar fi pătruns în navă.

Sosirea Liossei pe coridorul principal fu decisivă: fiarele paralizate căzură secerate de tirul apărătorilor. Celelalte posturi primiră întăriri.

Până la urmă, înspăimântătoarele creaturi dădură bir cu fugiţii şi se refugiară la etajele inferioare, lipsite de orice formă de viaţă animalâ; acolo se omorâră între ele de foame, ultimele supravieţuitoare devenind o pradă uşoară pentru astronauţi.

Neliniştiţi, comandantul şi însotitoiii săi se întoarseră la postul central. Răniţii fuseseră deja transportaţi la infirmerie şi cadavrele fiarelor de pe coridoare erau evacuate de echipe speciale şi aruncate în vid.

Cei trei se aşezară pe scaunele recuperate din baricade şi Dagber încerca să-şi limpezească gândurile, iar Edfa şi Antus ieşiră din dulapurile în care se ascunseseră.

— Ei bine, bătrâne, mormăi comandantul uitându-se spre Lior, nu ştiu cum să-ţi mulţumesc. Eşti un ţintaş minunat şi mi-ai salvat viaţa de mai multe ori...

Liossa, foarte mândră de iubitul ei, transmise mesajul privindu-l tandru pe Lior.

— Şi dumneata te-ai comportat extraordinar, domnule comandant. Ai avut o apărare ireproşabilă...

— Se poate, dar fără tovarăşa ta eram pierduţi! Ne-a salvat viaţa tuturor. La drept vorbind, situaţia nu s-a îmbunătaţit cu nimic. Dacă dementul ăsta atacă din nou, mă tem că nu vom mai reuşi să respingem hoardele lui malefice. Acum vreun sfert din efectivul nostru e inapt de luptă.

— Trebuie să găsim un mijloc de a fugi, şi asta cât mai repede, spuse căpitanul. Doar că n-am făcut nici un progres. Ce părere ai Liossa?

— Trebuie neapărat să iau legătura cu pneumunii şi să-i conving să ne ajute. O să încerc să-i contactez după ce mă odihnesc puţin. Camera noastră mai e întreagă?

— Mă interesez acum, spuse Dagber.

Schimbă câteva cuvinte cu secundul său, prin intercom, apoi reluă:

— Monştrii n-au intrat în zona aceea, puteţi să mergeţi liniştiţi în cameră.

— Şi noi?, protesta Edfa. Doar n-o să rămânem la nesfârşit în costumele astea infecte!

— Nu, draga mea, o linişti Lior. Tu, Antus şi Irfus sunteţi bineveniţi la noi în cameră. Chiar, unde e inginerul? Nu-l văd...

— Aici!, se auzi o voce de după soclul tabloului de bord. S-a blocat uşa şi nu mai pot să ies!

Lior se grăbi să-l elibereze şi pasagerii de pe *Jack-Pot,* în formaţie completă, plecară să se odihnească puţin.

Cât despre Dagber, el avea ce să facă. Trebuia să-şi examineze nava pentru a estima pagubele, pentru că tirul

armelor făcuse ravagii cam peste tot.

Capitolul VII

Încă o dată, soarta prizonierilor depindea de Liossa şi nefericita, după eforturile depuse în timpul luptei, nu se simţea deloc în formă să plece în căutarea unui pneumun prin imensul tunel stelar.

Odata ajunşi în camera dotată cu atmosferă, fata îşi lepădă costumul de protecţie şi adormi, cu pumnii strânşi.

Edfa şi Antus încercară să protesteze în privinţa condiţiilor improvizate pe care le aveau la dispoziţie, dar căpitanul le închise imediat gura.

Lior nu reuşea să adoarmă; peripeţiile luptei îi reveneau mereu în creierul înfierbântat îşi puse mai multe întrebări. Cine putea fi acest vrăjitor? Care erau relaţiile dintre Liossa şi pneumuni? Oare aceştia chiar îi puteau ajuta să iasă din capcană? Toate aceste întrebări rămaseră fără răspuns. Dar zilele următoare aveau să fie decisive, dacă se poate vorbi de zile în acest univers straniu! Dacă ajungeau din nou în spaţiul normal, oare nu riscau să se trezească într-un trecut îndepărtat sau în viitorul necunoscut?

Chiar presupunând ca *Jack-Pot-ul* scăpa, astronava sferică nu putea în nici un caz să-i urmeze, pentru că, în pofida eforturilor lui Dagber de a o menţine în stare de funcţionare, era nevoie de multă muncă pentru a repara distrugerile provocate de monştri.

Ce să facă după aceea? Să plece spre Vhuxir, asa cum îşi propusese la început, sau să încerce să-i elibereze pe astronauţii lui Dagber?

Totul depindea de bilanţul întocmit de comandant; dacă distrugerile nu erau prea grave, dacă nava rămânea operaţională, ar fi mai bine să-i debarce pe pasageri.

Doar că vrăjitorul putea profita de absenţa Liossei pentru a-i lichida pe prizonieri...

Evident, putea oricând să alerteze Garda Federală... Dacă se gândea mai bine, nu era o soluţie prea fericită: autorităţile ar pune prea multe întrebări neplăcute despre Liossa şi, pe de alta parte, pregătirea expediţiei de salvare ar dura enorm de mult.

Până la urmă, căpitanul adormi. Când o mână uşoară îl atinse pe umăr se răsuci în somn şi mormăi să fie lăsat în pace.

Dar Liossa insista şi, de voie de nevoie, astronautul se trezi. Se întinse, îşi scărpină claia creaţă de păr şi apoi se simţi mai în măsură să înfrunte evenimentele.

— Ce se-ntâmplă?, bombăni el. Alt atac?

— Nu, dragule, răspunse mica salbatică. Dar am dormit mult, trebuie să mergem la comandant. Vrăjitorul nu e învins; va aduna alţi monştri şi va ataca la prima ocazie...

— Bine, hai să mergem, spuse Lior punându-şi costumul. Însoţitorii lui erau deja gata; ieşiră din cameră imediat după ce astronautul îşi puse scafandrul.

Urcară spre postul central. Peste tot, tehnicienii munceau de zor: reparau cablurile rupte, construiau baraje noi, încărcau armele...

Dagber îi aştepta nerăbdător.

— Ce fericit sunt că vă văd!, exclamă el. Nu îndrăzneam să vă trezesc, dar abia aşteptam să discutăm despre ce vom face în continuare...

— În ce stare se află nava?, întrebă Lior, prin intermediul Liossei.

— Destul de deplorabilă! În postul central s-au stricat mai multe comenzi şi o să ne cam chinuim să le reparăm pentru ca nu prea avem piese de schimb. Mai rău e că la etajele inferioare monştrii au provocat incendii. În unele locuri s-a declanşat sistemul automat de stingere, dar la alte etaje am fost nevoiţi să stingem focul cu extinctoare manuale. Acum situaţia e sub control. În schimb avem alte probleme: canalizarea şi cablurile de transmisie s-au stricat. Partea bună e că monştrii au dispărut cu toţii. Mă tem totuşi de un nou atac; echipele noastre, care muncesc acum la toate etajele, pot fi masacrate în câteva minute.

— Înţeleg, spuse căpitanul. Trebuie neapărat să ne întoarcem în spaţiul normal. Ce zici, Liossa?

— Da, acum sunt în formă. Încerc să contactez un pneumun, de preferinţă adult şi să-l conving să transfere *Jack-*

Pot-ul. Dacă am înţeles bine, nava asta nu e în stare să navigheze; trebuie să ne întoarcem mai târziu să recuperăm echipajul.

— Putem să luăm câţiva răniţi cu noi! Patru-cinci, nu mai mult, propuse Lior.

— Mulţumim pentru propunere, dar suntem hotărâţi să rămânem împreună până la capăt. Dar dacă aveţi medicamente, am avea mare nevoie...

— Vă trimitem o nacelă cu provizii înainte să plecăm. Hai să revenim la aceşti pneumuni: Liossa, ţi-ar lua mult timp să găseşti unul?

— Nu pot să spun. Când am ieşit am avut un contact rapid cu unul dintre ei. Dar poate că a plecat între timp...

— Bine. Hai să ne mişcam cât mai repede. Tu pleci să explorezi tunelul şi între timp eu duc pasagerii înapoi pe *Jack-Pot.* Trimitem medicamentele şi tu vii în nava noastră. Crezi că e posibil?

— Sigur că da... La revedere, dragule!

Sub ochii uluiţi ai asistenţei, mica salbatică deveni translucidă, apoi dispăru complet.

— Extraordinar!, se extazie Irfus. Cum face asta?

— N-am idee, răspunse astronautul. Dar mai are multe surprize pentru noi...

— Ia zi, interveni Edfa, îţi dai seama ce-ar putea face micuţa asta pe o planetă din Federaţie? Ar putea să fure comoara cea mai bine păzită...

— Probabil, dar n-are nici o intenţie de genul ăsta, i-o taie sec Lior. Acum veniţi cu mine, trebuie să ne întoarcem pe *Jack-Pot.*

Dagber îi conduse spre ieşire şi le făcu un semn de adio cu mâna. În lipsa Liossei, orice discuţie era imposibilă.

Drumul de întoarcere se desfăşură fără dificultăţi. Odată ajunşi la bord, prima grijă a lui Lior fu să testeze diferitele comenzi: nava era intactă. De ce n-o capturase vrăjitorul? Încă un mister... Poate că avea nevoie de o navă mai puternică pentru a intra în Galaxie.

Când Antus plecă să facă o baie şi să se machieze, Edfa, care părea foarte interesată de puterile Liossei, începu să-l hărţuiască pe căpitan cu întrebări:

— Deci fata asta superbă e telepată şi, pe deasupra, se

poate deplasa oriunde. Presupun că poate să transporte şi obiecte cu ea...

— Da, aşa e.

— Şi ai ştiut asta de la început, de când am ajuns pe Iudes?

— Bineînţeles!

— Oare nu ne-a provocat chiar ea defecţiunile acelea?

— Se poate...

— Aşa se explica o grămadă de lucruri! Sejurul ei de pe Iudes nu i-a făcut numai rău: deşi e impregnată cu otrăvuri până-n măduva oaselor, nu se compară cu nici o fiinţă umană... Cu doi-trei ca ea putem cuceri lumea!

— Termină cu ideile astea!, se enervă căpitanul. Liossa n-ar accepta niciodată să-şi folosească puterile într-un asemenea scop. De altfel, avem alte probleme pentru moment suntem încă prizonieri în tunelul ăsta blestemat...

Edfa lăsă capul în jos, uşor jenată.

În timp ce pasagerii de pe *Jack-Pot* aşteptau întoarcerea micii sălbatice, Irfus îşi făcea planuri grandioase. Cu ajutorul acestei fete putea cuceri uşor o planetă. Totul era clar în mintea lui: faptul că Liossa era obligată să poarte costum de protecţie însemna că reprezintă un pericol pentru ceilalţi oameni. Era ea însăşi o armă atotputernică. N-ar fi putut locui pe o planetă a Federaţiei, dacă doar răsuflarea ei era suficientă pentru a-i contamina pe cei din jur. Dar de ce să n-o îmbrace într-un costum de plastic de culoarea pielii, cu un filtru dorsal extraplat? Aşa, frumoasa fată putea trece neobservată şi cel care ar dispune de puterile ei putea deveni stăpânul unei planete sau, cine ştie, chiar al Federaţiei...

Mai trebuia să afle cum s-o facă să se supună fără a-şi trăda intenţiile. Irfus avea câteva idei referitor la asta. Pretinzând că e obosit, se retrase în atelierul navei, unde începu o muncă delicată.

Când Liossa se materializă în interiorul *Jack-Pot-ului*, Irfus terminase deja să construiască nişte aparate dubioase şi, foarte satisfăcut de el însuşi, le ascunse în cabină. Edfa şi Antus îi ţineau de urât lui Lior.

Căpitanul habar n-avea de pregătirile clandestine ale inginerului; o întrebă neliniştit pe Liossa:

— Cum e, draga mea? Ai reuşit să iei legătura cu vreun

pneumun?

— N-a fost uşor, se pare că prietenilor mei nu le place tunelul ăsta în care nu se pot orienta. Spaţiul de aici li se pare ceţos. Ciudat e că am întâlnit unul lângă asteroidul negru, ca şi cum l-ar fi spionat pe vrăjitor. Întrucât le cunosc bine psihismul, l-am convins repede să ne trimită în spatiul normal.

— Formidabil! Eşti într-adevăr nemaipomenită! Şi nu-i vine greu să facă asta?

— Nu, e un pneumun foarte robust. Dar mi-a cerut să-i fac şi eu un serviciu, mai târziu.

— Ce anume?

— Deocamdată nu ştiu... Fiinţele astea sunt capricioase, nu e bine să le bruschezi. Dacă nu vrea să-mi spună, n-are rost să insist.

— Deci plecăm până la urmă pe Vhuxir!, bombăni Antus. De ce atâta grabă?

— Ah!, draga mea, exclamă Edfa îmbrăţişând-o pe Liossa, dacă mă scoţi din infernul ăsta să ştii că îţi rămân recunoscătoare! Nu trebuie să mai porţi scafandrul ăsta hidos, care-ţi ascunde nurii. O să-ţi fac eu o garderobă...

— Vai!, ce drăguţă eşti!, exclamă Liossa emoţionată. Dar nu ştiu dacă pot să locuiesc pe Vhuxir...

— Să fim serioşi!, strigă femeia accentuând cuvintele. Edfa are antene peste tot, micuţo. Vei fi acceptata imediat.

În momentul acela, Irfus se întoarse lângă ceilalţi călători. Părea încă adormit şi avea părul zburlit.

— Ia zi, dragul meu, glumi Antus, te cam neglijezi! Parcă abia ai scăpat dintr-o tornadă!

— Nu-i nimic, am vrut să mă spăl şi părul meu nu e de-acord cu şamponul ăsta!

— Îţi dau adresa stilistului meu, te va transforma într-un adevărat Adonis!

Toată lumea era bine dispusă, dar căpitanul nu uita care era problema. Reveni la treburi serioase, întrebând-o pe Liossa:

— Mai trebuie să aşteptam mult bunăvoinţa pneumunului tău?

— E în totalitate la dispoziţia noastră...

— Perfect! Transmite-i un mesaj de adio căpitanului Dagber şi spune-i că o să mă ţin de cuvânt. Are destule medicamente acum, putem pleca liniştiţi.

Sălbatica se supuse, apoi declară:

— Sunt gata! Îl chem pe pneumun...

Lior se aşeză la pupitrul de comenzi şi scruta nerăbdător monitoarele.

Spre marea lui dezamăgire, peisajul rămase neschimbat. Norii luminiscenţi care alcătuiau pereţii tunelului erau tot acolo, desenând meandre incomprehensibile.

În dreapta ghicea sfera masivă a astronavei vecine. Probabil că şi Dagber aştepta, îngrijorat, plecarea prietenilor lui, singurii care puteau scăpa din închisoarea aceea imaterială.

Deodată căpitanul văzu o veziculă formându-se pe peretele impenetrabil. Crescu vertiginos şi înglobă *Jack-Pot-ul*.

Pentru o clipă, monitoarele se întunecară. Pasagerii aşteptau cu răsufiarea tăiata. În fine, bula explodă.

Se auziră patru exclamaţii de bucurie: pe ecrane reapăruseră constelatiile familiare!

Edfa plasă două ventuze umede pe obrajii lui Lior, iar Antus îl apucă pe Irfus de mijloc, târându-l într-un balet nebunesc.

Căpitanul aşteptă ca pasagerii lui să se calmeze, apoi îşi verifică poziţia cu ajutorul instrumentelor de ghidare.

Numai Liossa rămăsese îngândurată.

Îl eliberase pe pneumun, după ce îi mulţumise, promiţându-i că va reveni cât de curând, pentru că fiinţa diafană părea să aibă şi ea probleme cu vrăjitorul din asteroidul negru.

Apoi se adânci în alte gânduri. Ce destin ciudat avea... Născută printre oameni, se înstrăinase de propria-i rasa. Îl iubea pe Lior şi când acesta o îmbrăţişa avea grijă să nu răsufle spre el. Cum să traiască aşa: exemplar unic al unei specii noi, cu calităţi mult superioare oamenilor? De ce era condamnată la singurătate? Căci o legătură cu astronautul era de neconceput: sânul ei otrăvit n-ar putea hrăni niciodată un copil uman.

Dar, la urma urmei, chiar era condamnată la izolare? De ce să nu-l facă pe Lior asemeni ei? Era suficient să-l impregneze încet-încet cu otrăvurile subtile care o transformaseră...

Atunci cuplul lor ar putea deveni fertil şi ar putea da naştere unei rase întregi...

Desigur, experienţa asta era destul de periculoasă, dar Lior era un tip robust. Medicamentele noi din farmacia de la bord, antidoturile puternice care asigurau supravieţuirea în

cazul unei aterizări forţate în junglă i-ar uşura mult imunizarea.

În lungul său exil, Liossa citise un tratat de toxicologie şi ştia că visele ei puteau deveni realitate.

O exclamaţie a căpitanului îi întrerupse meditaţia:

— Gata! Am găsit! Nu ne-am abătut prea mult din drum, Vhuxir se află la nadir, la tribord; putem ajunge în cel mult patru zile!

— N-aş fi crezut că voi fi vreodata atât de bucuroasă să mă întorc în lumea civilizată!, exclamă Edfa.

— Hmmm... N-aş vrea să vă dezamăgesc, dar s-ar putea să avem o problemă, observă cu amărăciune căpitanul. Poziţia noastră în spaţiu e clară, mai trebuie să aflăm dacă suntem în aceeaşi epocă...

— Ce vrei să spui?, se alarmă Antus. Putem fi în viitor sau în trecut? N-ar fi prea plăcut...

— Exact! Şi asta n-am cum să aflu decât când captăm o emisie master care ne va furniza informaţii. Până acum, totul s-a petrecut excelent, poate prea uşor. Am avut mare noroc, aşa că nu trebuie să fim foarte pesimişti.

— I-am zis pneumunului ce te îngrijorează, interveni Liossa. Linişteşte-te, am stat doar două ore în tunel...

— Nu înţeleg cum ai aflat asta, dar am încredere în tine!, spuse Lior. Eşti într-adevăr extraordinară!

— Mulţumesc... Dar acum trebuie să vă aduc aminte ca avem nişte responsabilităţi. I-am promis comandantului Dagber că ne întoarcem să-l salvăm; sper că ai de gând să te ţii de cuvânt!

— Bineînţeles! Aş fi un mare ticălos dacă l-aş lăsa baltă, răspunse căpitanul.

— Aşa mă gândeam şi eu... Calmează-te, nu ne grăbeşte nimeni: pneumunul m-a asigurat că vrăjitorul şi-a folosit toate forţele în luptă. Aşa că o să-i ia ceva timp să se refacă. Acum aş vrea să vă propun ceva...

— Spune! Ştii doar că aş face orice ca să fii mulţumită...

— Ei bine, uite cum stau lucrurile: am nişte puteri care mă fac străină între voi. Voi fi întotdeauna o paria în lumea voastră. Şi totuşi, aceste puteri mi-ar permite să-mi aleg orice loc, pe orice planetă. Pot să mă deplasez unde vreau, mişc obiectele, citesc gânduri şi, cu câteva excepţii, îmi pot impune voinţa asupra celor din jur. Raporturile mele cu pneumunii, care mă

asculta cu fidelitate, îmi dau iar o putere considerabilă. Liniştiţi-vă, n-o să profit de calităţile mele ca să vă infiuenţez hotărârea...

Toţi o ascultau cu gura căscată, fiecare visând la ceea ce ar putea face dacă ar fi în locul acestei zeiţe.

Liossa, discretă, nu le citi gândurile şi continuă:

— În exilul meu interminabil pe Iudes am avut destul timp să meditez la soarta mea. Am învăţat din cărţi că părinţii mei nu puteau face ceea ce făceam eu. Diverse tratate ştiintifice mi-au explicat cum am căpătat astfel de aptitudini: cunosc plantele care provoacă aceste modificări în organismul uman. Uite ce vă propun: în loc să mergem pe Vhuxir, hai să ne întoarcem pe Iudes. Îmi iau angajamentul să vă transform pe toţi. Apoi fiecare va face ce vrea, îşi va putea termina călătoria şi, cu anumite precauţii, va putea trai printre oameni. Mi-ar plăcea tare mult să nu fiu unică! Apoi, eu şi Lior am putea avea copii... pentru asta trebuie să-l fac asemeni mie!

Această declaraţie îi tulbură profund pe călători.

Irfus se gândise deja la aceasta posibilitate, dornic să dispună el însuşi de calitatile fantastice pe care avusese ocazia să le admire la mica sălbatică. La drept vorbind, nu tinea deloc să împartă acest privilegiu cu însoţitorii săi. Dar trebuia să existe vreo metodă prin care să obţină mai multe avantaje...

Edfa n-avea decât o dorinţă: să-şi realizeze proiectele pe Vhuxir, dar propunerea Liossei o şocă. Ea, care nu se mai putea baza pe farmecele ei pentru a subjuga bărbatii, să devină atotputernică! Ce perspectivă minunată...

Antus se săturase sincer de atâtea aventuri, de aceasta navă fără distracţii... Totuşi, sugestia fetei îl atrăgea. Odata ajuns supraom, ar putea în sfârşit să creeze o lume unde să-şi impună principiile de viaţă! Dar ideea de a se întoarce pe Iudes, de a se supune unei iniţieri destul de riscante, îl speria. Ce să facă?

Lior în schimb descoperea în fine soluţia tuturor problemelor sale: fiind egal cu Liossa, ar avea în faţă o viaţă minunată. Era gata să renunte la cariera lui aventuroasă pentru a trăi alături de cea pe care o adora şi şi-ar fi sfârşit bucuros zilele pe Iudes, în compania fermecătoarei sălbatice.

Discretă, tânăra se abţinu să citească gândurile tovarăşilor ei, nedorind să le influenţeze în vreun fel hotărârea.

Antus rupse primul tăcerea:

— Sincer vorbind, draga mea, propunerea ta mă sperie puţin. O să înghiţim droguri care ne vor îmbolnăvi grav. Şi asta fără o supraveghere medicală reală... Nu mă îndoiesc de calitatile tale, dar chiar eşti sigură că se poate? O să pot să citesc gândurile altor oameni?

Acesta era un aspect esenţial pentru un cartofor înrăit!

Liossa nu ezită nici măcar o clipă:

— Dacă respectaţi cu sfinţenie instrucţiunile mele, vă garantez că veţi deveni telepaţi. Poate că puterile voastre nu vor fi egale cu ale mele: eram foarte tânără când am simţit efectul acestor droguri, iar creierul meu era mult mai maleabil. Dar vă garantez succesul experimentului!

— În cazul ăsta, aş vrea să încerc, chiar dacă apar unele neplăceri, spuse efebul.

— Eu, micuţo, nu mă ascund pe după deget, nu sunt o cârpă, am văzut multe la viaţa mea. Accept oferta ta, fie ce-o fi!, răspunse la rândul ei Edfa.

— O asemenea experienţă ar fi uluitoare!, exclamă Irfus. Sunt mai mult decât încântat că mi se oferă o astfel de ocazie şi-ţi mulţumesc din suflet Te poti bizui pe mine oricând!

— Cât despre mine, spuse Lior, mi se împlineşte visul: de-acum nu vei mai fi singură, şi sper ca fiii noştri să ne semene.

— În aceste conditii, promit că voi evita pe cât posibil aspectele neplăcute ale tratamentului, conchise frumoasa sălbatică. Dom' căpitan, schimbă ruta spre Iudes, vreau sa-mi revăd scumpele mele mandragore şi florile mele minunate!

Lior, încântat de bucuria iubitei sale Liossa, reprogramă rapid ruta şi *Jack-Pot* porni în viteză spre noua lui destinaţie, lăsând în urmă capcana unde ar fi putut rămâne prizonieri pentru totdeauna.

În timpul câlătoriei, pasagerii îşi reluară vechile obiceiuri.

Antus şi Edfa trăiau într-o beatitudine continuă; căpitanul, om de cuvânt, le dăduse drogurile înapoi.

Irfus rămase acelaşi companion vesel, gata oricând să dea o mână de ajutor şi să-l înlocuiască pe Lior dacă acesta voia să se retragă în cabină pentru a se odihni alături de adorabila tânără. Din păcate, aceasta ieşea rareori din costumul de protecţie, de teamă să nu pericliteze sănătatea iubitului ei.

Liossa muncea la inventarierea medicamentelor de la

bordul navei pentru a stabili tratamentul care le permitea pasagerilor să devină supraoameni.

Dacă fata ar fi fost mai puţin discretă şi naivă şi ar fi examinat mintea însoţitorilor ei ar fi renunţat imediat la planurile sale. Antus visa să trişeze la partide grandioase de cărţi, Edfa voia să falimenteze magazinele de pe Vhuxir, iar Irfus se vedea deja în pielea unui calif din „O mie şi una de nopţi”.

Dar dragostea faţă de Lior o orbea: nu se gândea decât la idila lor...

Lior şi Liossa petreceau mult timp împreună: căpitanul începuse deja un tratament care-i permitea să suporte răsuflarea micii sălbatice.

Irfus a fost cel care i-a avertizat că se apropiau de Iudes.

La indicaţiile Liossei, astronautul ateriză în apropierea epavei, într-o zonă pe care fata o cunoştea extrem de bine. Era foarte important să nu-i deranjeze nimeni în timpul tratamentului.

Prima grijă a Liossei a fost să camufleze nava cu crengi şi pânze vopsite, astfel încât să nu poată fi văzută de sus. Asta nu-i putea înşela pe membrii Gărzii, dar era suficient pentru a nu atrage vreun vizitator inoportun.

Şi de data asta inginerul a fost de mare ajutor şi, fără el, Lior ar fi pierdut mult timp.

Edfa şi Liossa, cu ajutorul sporadic al lui Antus, stabiliră o tabără provizorie lângă un pârâu. Amenajările erau suficient de confortabile pentru a asigura un sejur plăcut.

Precaut, astronautul ridica de jur împrejur un baraj energetic: timp de câteva zile nici el, nici Irfus n-ar fi fost în stare să reacţioneze în caz de atac.

Liossa, cu calitătile ei şi cu ajutorul acestui ecran îi putea apăra pe toţi.

Din exces de prudenţă, astronautul conectă armele de pe navă la un tablou de comandă situat în cort.

În fine, sosi şi ziua mult aşteptată de Lior.

Liossa plănuise cu grijă tratamentul. Cei patru „cobai” făcuseră injecţii care le întârziau reacţiile, antihistaminice, vaccinuri polivalente, antitoxine, serumuri antivenin.

O zi întreagă, pacienţii suferiră de febră. Antus, crezându-se pe moarte, gemea din răsputeri, însă fără a o impresiona pe Liossa.

Aceasta culesese din pădure păstăi şi fructe alese cu grijă. Le dădu cantităţi infime însotitorilor ei, adrninistrându-le apoi o antitoxină puternică.

Nefericiţii se prăbuşiră, zvârcolindu-se de durere, apoi căzură într-un somn adânc, care dură câteva zile. Liossa recunoştea simptomele pe care le avusese şi ea pe vremuri. Rămase la căpătâiul bolnavilor, ştergându-le sudoarea de pe frunte şi umezindu-le buzele cu un hidromel preparat din mierea dragilor ei albine.

Avea uneori momente de nehotărâre, temându-se pentru viaţa lui Lior, pe care-l iubea atâta. Nici măcar mandragorele nu mai reuşeau să-i distragă atenţia.

Fără a tine cont de oboseală, uimitoarea sălbatică îi veghea zi şi noapte pe necliibzuiţii exploratori, care doreau să devină supraoameni.

Vremea era neobişnuit de frumoasă, iar pădurea îşi etala toate minunile, ca şi cum ar fi vrut s-o păstreze lângă ea pe stapâna de altădată.

Noaptea, cerul era luminat de nenumărate stele, dar fata nu le dădea nici o atenţie. Stătea lângă bolnavi, atentă la cea mai mic geamăt al lor.

În fine, în zorii celei de-a cincea zi Lior şi Irfus îşi recapătară cunoştinţa.

Astronautul, palid, îi zâmbi infirmierei sale şi aceasta izbucni în plâns, hotărâtă să renunţe la experimentul ei nebunesc.

Dar astronautul şi inginerul erau gata să urmeze tratamentul până la capăt.

Când Antus şi Edfa îşi revenitră şi ei, Liossa le servi un dejun frugal, cu păstai şi miere aurie, şi le oferi ca băutură un extract din plante selecţionate atent pentru a le întări inima slăbită. Le dădu să bea mult hidromel, ca să-şi cureţe organismul de otrăvuri. Liossa nu mai rezista...

Seara, Lior o imploră să continue tratamentul. De data aceasta, pacienţii înghiţiră câteva boabe roşii, tot împreună cu antitoxine.

Iar căzură toţi în comă; Liossa trecea de la unul la altul, supraveghindu-le tensiunea arterială şi administrându-le câte o injecţie intravenos când observa vreo fluctuaţie bruscă.

Dar în noaptea respectivă bolnavii îşi recăpătară

cunoştinţa şi mâncară puţin. Apoi adormiră ca nişte bebeluşi şi Liossa putu, în sfârşit, să se odihnească şi ea.

Dimineaţa băură toţi câte o porţie de extract din plante pe care-l declarară, de comun acord, execrabil. Apoi înfulecară cu poftă o masă uşoară, compusă din fructe şi carne friptă, adusă de pe astronavă.

Lior insistă să se ridice şi făcu câţiva paşi, sprijinindu-se de Liossa, apoi încercă şi Irfus. Edfa şi Antus refuzară să facă vreun efort şi rămaseră în aşternut.

Liossa pregăti din nou doza de otrăvuri, mai ridicată pentru astronaut şi inginer, care păreau să reacţioneze mai bine decât ceilalţi la tratament

În mod paradoxal, cei doi bărbaţi suportară destul de uşor doza care în mod normal ar fi omorât un cal, în timp ce efebul şi femeia se zvârcoleau de durere, plângându-se că le-au luat foc măruntaiele.

Infirmiera lor devotată îi îngriji cât mai bine, umezindu-le buzele, dându-le calmante şi învelindu-i în pături groase.

Tratamentul continuă în acelaşi fel timp de câteva zile.

Lior şi Irfus înghiţeau acum doze imense de toxine fără a se plânge de vreo neplăcere, în afară de câteva ameţeli.

Ceilalţi doi în schimb continuau să suporte greu dozele administrate şi Liossa se gândea că poate ar fi mai bine să renunţe la această experienţă periculoasă.

În fine, în a opta zi, când frumoasa salbatică se trezi, avu surpriza să simtă un contact psihic:

— Bună dimineaţa, iubirea mea... Trezeşte-te repede, e o vreme minunată!

Se ridică dintr-un salt.

— Dragul meu, ai reuşit, am primit mesajul tău!

— Da, încântătoarea mea stăpână, auzi un nou gând, am suportat cuminţi toate chinurile la care ne-ai supus şi se pare că suntem răsplătiţi...

— Irfus!, şi tu... E nemaipomenit! Tocmai mă întrebam dacă nu v-am chinuit degeaba!

— Ei bine, de-acum nu mai eşti singură, draga mea!, exclamă astronautul, strângând-o în braţe. De-acum nu mai ai nevoie de costum, nici de antidoturi, pot să te sărut oricând şi oriunde!

Discret, inginerml ieşi să facă o plimbare: parfumul

otrăvitor al florilor umplea aerul dimineţii. Niciodată nu simţise o mireasmă atât de suavă...

Capitolul VIII

După o săptamână, cei patru cobai aproape uitaseră senzaţiile de la începutul iniţierii lor.

Liossa îşi lua rolul foarte în serios.

În fiecare dimineaţă, efectuau cu toţii o plimbare lungă prin minunata pădure plină de flori; mâncau boabe, nuci delicioase, cărora le spărgeau coaja cu pietre.

Apoi jucau o partidă de faţa-ascunselea foarte ciudată. Liossa se ascundea în tufe, uneori se teleporta destul de departe şi, din când în când, emitea câte un mesaj scurt.

Fiecare jucător trebuia să încerce s-o găsească doar prin percepţie mintală.

Nu întâmplător, Lior o găsea de cele mai multe ori primul şi atunci îşi primea recompensa...

Liossa îi mai punea să joace şi alte jocuri. Trebuia fie să culeagă o floare din vârful unui copac, fie să culeagă un fruct sau chiar să se înalţe ei înşişi pe stânci pentru a lua o piatră înfiptă pe peretele unei faleze.

Astronautul avea de departe cele mai bune rezultate, urmat îndeaproape de Irfus. Edfa şi Antus aveau probleme când

era vorba de obiecte voluminoase sau prea îndepărtate.

Trebuiau cu toţii să-şi facă astfel ucenicia, ca bebeluşii care se ridică pentru prima dată în picioare, sub ochii iubitori ai părinţilor. Le era foarte greu să facă deosebire între diferitele contacte psihice: la început receptau mesajele, dar nu reuşeau să identifice corect autorul acestora.

Punerea în mişcare a corpului uman era un chin şi Liossa nu putea să spună o metodă sigură pentru ca elevii ei să reuşească să facă asta.

Fiecare trebuia să exerseze pentru a reacţiona la comanda nervoasă; era destul de greu să ridice un picior, dar mult mai greu era să facă acelaşi lucru cu un anumit deget, ales de fată. Când trebuiau să facă o levitaţie în grup, era un exerciţiu care cerea o tensiune teribilă şi Edfa, văzând că nu reuşeşte, în pofida eforturilor ei, izbucnise de mai multe ori în plâns. Antus, la rândul lui, avea crize nebuneşti de furie, care-l transformau într-un fel de marionetă dezarticulată.

Dar, de la o zi la alta, făceau progrese cu toţii, Lior şi Irfus fiind fără îndoială cei mai talentaţi.

Atunci mica sălbatică încercă o nouă experienţa: un salt în spaţiu, pe orbita planetei Iudes, având ca obiectiv luna palidă care strălucea pe cer.

Era o etapă decisivă: cei doi bărbaţi ştiau într-adevăr să se teleporteze pe distanţe mari pe planeta, dar puteau oare să-şi coordoneze mişcările în aşa fel încât să ducă cu ei un cocon de aer?

Liossa îi antrenase sub apă şi se descurcaseră onorabil. Reuşeau ei să facă acelaşi lucru şi în vid?

Inginerul încerca primul aceasta experienţă. Se concentră, urmând indicatiile fetei, îşi alungă orice gând din spirit, îşi anulă percepţiile şi-şi focaliză întreaga atenţie asupra unui crater de dimensiuni impresionante de pe lună, vizibil de pe Iudes.

Din păcate, nu reuşi din prima încercare, nici din a doua...

— Alungă orice teamă din subconştient! Ţi-e frică, recunoaşte, şi o parte din tine refuză să plece, ceea ce blochează întregul proces. Fii încrezător!

— Uşor de zis, mormăi inginerul, transpirat tot. Mă bucur să aflu că poţi s-o faci, dar nu prea cred că o să reuşesc şi eu.

— Atunci n-are rost să te mai chinui, n-o să rezolvi nimic! Hai să vedem dacă Lior are mai mult talent. Să luăm acelaşi

obiectiv.

Se părea că astronautul n-avea nici temerile, nici gândurile ascunse ale tovarăşului său, căci de la prima încercare se trezi suspendat cu capul în jos deasupra unui imens circ muntos de un alb orbitor ale cărui pante abrupte duceau spre adâncimi extreme.

— Formidabil, dragule!, se extazie Liossa, care-l urmase. Ai reuşit din prima... Eşti într-adevăr foarte talentat!

— Elevul nu progresează decât datorită profesorului sau. Şi cu tine, dragostea mea, sunt gata să merg oriunde.

— Ai grijă să nu-ţi supraestimezi forţele; dacă te oboseşti prea tare nu mai ai putere să te întorci în atmosferă. Vino, e destul deocamdată!

Ascultător, astronautul se concentră şi se materializă chiar în faţa lui Irfus, pe care-l apucase gelozia.

— De data asta, bătrâne, mi-ai făcut-o!, spuse el supărat. Nu pot să-mi dau seama cum să procedez. Poate că nu sunt capabil să mă deplasez pe distanţe atât de mari...

— N-aş fi foarte sigură de asta, îl linişti Liossa, care reapăruse în acelaşi timp cu Lior. Eşti foarte talentat, dar se pare că ai o inhibiţie care blochează procesul de transfer. O să vezi, până la urmă vei reuşi. Nu sunt prea sigură că Antus şi Edfa vor face vreodată aşa ceva, ei sunt mediocri, nu pot decât să mişte obiecte mici şi să citească gândurile celor din jur...

Într-adevăr, în câteva zile inginerul reuşi şi el să facă primul salt în spaţiu. Dar nu reuşi să depăşească satelitul lui Iudes.

Astronautul îşi mulţumea teribil profesoara; făcu chiar o ispravă neaşteptată.

Cu ocazia unei plimbări prin sistemul solar, percepu un gând ironic. Crezând că era vorba de Liossa, îi răspunse în glumă, dar aceasta îi atrase atenţia că probabil se întâlnise cu un pneumun.

— Data viitoare, îl sfătui ea, încearcă să-l prinzi. Încearcă să-l imobilizezi şi porunceşte-i să devină vizibil. Dacă te ascultă, atunci nu mai ai ce să înveţi de la mine.

În ziua următoare, Lior receptă din nou gândul acela ironic. Atunci îşi concentră energia mintală şi îi ordonă creaturii diafane să se materializeze în faţa lui. Spre marea lui surpriză văzu o formă difuză, ca o lentilă luminoasă. Reuşise să

captureze un pneumun!

Acum fiinţa transparentă părea umilă şi îi ceru voie să plece, iar Lior îi dădu voie bucuros s-o faca, după ce îi porunci să facă o tumbă în spaţiu.

Pneumunul se supuse şi-şi recăpătă în schimb libertatea.

La întoarcerea pe Iudes, hotărâră cu toţii să dea o petrecere pentru a sărbători la bordul astronavei terminarea experimentului. Liossa declarase că din momentul acela elevii trebuiau să se descurce pe cont propriu: îşi cunoşteau practic la maximum posibilitătile.

Edfa era puţin dezamăgită că nu reuşise să asimileze toate puterile micii sălbatice, dar cele pe care se căpătase îi erau suficiente. Aşa că îşi etală toate cunoştinţele culinare pentru a pregăti o masă delicioasă de care pasagerii de pe *Jack-Pot* erau încântaţi până la lacrimi.

După acest festin, îşi discutară cu toţii viitoarele proiecte. Lior dorea să se întoarca în tunel pentru a-i elibera pe Dagber, şi pe echipajul său. Dar, în unanimitate, pasagerii hotarâră că avuseseră suficiente aventuri şi îl rugară pe căpitan să-i ducă pe Vhuxir.

Căpitanul se supuse acestei dorinţe justificate. În aceeaşi seară, *Jack-Pot-ul* plecă de pe Iudes spre destinaţia lui iniţială. Dintr-o dată, atmosfera apăsătoare de la bord se destinse. Edfa, machiată strident, apăru în salon împopoţonată cu inele pe fiecare deget. Antus îşi puse un costum ţipător, cu dungi multicolore.

Efebul îşi pudrase cu sclipici buclele lungi şi ondulate, care răspândeau un parfum suav. Botinele elegante, cu tocuri, de un roşu agresiv, îl făceau aproape la fel de înalt ca Lior.

Şi Irfus se gătise de sărbătoare. Arbora o ţinută sobră, din catifea neagră.

Lior şi Liossa îşi puseră şi ei hainele cele mai festive. Căpitanul arăta exceptional în uniforma de ceremonii. Cât despre Liossa, aceasta învăţase multe de la Edfa şi când apăru în salon într-o tunică azurie, mulată, cei trei bărbaţi scoaseră un fluierat admirativ.

Antus servi cocktailuri inventate de el şi fiecare îşi povesti proiectele, destul de sincer, mai ales că deveniseră telepaţi cu toţii.

Edfa mărturisi prima că ducea pe Vhuxir droguri

afrodisiace. Fără falsă pudibonderie, făcu apologia acestor substanţe minunate care le aduceau clipe de vis nefericiţilor mineri care nu ştiau prea bine ce însemna arta amorului. Nu se feri să declare că-şi va folosi calitatile telepate pentru a fura bijuterii şi obiecte preţioase, fără a fi prinsă, pentru a deveni suficient de bogată ca să controleze piaţa prostituţiei pe mai multe planete.

— Draga mea!, glumi Antus, nu te baza pe mine, nu-ţi pot fi client. Ştii că nu mă interesează femeile. Aşa că nu vom fi concurenţi! Mă mulţumesc să controlez cazinourile şi vânzarea de jocuri mecanice de toate felurile. De-acum înainte nu voi mai avea adversar la partidele de poker. Cunoscându-le jocul îi voi jecmăni de ultima leţcaie! Dar o să fiu un domn şi, ca să nu-mi sperii clienţii, o să-i las să câştige sume mici din când în când...

— Cât despre mine, declară Irfus, am obiective mai măreţe decât escrocheriile voastre mărunte. Până acum mă mulţumeam să le vând guvernanţilor arme interzise pentru a le da ocazia de a cuceri puterea. Am marfă de calitatea întâi şi nici măcar trupele Gărzii nu le pot face faţă. Acum o să-mi folosesc roboţii şi dispozitivele de luptă pe cont propriu. Credeţi-mă, guvernatorul Vhuxirului nu va mai rămâne mult timp în funcţie!

Liossa ascultase fără să clipească aceste declaraţii imprudente. Acum ştia de ce acceptaseră cei trei ticăloşi să se supună unui tratament atât de periculos şi îşi dădea seama cât de imprudentă fusese.

Se întoarse spre Lior şi întrebă:

— Şi tu? Presupun că şi tu m-ai dus de nas şi că de fapt nu te interesează decât să furi şi să cucereşti!

— Jur ca nu! Am fost sincer. Vreau să trăiesc alături de tine. La drept vorbind, eram destul de sigur că viermii ăştia vor ajunge la concluzii de genul acesta şi voiam să-i supraveghez, mai devreme sau mai târziu. Dar cred că noi doi îi putem potoli imediat. Au căpătat puteri psihice foarte neplăcute pentru oamenii normali. Dar n-au nici o şansa în faţa noastră: le dai clasă de departe. Nu putem să-i lăsăm pe monştrii ăştia pe o planeta locuită de oameni. Hai să-i ducem pe înapoi pe Iudes şi să-i lăsăm acolo până se calmează.

Liossa nu avu timp să răspundă.

Irfus scosese din buzunar o armă ciudată pe care o îndrepta asupra sălbaticei. Cu un rictus plin de ură, declară:

— Micuţă, te sfătuiesc să stai liniştită, altfel vei observa efectele acestui tetanizator. De altfel, mă gândesc că ar fi bine să nu ne mai stai în cale!

— Liossa!, strigă astronautul uimit. Cum se face că nu i-ai detectat intentiile?

— Încearcă să-i contactezi spiritul, spuse tânăra. Poartă cu toţii peruci speciale, care formează o barieră impenetrabilă.

— Ticăloşii! Ne-au păcălit. Dar de ce n-ai încercat să le citeşti gândurile înainte?

— Ştii bine că nu voiam să fiu indiscretă; viaţa ar fi imposibilă dacă ne-am citi cu totii gândurile. De altfel, orice telepat îşi poate crea un ecran de protecţie. Dacă n-ar fi purtat peruci, poate aş fi reuşit să le forţez ecranul, dar acum e imposibil!

Între timp, Antus şi Edfa se apropiară de ei pe furiş şi aruncară peste ei o plasă cu ochiuri metalice care se strânse în jurul lor.

— Acum, porumbeilor, nu mai puteţi scăpa nici prin teleportare. De altfel, am energizat pereţii camerei, aşa că puteti sta liniştiţi.

— Pot să ştiu şi eu ce intenţii aveţi?, întrebă căpitanul.

— Nu am secrete faţă de voi!, spuse inginerul răutacios. Sunt perfect capabil să pilotez această astronavă şi o s-o duc pe Vhuxir. Acolo ne vom pune planurile în aplicare fără ca voi să ne puteţi împiedica!

— Presupun că aţi plănuit demult asta...

— Evident! M-am chinuit o grămadă să confecţionez perucile astea impermeabile... Mai tineti minte ziua când am spus că am părul zburlit din cauza şamponului? Era prima mea încercare şi s-a dovedit a fi concludentă.

— Nu aveţi cum să apăreţi pe Vhuxir fără a ieşi în evidenţă, observă Liossa. Răsuflarea voastră e toxică pentru oameni, ştiţi?

— Draga mea, chiar crezi că sunt tâmpit?, răspunse inginerul. Am făcut proteze de culoarea pielii care ne izolează faţa şi filtre extraplate care ne prelucrează respiraţia. Vezi, m-am gândit la toate!...

— Şi unde ne închideţi?, întrebă astronautul.

— O să ai o surpriză neplăcută, dragul meu. V-am făcut o cuşcă etanşă de oţel în care puteţi face ce vreţi, că tot nu

scăpaţi!

— Dar nu vă faceţi griji!, interveni Edfa cu un zâmbet de hienă, am destule relatii pe Vhuxir ca să aterizam pe furiş. Poate că vom avea nevoie de talentele Liossei şi poate că ştim cum s-o facem să ne asculte: viteazul nostru căpitan ar putea avea probleme grave dacă mica sălbatică se încăpăţânează...

— Discuţia s-a încheiat!, spuse tăios Irfus. Porumbeii noştri au nevoie de linişte, o să se ducă frumos în cuibuşorul lor, dacă vor să nu facă cunoştinţa cu tetanizatorul meu...

— Vino, Liossa, oftă astronautul, ridicând din umeri. N-are rost să le dăm acestor sadici ocazia să ne tortureze.

Imobilizat în plasă, cuplul ieşi din salon, urmându-l pe Antus. Inginerul, cu degetul pe trăgaci, veni şi el după ei.

Ajunseră astfel în cală.

Efebul ridică o draperie care ascundea o cuşca mare, cu gratii de oţel, sudată de podea.

— Aceasta e casa voastra, dragii mei! După cum vedeţi, am luat măsuri de precauţie. Poate că Liossa ar fi vrut să-şi teleporteze cuşca pe Iudes, dar cum e sudată de astronavă, cred că va fi imposibil să ne ducă şi pe noi acolo. Aveţi mâncare şi băutură înăuntru. V-am pus şi un sac de dormit; vedeţi cât de grijuliu am fost? Antus, deschide uşa...

Efebul trase zăvorul masiv. Lior şi Liossa intrară în cuşcă şi uşa se închise cu un pocnet sec.

— Of, mă simt mai liniştit..., constată Irfus. Mă temeam că fata asta blestemată ne-a ascuns vreo putere ciudată. Dar se pare că idioata a fost sinceră cu noi! Hai, Antus, am pierdut şi aşa prea mult timp!

Cei doi complici se îndepărtară, lăsându-i pe prizonieri să se zbată în plasă.

Când reuşiră să se elibereze, astronautul se aşeză deprimat pe jos.

— Ei bine, scumpa mea, ai făcut o gafă măreaţă cu discreţia ta! La naiba, ai fi putut măcar să le sondezi un pic spiritul...

— Exagerezi! Eu am crezut că sunt prietenii tăi. E vina ta! Tu iei pe oricine în navă...

— Şi eu sunt ca tine, nu mă bag în viaţa particulară a celorlalţi. Au avut bani să-şi plătească drumul, aşa că n-aveam nici un motiv să n-am încredere în ei!

— Dacă am înţeles bine, doar banii contează în viaţa ta! E clar ca nu eşti cu nimic mai bun ca viermii ăştia!, exclamă fata cu amărăciune.

— Şi cu ce crezi ca plătesc reparaţiile la navă? Eşti o proastă, asta-i clar; cu puterile de care dispui n-ar fi trebuit niciodată să ai încredere în Irfus şi cu atât mai puţin să-i permiţi să capete aptitudini atât de periculoase!

— Perfect, sunt o idioată! Cel puţin povestea asta m-a ajutat cu ceva, pe mine personal: ştiu ce simţi pentru mine!

— Haide, Liossa! Nu fi aşa susceptibilă; voiam doar să spun că ai fost imprudentă. I se întâmplă oricui...

Dar mica salbatică nu mai dorea să audă nimic; stătea într-un colţ şi, pentru a arăta că nu mai vrea să audă nimic, se ghemui şi se prefăcu că doarme.

Aşa că astronautul îşi consumă singur nervii. Încercă să perceapă gândurile Liossei, dar acesta şi le protejase cu un ecran perfect. Apoi căpitanul încercă să capteze emisiile psihice ale celorlalţi, dar fără rezultat. Irfus calculase totul: pereţii cuştii erau impenetrabili.

Disperat, Lior încercă să desfacă zăvorul. Aici avu o scurtă reuşită - limba de oţel se mişcă câţiva milimetri, apoi se blocă definitiv.

Îşi concentră atenţia asupra zgomotelor pe care le auzea. Îşi dădu seama că *Jack-Pot-ul* funcţiona fără probleme, îndreptându-se, după toate probabilităţile, spre Vhuxir.

În jur nu reuşi să facă nimic. Aşa că se întinse şi încercă să adoarmă. Degeaba... Ghinionul din ultima vreme îl făcea să-şi piardă mintile şi căuta disperat o idee genială pentru a scăpa din ghearele celor trei ticăloşi.

Din când în când arunca câte o privire spre tovarăşa sa de celulă: umerii i se mişcau uşor, ca şi cum ar fi tremurat.

Atunci astronautul se apropie şi constată că faţa Liossei era inundata de lacrimi...

Brusc, simţi că-l apucă o furie nebună. Era furios pe el însuşi. Cum putuse să fie atât de ingrat faţă de cea care-i dăruise atât de dezinteresată acele calităţi minunate?

— Liossa, iubirea mea, şopti el dulce, nu plânge, te implor... Eram supărat că m-au dus de nas şi m-am purtat ca un imbecil. Eşti totul pentru mine, iartă-mă, te rog...

— Oh!, dragul meu, suspină fata aruncându-se în braţele

lui. Dacă ai şti cât de nefericita eram! Fără tine sunt singură pe lume, şi viaţa nu înseamnă nimic... Am greşit, nu trebuia să fiu atât de încrezătoare, doar că nu-i cunosc pe oameni şi nu-i credeam atât de perverşi. Dar tu nu eşti ca ei, sunt sigură, ar fi prea îngrozitor!

— Hai, dulceaţa mea, iubita mea, şterge-ţi lacrimile. E vina mea, ar fi trebuit să te avertizez, să te protejez. Eşti atât de pură, atât de cinstită, nu sunt demn de tine!

Se împăcară cu un sărut lung şi cei doi îşi jurară că n-o să se mai certe niciodată. Apoi Lior, îngrijorat, spuse:

— Din vina mea suntem închişi în cuşca asta, şi nu avem prea multe şanse să evadăm. Şi escrocii ăştia blestemaţi vor să cucerească Vhuxirul, iar noi nu putem face nimic ca să-i oprim! Când mă gândesc că viteazul comandant Dagber e încă prizonier în tunel, mi se rupe sufletul!

— Din păcate nu văd cum putem ieşi de-aici, constată cu amarăciune mica sălbatică. Irfus a pus totul la cale fără greş: n-avem cum să ne teleportam cu tot cu cuşca. De altfel, peretii sunt un obstacol impenetrabil, n-avem nici o sansă să contactăm vreun pneumun. Suntem în totalitate la mâna acestor nenorociţi...

— Exact de asta mă temeam... Ei bine, draga mea, n-are rost să ne batem capul. Hai să vedem ce se-ntâmplă; până la urmă vor face o greşeală şi să nu ai scrupule când îi vom face să plătească pentru aceasta trădare!

Apoi cei doi adormiră, strâns îmbrăţişaţi. Un spectacol înduioşator care totuşi nu îmblânzi cu nimic inimile celor care-i spionau prin camerele video.

Nefericiţii amanţi rămaseră captivi în cuşcă timp de câteva zile.

Din când în când, unul dintre rebeli venea să le aducă de mâncare.

În fine, Lior observă că astronava încetinise; simtiră o uşoară scuturătură: *Jack-Pot-ul* aterizase.

Trecu o zi.

Zgomotele din calele vecine îi avertizară pe prizonieri că cei trei ticăloşi descărcau marfa, apoi Irfus, strălucind de bucurie, veni să le facă o vizită.

— Ah!, draga mea!, strigă el, nu ştiu cum să-ţi mulţumesc. Ne-ai făcut un cadou într-adevăr excepţional. Toţi idioţii ăştia se

lasă prostiţi ca nişte copii; pot să fac ce vreau din ei. Întrucât nu sunt ingrat, o să vă mut în palatul meu. Din păcate, nu pot să vă redau libertatea, nişte spirite atât de agile ca ale voastre vor înţelege uşor de ce: sunteţi mult prea periculoşi! Pe curând, dragii mei prieteni!

După aceea, inginerul desprinse cu grijă cuşca de podea şi agăţa un cârlig imens de tavanul acesteia. Apoi legă de cârlig un cablu lung de oţel.

În cameră intră un robot şi transportă cuşca până la un camion enorm, dotat cu macara.

Prizonierii îşi încercară norocul. Din păcate, nici unindu-şi eforturile nu reuşiră să ridice vehiculul greu, încărcat cu fontă.

De bine de rău, rămasera în închisoarea lor de metal, aşteptând să vadă ce va urma.

După un drum de vreo oră, camionul ajunse la destinaţie. Desigur, ar fi fost mult mai uşor să folosească un helimobil, dar inginerul, prudent, nu-şi asumase riscuri inutile.

Uşa camionului se deschise: prizonierii se aflau în curtea interioară a unei clădiri cu cel puţin patruzeci de etaje.

Atunci Irfus veni să agaţe un al doilea cablu de cuşcă; aceasta fu ridicată în aer cu macaraua, până pe o platformă unde roboţii o lăsară uşor jos.

Inginerul nu întârzie să apară. Sudă din nou cuşca, de data aceasta de platformă.

Prizonierii fură transferaţi în interiorul turnului, cu ajutorul unui robot transportor.

Se treziră în fine într-o sală mare, mobilată luxos, împărţită în două de o usă glisantă. Gardianul lor se instală în spatele unui birou pe care se afla un tablou de comandă cu nenumărate butoane; deasupra acestuia se aflau şase ecrane care arătau imagini din diversele zone ale clădirii. Irfus îşi contemplă o clipă prizonierii, cu un zâmbet satisfăcut, apoi anunţă:

— Dragii mei, mi-am dorit să asistaţi la triumful meu. În acest moment, aliaţii mei, Antus şi Edfa, se pregătesc să-l înlăture pe guvernatorul Vhuxirului. O să-l vedeţi imediat pe ecran şi atunci, draga mea Liossa, o să vezi dacă ne-am învăţat bine lecţia. Din păcate, trebuie să închid uşa. Nu te teme, dinspre voi e transparentă, aşa că nu veţi rata nimic din această scenă memorabilă.

Apăsă pe două butoane, sala fu împărţită în două şi cerul cenuşiu al Vhuxirului fu iluminat de un reflector imens.

Între timp, cei doi prizonieri, izolaţi, vedeau tot ce se-ntâmplă.

Irfus rămase o clipă cu capul între mâini, intrând probabil în contact psihic cu complicii săi.

Apoi se retrase, cu un rânjet pe faţă. Aproape imediat un personaj corpolent, îmbrăcat într-o mantie lungă, roşie, cu un colier de aur ornat cu pietre scumpe, de care era atârnat un pandantiv în formă de cometă, se materializă în faţa biroului.

— Bine aţi venit, Eminenţă!, spuse inginerul. Luaţi loc, vă rog...

— Ce... cine... unde sunt... cine sunteti?, îngăimă bărbatul corpolent, aruncând priviri pierdute în jur.

— Numele meu nu vă este cunoscut, Înălţimea Voastră! Să spunem că sunt succesorul dumneavoastră. Deci vă aflaţi în noul palat al Vhuxirului.

— Ce... ce? Imprudentule! Cum îndrăzneşti să mă insulţi aşa? Nu permit asemenea jigniri, să ştii! Mâine poruncesc să te jupoaie de viu dacă nu mă eliberezi imediat!

Irfus izbucni într-un râs sarcastic, în timp ce interlocutorul său îl privea cu un aer stupefiat. Deodată, guvernatorul păru să prindă puţin curaj, îşi băgă repede mâna în buzunar şi scoase o armă mică, cu aspect ameninţător.

— Nu mai ai de ce să râzi acum!, spuse el hotărât. Mâinile sus!

— Vai, nu se poate, e prea caraghios, sughiţă inginerul, râzând în hohote. Ia încearcă să apeşi pe trăgaci, grăsanule!

Palid, guvernatorul bângui:

— Dra... drace! M-ai vrăjit... La... lasă-mă imediat, îţi ordon... Calmându-se, Irfus continuă:

— Acum nu mai eşti aşa viteaz, nu? Vierme! Vei vedea care e puterea mea!

Degetele încordate se descleştară şi arma căzu pe jos. Atunci guvernatorul ridică un picior, apoi pe celălalt, într-o ţopăială caraghioasă. Apoi se ridică practic în aer, descriind arabescuri groteşti în încercările sale disperate de a se redresa. În fine, satisfăcut de această demonstraţie, Irfus lăsă victima să cadă din nou pe scaun, declarând cu o voce plină de ură;

— Acum Ixzert, îţi dai seama că nu glumesc. Gândeşte-te

puţin; prin puterea mea te-am smuls din helimobilul în care te lăfăiai, crezând că eşti apărat de roboţii de luptă — pe care eu ţi i-am procurat, de altfel. Vezi, pot să fac ce vreau din tine, pot să te mişc şi să-ţi citesc gândurile! În momentul acesta, de exemplu, creierul tău amărât caută o metodă de a ieşi din camera asta, dar îţi pierzi timpul, profitor nenorocit ce eşti!

Deprimat, guvernatorul rămase mut; sudoarea i se scurgea pe faţă.

— N-are rost să mă momeşti cu bani, porcule! Imediat după aceea o să mă omori cu cea mai mare plăcere, aşa cum ai făcut cu toţi cei care ţi-au stat în cale: cu sărmanul tău frate, cu două dintre amantele tale, cu fata aceea nevinovată care ţi s-a dăruit şi pe care ai asasinat-o pentru că ştia prea multe despre tine. Vezi, ştiu tot ce se petrece în căpăţâna ta. Aşa că fii rezonabil! Mai ai încă o şansă mică de a scăpa cu viaţa. Ştii codul de activare a roboţilor de luptă, îl ştiu şi eu: numărul 87239, urmat de literele W, B, Q, repetate de două ori...

Guvernatorul rămase şi mai perplex; ochii lui se deschiseră larg, acum se holba ca prostul la inginer, fără să mai înţeleagă nimic.

— Îmi lipsesc celelalte trei litere, pe care le ştie ministrul tău de Război. O să-i dai un telefon şi apoi o să-mi spui unde este, ca să-l aduc aici.

— Niciodată!, răcni Ixzert. Ai vrăji puternice, dar toate serviciile poliţiei mă caută acum. Până la urmă o să mă găsească; vedem atunci dacă te mai poţi juca atât de uşor de-a comandantul robotilor!

— Cum vrei! Nu e bine să faci pe deşteptul...

Imediat nefericitul se aplecă, scoţând urlete dezarticulate. Sfâşiat de durere, cu spatele cocoşat, atingea podeaua cu degetele sale chircite, sughiţând, scuipând, zvârcolindu-se, pradă unor chinuri îngrozitoare.

Până la urmă, Irfus îşi lăsă victima în pace. Guvernatorul rămase pe jos, respirând sacadat. Pe partea cealaltă a uşii glisante, Liossa îşi pusese mâinile la ochi, nemaisuportând scena.

— Zi, scursoare putredă, te-ai hotărât?

— Da... da, fac ce vrei, ai milă!, horcăi bărbatul târându-se în patru labe spre aparatul telefonic de pe birou.

— Atenţie!, îl avertiză inginerul, nu face iar pe deşteptul,

că o luăm de la capăt...

Ixzert încuviinţă supus şi formă numărul. Interlocutorul lui păru uimit şi-l rugă să repete ceea ce a spus: guvernatorul repetă sec ordinul şi închise.

— E la minister, în biroul lui, zise el cu voce sfârşită.

— Perfect! Ai înţeles cine e stăpânul acum! Foarte bine, ai un pic de răbdare...

Irfus intră în contact telepatic cu complicii săi.

După o secundă, în cameră se materializa un individ robust, cu uniforma plină de decoraţii. De data aceasta, inginerul renunţa la subtilităţi. Sondă spiritul nou-venitului, apoi îl proiecta pur şi simplu în aer, înainte de a vorbi:

— Iată o afacere rodnică. Poliţia va fi foarte uimită să-l vadă pe ministru zdrobindu-se de peretele casei sale! Acum, vierme, nu mai am nevoie de tine...

După aceste cuvinte, inginerul îşi scoase masca de plastic şi tuburile nazale şi se apropie de victima care-l fixa fascinată, ca şi cum ar fi fost paralizată de un şarpe...

Irfus îşi privi victima drept în ochi timp de câteva minute, respirându-i în faţă.

Brusc, guvernatorul se prăbuşi pe podea. Ucigaşul sau se întoarse spre cuplul amuţit de groază şi declară cu un aer satisfăcut:

— Ei bine, dragii mei prieteni, îl aveţi în faţa pe noul guvernator al Vhuxirului!. Asta până nu mă hotarăsc să cuceresc alte planete. Titlul de guvernator al galaxiei nu-mi displace deloc...

Capitolul IX

Furios, Lior asistase la scenă complet nepuţincios. Nu simţea, desigur, nici o simpatie faţă de fostul guvernator al Vhuxirului care, la fel ca multii alţii, nu-şi dorea decât să scape de frâiele Federaţiei şi să-şi câştige independenţa. De altfel acesta fusese motivul pentru care apelase la Irfus, care trebuia să-i furnizeze arme interzise de legea federală.

Escrocul fusese escrocat — nimic mai dezolant...

Doar că ameninţarea inginerului părea fondată: nimic nu-l împiedica să cucerească şi alte planete, în afară de Vhuxir şi, după câteva asemenea cuceriri, putea deveni un despot puternic, împotriva căruia forţele federale să nu poată lua măsuri.

Gândurile Liossei erau destul de diferite de cele ale lui Lior. Până atunci nu-şi pusese problema mutaţiilor decât în ceea ce o privea pe ea personal. Ea încerca să-şi facă un cămin şi să dea naştere unor copii asemeni ei, dar asta pe o planetă izolată, fără a încerca în vreun fel să creeze un imperiu.

Acum, mica sălbatică îşi dădea seama de formidabilele mutaţii pe care le provocase: apariţia unei rase noi care, dacă se dovedea a fi stabilă din punct de vedere genetic, ar fi intrat într-o luptă pe viaţă şi pe moarte cu *homo sapiens.* Până atunci, oamenii îşi reglaseră conturile între ei. De acum înainte, rasa stăpânitoare care înfiinţase o Federaţie planetară risca să se confrunte cu telepaţi, ceea ce nu avea voie să se întâmple. Asta diminua mult importanţa soartei bietului Dagber, rămas prizonier în tunelul stelar! În zilele următoare, Irfus nu-şi făcu prea des aparitia în biroul său. Un robot le aducea prizonierilor mâncare şi băutură şi aceştia avură tot timpul să mediteze la viitorul lor. Reveneau întotdeauna, din păcate, în acelaşi punct: atâta timp cât nu reuşeau să scape de Irfus toate speculaţiilor lor erau inutile...

Între timp, inginerul îşi extindea metodic dominaţia asupra Vhuxirului.

Odată ajuns stapân al roboţilor de luptă, ocupase sistematic toate centrele vitale ale capitalei, apoi oraşele de provincie şi, în cele din urmă, centrele miniere. Populaţia rămăsese pasivă.

Cui îi păsa că se schimbase stăpânul? Cel nou nu putea fi mai rău decât precedentul. Impozitele nu mai puteau creşte şi

acest dictcator nu mai putea diminua libertaţile oricum inexistente. Doar marile trusturi îşi făceau griji în privinţa pieţei produselor miniere dar inginerul se grăbise să restabilească traficul navelor pe astroport. Deci nu aveau, pentru moment, nici un motiv de nemulţumire, în afară de cazul în care Federaţia ar fi impus un embargou asupra produselor vhuxiriene. În orice caz, mai era ceva timp până la izbucnirea unui eventual conflict. Aşa, cel mai bine, era să aştepte şi să vadă ce se întâmplă. Vhuxir se afla destul de departe de metropola federală: mai treceau câteva luni până să vină ambasadorii să discute cu noul guvern. Şi dacă acesta se dovedea suficient de inteligent, nu va exista probabil nici o reacţie, Vhuxir va aparţine în continuare Federaţiei; doar ca s-a schimbat stăpânul, atâta tot...

Prudent, Irfus păstrase o mare parte din miniştrii şi funcţionarii fostului despot. Ce putea fi mai uşor pentru un telepat decât să sondeze psihicul celorlalţi? Trădătorii au fost demascaţi înainte de a avea timp să acţioneze şi li s-au administrat pedepse exemplare, pentru a-i pune pe gânduri pe ceilalţi. Bineînţeles, nimeni nu ştia ce puteri avea dictatorul. Avea o reputaţie solidă de clarvăzător şi înţelept. Toată lumea se temea de el şi îl respecta.

Însă doi alţi vhuxirieni aveau şi ei calitaţi psihice similare cu ale lui Irfus: Antus şi Edfa. Ambiţiile lor erau mult mai limitate decât cele ale fostului inginer; de aceea acceptaseră să participe la lovitura de stat, contând apoi pe complicitatea lui pentru a face avere.

Edfa reuşise să strângă o mulţime de lucruri pe care şi le dorea. Utilizându-şi aptitudinile telekinetice, dăduse câteva spargeri senzaţionale, fără ca poliţia s-o bănuiască vreun pic. Sacii cu bancnote dispăruseră ca prin minune, cutiile cu bijuterii se volatilizaseră pur şi simplu, lingourile de metale preţioase parcă intraseră în pământ... Toată lumea era uluită de acest hoţ invizibil, dar nimeni nu avea nici cea mai vagă informaţie despre el.

Femeia reuşise să cumpere cele mai luxoase baruri şi săli de spectacol din capitală. Vhuxirienii se înghesuiau în localurile ei, pentru că reputatia acestor locuri plăcute în care orice putea fi cumpărat, creştea de la o zi la alta.

Evident, poliţiei i s-a părut ciudata brusca prosperitate a Edfei, însă interventia promptă a lui Irfus a anulat ancheta şi

autoritătile au fost nevoite să se resemneze.

Antus, la rândul lui, instaurase şi el un monopol, fără a se amesteca în afacerile Edfei. În câteva zile a falimentat băncile mai multor cazinouri, adunând o avere considerabilă. Unii proprietari au încercat să interzică accesul acestui jucător insolent în localurile lor, dar, din nou, intervenţia noului guvernator i-a oprit. Aşadar, Antus, îmbrăcat ca un prinţ, machiat delicat urmat de un cortegiu de tineri efeminaţi, câştiga fără oprire în cazinouri. Profitase de calităţile lui neobişnuite pentru a vinde aparate de joc interzise, cum ar fi un dispozitiv asemănător cu ruleta rusească, dar mult mai complexă, care le permitea candidatilor la sinucidere o moarte spectaculoasă. Crease de asemenea parcuri pentru amatorii de dueluri, unele imitând jungla, altele subterane, altele asemănătoare cu nişte canioane stâncoase, pentru ca adversarii să se poată înfrunta în voie.

Pe Vhuxir, populatia formată, în principal din mineri şi traficanţi, avea bani destui şi legi îngăduitoare, asa că nimeni n-a avut nimic de comentat. Acum, jucătorii îl evitau pe Antus, care avea un noroc imbatabil. Nimeni nu mai îndrăznea să-l provoace la duel, pentru că şi cei mai experimentaţi ţintaşi muriseră în faţa lui. Deci efebul ducea o viaţă de vis, trăind în lux şi desfrâu.

Cei trei complici purtau în permanenţa proteze care le permiteau să se amestece cu băştinaşii, fără a le pune în pericol viaţa, dar îşi rezervau dreptul de a omorî persoanele incomode cu răsuflarea lor otrăvită...

Când avea chef, Irfus le făcea vizite celor doi complici ai săi, în localurile acestora, iar ei îi făceau o primire demnă de viitorul împărat al Galaxiei.

Totuşi, în scurt timp cei trei ticaloşi începură să nu mai aibă încredere unii în alţii. Purtau peruci care blocau sondajul psihic şi erau tot timpul atenţi să nu fie prinşi cu garda jos. Practic nimeni nu le putea face nimic, în afară de alt telepat...

Edfa îi vorbi prima despre acest subiect, lui Antus.

Irfus, ocupat cu noua lui funcţie, părea să nu-şi dea seama de pericolul pe care-l reprezentau pentru el ceilalţi doi mutanţi.

Edfa aranjă o întâlnire discretă cu efebul într-unul din localurile ei şi îi făcu o propunere:

— Prietene, spuse ea mieros, suntem făcuţi să ne

înţelegem. Tu şi eu ştim că natura umană este supusă multor tentaţii şi că domeniile noastre de activitate ne permit să devenim magnatii galaxiei fără a ne bate capul vreun pic cu forţele federale. Irfus este prea ambiţios: atacă cu toate forţele şi, în pofida avantajelor de care dispune, nu e deloc sigur că poate rămâne la putere dacă îl ataca vreun escadron al Gărzii Federale.

Efebul adulmecă încântat paharul pe care-l ţinea în mână şi înghiţi puţin lichid; era un drog uşor, care-i plăcea mult.

— Da, m-am gândit şi eu la asta, draga mea, răspunse el. Cel mai important este să nu atragem prea mult atenţia. Un jucator poate fi norocos, nu e nimic ciudat în asta. O specialistă ca tine poate avea localuri prospere fără a da de bănuit. În schimb, un despot care reuşeşte din prima să ocupe o planetă poate declanşa oricând furia Federaţiei.

— Mă bucur că eşti de acord cu mine... Şi noi suntem singurii care-l putem elimina pe dragul de Irfus, în afară de Lior şi Liossa, bineînţeles. Mai mult, suntem singurii care-l putem preda forţelor federale, şi cu siguranţa ne-ar fi foarte recunoscătoare dacă am face asta.

— Exact! Dar ca să ne iasă schema trebuie să-l prindem pe scumpul nostru guvernator... Şi are aceleaşi puteri ca şi noi! Oricum, ar fi inutil să-l otrăvim...

— M-am gândit foarte bine la problema asta, dragul meu Antus, şi cred că am găsit o soluţie! Irfus are aceleaşi puteri psihice ca şi noi, dar nu e nici pe departe la fel de puternic ca drăguţa de Liossa. Dacă ne unim forţele putem să-l imobilizăm şi să-l băgăm într-o cuşcă, aşa cum au păţit porumbeii noştri! Apoi ne va da codul de manevrare a roboţilor de luptă. După aceea lucrurile vor fi sub control...

— S-ar putea..., aprobă efebul scărpinându-se pe bărbie. Şi după aia ce vrei să facem?

— Cel mai tentant ar fi să îi luăm locul, pur şi simplu; să fim noi guvernatori. Dar nu mă atrage prea tare ideea, ţi-am explicat deja de ce. Mai devreme sau mai târziu, forţele federale vor ajunge aici şi nu sunt războinică de felul meu! Aşa că propun să purtăm negocieri cu guvemul şi să dăm planeta pe mâinile Gărzii. Am avea un rol frumos, fidelitatea noastră nu va fi pusă la îndoială, vom fi acoperiţi de onoare şi sper că vom putea obtine aprobări pentru a ne crea sucursale pe alte planete. Chiar

şi tu ai putea obţine autorizaţii...

— Sunt întru totul de acord cu tine. Nici eu nu-mi doresc să ajung dictator. Indivizii de genul ăsta nu sfârşesc niciodată prea frumos. Mai trebuie să-l prindem în capcană pe guvematorul nostru şi, în scurt timp, ne putem baza pe sprijinul Liossei...

— Nimic mai simplu. Câteodată ne face onoarea de a vizita localurile noastre, aşa că hai să-l invitam la o orgie pentra a sărbători împlinirea unei luni de când e la putere!

— Crezi că va accepta?, întrebă Antus golindu-şi pahaml.

— De ce nu? Până acum i-am fost fideli...

— Şi dacă am încerca s-o eliberăm pe Liossa? Cred că ar fi mai mult decât încântată să se răzbune şi nu ne-am asuma practic nici un risc...

— M-am gândit şi eu la asta... Dar cum putem intra în palatul guvernatorului? Am putea să lichidăm câteva gărzi şi să teleportăm câţiva roboţi, dar s-ar declanşa alarma imediat!

— Hotărât lucru, scumpa mea, ai talent la intrigi. Recunosc ca ai dreptate. Să pregătim un festin somptuos pentru Irfus. Îl cunosc, e gurmand şi nu-i displac fetele drăguţe. Te ocupi tu de aspectul ăsta...

După aceea, cei doi conspiratori se despărţiră, foarte mulţumiţi unul de celălalt.

Făcură pregătirile şi, patru zile mai târziu, guvernatorul apăru în faţa celui mai luxos local al Edfei. Fostul inginer nu se risca cu nimic: helimobilele patrulau pe cer, blocând tot traficul aerian. Vehiculul său blindat ar fi rezistat unei explozii atomice tactice şi îl escorta o companie întreagă de roboţi de luptă. Odată intrat în imobil, toţi invitaţii au fost percheziţionaţi şi fiecare zid examinat de poliţia personală a despotului.

Antus şi Edfa, în haine de gală, îl întâmpinară pe aliatul lor în faţa uşii acoperite de o draperie roşie de catifea.

Păreau foarte relaxaţi şi încântaţi să se întâlneasca din nou cu fostul lor tovarăş de călătorie.

La rândul lui, Irfus arboră o expresie de bucurie:

— Ce mai faceţi, profitorilor!? Vă destrăbălaţi, în timp ce eu îmi bat capul cu toţi tâmpiţii! Se pare că vă merg bine afacerile; arătaţi superb amândoi!

— Bine aţi venit în căminul nostru, domnule guvernator!, spuse Edfa cu un aer foarte afectat. M-am gândit că puţină

distracţie v-ar schimba puţin ideile. Sper că programul de festivităţi va fi pe gustul dumneavoastră...

— Încântat să vă revăd, excelenţă!, susură Antus, cu vocea lui de sopranǎ. Îmi face mare plăcere să vă revăd. Aţi fost subjugat de datorie, dar trebuie să profitaţi de viaţa, ce naiba!

— Ultimele săptămâni m-au extenuat, recunosc, spuse Irfus. Dar acum controlez situaţia şi invitaţia voastră nu putea să pice mai bine, pentru că tocmai mă hotărâsem să-mi iau câteva zile libere.

— Ei bine, vă prezint cel mai frumos local al meu. Urmaţi-mă, vă rog!, îl invita Edfa zâmbind.

Cei trei complici trecură pe sub o arcadă împodobită cu flori, în timp ce oaspetii îl salutau pe domnul şi stâpânul Vhuxirului înclinându-se în faţa lui.

Sala principală fusese decorată cu cea mai mare grijă. Peste tot erau draperii grele, lustre şlefuite, oglinzi cu rame ornate, în care se reflectau lumini multicolore, care se schimbau în ritmul unei muzici eterice. Cele mai frumoase fete de pe planetă stăteau la măsuţe acoperite de pahare de cristal şi de veselă din porţelan fin, împodobită cu motive erotice.

Invitatii de onoare aveau locuri în faţa estradei pe care urma să aibă loc spectacolul.

Ospătarii în costume rafinate aşteptau în spatele scaunelor. Doi dintre ei luară toga cu reflexe azurii a lui Irfus, trăgându-i un fotoliu ca să se aşeze. Acesta refuză, alegând alt scaun, sub pretextul ca vrea să vadă mai bine sala.

Acest uşor semn de neîncredere nu le surprinse pe gazde, pentru că toţi purtau perucile protectoare.

Însă toată lumea arbora un zâmbet de convenienţă.

Edfa bătu din palme şi o trupă de dansatoare invadă podiumul. Formele lor, abia mascate de văluri diafane atraseră toate privirile.

Ospătarii aduseră ceremonios aperitivele, iar tăvile pline de sticle cu diverse lichioruri coborâră uşor din tavan.

Edfa îi servi ea însăşi pe invitaţi şi, ridicându-şi cupa cizelată, propuse un toast:

— Pentru guvernatorul Vhuxirului, viitorul împărat al Galaxiei, fie să aibă o viaţă îndelungată şi prosperă!

Toţi sorbiră din nectarul delicios şi Irfus răspunse:

— Mulţumesc pentru urări, prietenă dragă şi credincioasă,

permite-mi să vă urez şi eu mult succes în afacerile prezente şi viitoare. Şi să nu-l uitam pe prietenul nostru Antus, aici de faţă!

Dădură paharele peste cap şi Edfa, zâmbitoare, continuă:

— Acum că puterea dumneavoastră e consolidată aici, pe Vhuxir, ne puteţi spune ce planuri de viitor aveţi?

— Ei bine, afacerile mele sunt pe calea cea bună: aparatele mele au reperat câteva nave ale Federaţiei care patrulau în jurul planetei. De ce n-au intervenit? Poate aşteaptă întăriri... Aşa că mi-am propus să mă întâlnesc cu amiralul care comandă această flotă şi să-i spun care sunt intenţiile mele. Cu puterile mele îl voi duce imediat de nas pe fraier! După ce astronavele vor ateriza pe astroport, bateriile vor deschide focul asupra lor şi roboţii de luptă le vor cuceri imediat. Atunci voi avea nave cu ajutorul cărora voi putea cuceri o altă planetă...

— Şi care ar fi fericita aleasă?, întrebă Antus cu vocea lui cea mai suavă.

— Zicor sau Mreden, încă nu ştiu...

— Şi curajosul nostru astronaut din tunel, lângă care era gata să ne dăm duhul?

— Deocamdată n-are decât să crape! Dar mă gândesc că ar trebui să supraveghez cu atenţie sectorul acela. Vrăjitorul ăsta nu-mi place. Si el ar putea avea planuri de cucerire a Galaxiei, şi n-aş vrea să-mi facă felul...

O vreme rămaseră tăcuţi, toţi trei, contemplând evoluţia psihedelica a dansatoarelor, apoi Irfus şopti:

— Frumoasa noastră Liossa ne-a făcut un cadou minunat cu telepatia asta. În schimb răsuflarea otrăvitoare devine deja greu de suportat! Protezele astea sunt chiar jenante dacă vrei să vrăjeşti vreo fătucă drăgălaşă... şi dacă nu faci nimic, copilele astea trec prin viaţa fără să ştie ce înseamnă un bărbat adevărat!

— Vă place vreuna dintre fetele mele? Nu trebuie decât s-o spuneţi, toate vă stau la dispozitie! Şi dacă vreuna dintre ele dispare, nimeni n-o să se întrebe ce s-a întâmplat...

— Nu te refuz, toate sunt superbe. Înţeleg de ce au atâta succes localurile tale, ai un gust ireproşabil, draga mea Edfa!

Cei trei complici se delectară cu mâncărurile rafinate aduse de ospătari. Se înveseliseră cu totii, dar fiecare rămăsese prudent, atent la ceilalţi.

După terminarea festinului, două blonde fermecătoare se

aşezară la masa celor doi bărbaţi, propunându-le să danseze.

Antus îşi respinse vecina cu un gest dispreţuitor. Irfus, la rândul lui, refuză galant, sub pretext ca era obosit.

Dezamăgite, animatoarele plecară, iar complicii continuară să guste diferitele băuturi, umplându-şi paharele din ce în ce mai des şi propunând toasturi după toasturi.

La un moment dat, Edfa nu mai bău. Părea să supravegheze sala. Deodată, ridică mâna dreaptă. Imediat, un ospătar care parcă trecea întâmplător pe lângă guvernator aruncă peste acesta o plasă cu ochiuri metalice fine. Antus se aruncă peste Irfus, încercând să-l trântească pe jos.

Contrar aşteptărilor celor doi trădători, Irfus nu reacţionă în nici un fel, şi aceştia avură impresia că-l învinseseră destul de uşor.

Din păcate, fură dezamăgiţi imediat.

Ca prin minune, sala fu invadată de mii de roboţi de luptă. Animatoarele şi dansatoarele o luară la fugă care-ncotro, călcându-se în picioare.

Roboţii veniră spre dictator şi îndreptară razele paralizante spre Antus şi Edfa, care se prăbuşiră înainte de a apuca să se teleporteze.

Irfus se eliberă fără greutate din plasă şi înhăţa de braţ o fată pe jumătate goală care trecea pe lângă el. Fără a-i băga în seamă pe prizonieri, părăsi sala şi urcă în vehiculul blindat, împreună cu fata speriată, care nu ştia ce atitudine să adopte.

O oră mai târziu, toată lumea se întâlni în biroul dictatorului.

Fata aşezată pe genunchii acestuia părea foarte satisfăcută. În schimb, Antus şi Edfa, înfăşuraţi în plasa cu care voiseră să-şi imobilizeze invitatul, aveau o privire nefericită...

— Spuneţi, viermilor!, urlă Irfus. Credeaţi că mă puteţi prinde ca pe un începător? Chiar mă consideraţi un petrecăreţ imbecil? Nu ştiţi că există microfoane sensibile, care înregistrează fidel conversatiile complotiştilor? Nu ajunge să vă protejaţi creierele! Am ascultat cu mare interes discuţia voastră şi am luat măsurile care se impuneau. De-acum veţi împărtăşi soarta porumbeilor noştri, doar că nu vă veţi putea consola unul pe altul pentru că nu cred că Antus îţi apreciază farmecele, dragă Edfa...

Apoi guvernatorul apăsă pe un buton şi doi roboţi îi

apucară pe prizonieri, conducându-i spre ieşire. Uşa glisantă care împărţea sala în două, se deschise. Câteva momente mai târziu, captivii se treziră într-o cuşca similară cu cea a lui Lior şi a Liossei.

Rebelii rămaseră singuri, plângându-şi soarta nefericită.

De-acum, Irfus domnea nestânjenit pe Vhuxir şi îşi putea împlini visele de hegemonie.

Dictatorul luă legătura cu comandantul escadronului care patrula în jurul planetei şi îi ceru o întrevedere. Abil, Irfus îl asigură că e fidel guvernului federal şi că eliminarea lui Ixzert era o afacere pur locală. După părerea lui, nu se schimbase nimic, nu voia decât ca guvernul federal să intre cât de curând în relaţii normale cu el.

Krund, astronautul însărcinat cu supravegherea împrejurimilor Vhuxirului era un ofiţer cu experienţă, care ajunsese până în cele mai îndepărtate colţuri ale galaxiei şi nu se lăsa sedus de vorbele frumoase. Îl felicită pe Irfus pentru loialitatea lui, dar declară că nu este autorizat să negocieze cu el. Îi promise în schimb că va transmite mesajul în capitala federală, care probabil va trimite imediat o delegaţie la faţa locului.

Irfus fu nevoit să se mulţumească cu această asigurare vagă, care-i încurca planurile. La un moment dat îşi puse problema să se teleporteze la bordul navei pentru a se debarasa de amiral. După ce se gândi puţin mai bine renunţă: un vas de război are pereţi etanşi, care îl împart în compartimente energizate ermetic, unde ar putea cădea uşor în capcană. De altfel, era extrem de uşor să-l ducă de nas pe ambasador şi să-l convingă de bunele lui intenţii dacă acesta i-ar face o vizită.

Aventurierul acţionă cu prudenţă şi planurile lui ar fi avut şanse de reuşită dacă nu s-ar fi produs un incident neprevăzut; soarta îţi rezervă deseori surprize.

Lior şi Liossa erau încă în cuşcă.

Sosirea celorlalţi doi prizonieri îi lămurise în privinţa ultimelor evenimente, dar asta nu le ameliora cu nimic situatia. Practic, singurii mutanţi capabili să-l înfrunte pe Irfus erau acum la mâna lui. Îndrăgostiţii pierduseră orice speranţă, nereuşind să se consoleze decât prin iubirea lor.

Într-o seară, când se pregăteau de culcare, îmbrăţişaţi, Irfus intră în cameră, cum făcea deseori, ca să-şi bată joc de

nepuţinţa lor.

Înainta spre ei, cu un zâmbet sardonic pe buze dar se opri brusc, deveni translucid şi dispăru…

— Ce s-a întâmplat?, întrebă Lior stupefiat. Nu s-a teleportat, bag mâna-n foc!

— Nu!, răspunse Liossa. Sunt aproape sigură că un pneumun i-a făcut o glumă... Dacă am putea să-l contactam...

Amândoi se concentrară şi în scurt timp recepţionară simultan acelaşi mesaj:

— Ce naiba faceţi în cuşca asta? Vă caut de nu ştiu când; mi-aţi promis că mă ajutaţi să-l înving pe vrăjitorul negru...

Telepaţii îşi recunoscură uşor interlocutorul: era pneumunul care-i ajutase să iasă din tunelul stelar. Liossa răspunse imediat:

— Bine ai venit, prietene! Nici nu-ţi dai seama cât sunt de fericită să te aud. Suntem prizonieri, din cauza asta n-am putut să ne tinem de cuvânt. Poţi să ne ajuţi să ieşim de aici?

Fiinţa diafană păru să studieze problema, apoi spuse:

— Nu e prea uşor. Dar dacă vă uniţi forţele cu ale mele cred că vă pot teleporta lângă mine... După aia trebuie să veniţi cu mine în tunel ca să lichidăm fiinţa aceea malefică. L-a luat prizonier pe unul de-ai noştri...

— Ai cuvântul nostru!, îl asigură mica sălbatică. Spune-mi când eşti gata...

Trecură câteva secunde, apoi pneumunul strigă:

— Acum!

Lior şi Liossa îşi concentrară energiile mintale.

Încet, foarte încet, trupurile lor deveniră transparente, impalpabile, apoi dispărură.

În cuşca vecină, Antus şi Edfa nu observaseră nimic: nu aveau acuitatea psi a celor doi îndrăgostiţi şi zăceau fiecare în colţul lui, adormiţi.

Sus, pe cer, deasupra Vhuxirului, două trupuri pluteau în spaţiu, alături de o lentilă luminoasă care palpita delicat.

— Acum pot să mă bazez pe ajutorul vostru?, întrebă pneumunul.

— Garantat!, spuse Liossa. Dar spune-mi, ce-ai făcut cu cel care ne tinea prizonieri?

— Aaa, avea gânduri urâte şi l-am teleportat lângă o stea din apropiere. Crezi ca am făcut rău?

— Sigur că nu! Te iubesc, pneumunul meu mic şi scump! Mii de mulţumiri pentru că ne-ai scos din cuşcă şi pentru că ne-ai scăpat de ticălosul acela. Înainte de a veni cu tine avem câteva treburi de rezolvat. Te supără foarte tare dacă întârziem puţin?

— Nu... Dar să ştiţi ca prietenul meu, care se zbate în ghearele vrăjitorului negru, abia aşteaptă să-şi regăsească libertatea. Nu vă lungiţi prea mult!

— Contează pe noi!, spuse Lior. Facem tot posibilul pentru a-l elibera cât mai curând posibil.

— Pe curând, prietene! Ne vedem lângă tunelul stelar..., adăugă Liossa.

— Perfect! Până atunci înghit o porţie zdravănă de energie de la o stea mare şi frumoasă. O să am nevoie de aşa ceva...

Creatura diafană dispăru în eter, în timp ce Lior şi Liossa porniră în căutarea escadronului federal care patrula în zonă.

Îl găsiră repede: două cuirasate mari pline de antene şi saborduri, flancate de portnavete cu puncte multiple de zbor, precum şi de vreo zece navete rapide.

Un sondaj psihic rapid la bordul navei-amiral le permise îndrăgostiţilor să-l repereze pe comandantul escadronului, demnul Krund.

Acesta se relaxa într-un fotoliu, în faţa nenumăratelor butoane, manete, cadrane, ecrane şi microfoane din tabloul de bord, pe care le contempla cu un aer plictisit. Astronautul începuse să se sature de misiunea lui de supraveghere a Vhuxirului, pe care trebuia s-o continue până când înălţimile lor triumvirii federali binevoiau să ia o decizie în privinţa aventurierului care-l înlăturase pe guvernatorul local.

Bărbatul robust se sperie îngrozitor când văzu două fiinţe umane materializându-se în faţa lui. Înghiţi în sec, se înecă, începu să tuşească, apoi reuşi să articuleze:

— Cine... cine sunteţi? De unde dracu' aţi apărut?

— Permiteţi-mi să mă prezint, domnule amiral!, spuse Lior extrem de politicos. Sunt comandantul astronavei *Jack-Pot,* navă comercială autorizată de legile federale. Iar aceasta este viitoarea mea soţie, Liossa, singura supravieţuitoare dintr-o navă naufragiată pe planeta Iudes, pe care am avut plăcerea de a o primi la bordul navei mele. Venim de pe Vhuxir...

— Dar pe toţi demonii din cosmos, unde e nava voastră?

— Pe astroportul din Vhuxir, domnule amiral!

— Doar nu vreţi să-mi spuneţi că aţi venit zburând prin spaţiu!

— Acesta e purul adevăr, spuse Liossa cu un zâmbet seducător. Iudes are o floră care permite dezvoltarea aptitudinilor telepate şi telekinetice la oameni.

— Mii de draci! Vă bateţi joc de mine!, mormăi astronautul, refuzând să accepte evidentul.

— Şi totuşi e adevărat, insistă Lior. Iată dovada...

Spunând aceste cuvinte, îl ridica pe corpolentul amiral de pe scaun şi-l făcu să danseze un balet graţios în jurul postului central. Apoi îl aşeză delicat la loc, sub privirile înmărmurite ale asistenţilor.

— Cred că m-am ţicnit, bombăni amiralul. Dar nu înţeleg cum aţi făcut chestia asta... Deci veniţi de pe Vhuxir...

— Şi avem veşti excelente!, exclamă căpitanul. Am făcut marea greşeală de a-i oferi unuia dintre pasagerii de pe *Jack-Pot* aceleaşi puteri cu ale noastre. Ticălosul a profitat de ele pentru a-l ucide pe guvernator. Din păcate, pe noi ne luase prizonieri în momentul acela şi nu ne-am putut opune manevrelor lui. Din fericire, un pneumun ne-a eliberat şi am reuşit să-l alungăm pe blestematul acela de Irfus...

— Un pneumun! Cred că delirăm cu toţii...

— Nu, domnule amiral, deloc! Dacă sunteţi amabil să daţi ordin uneia din navetele dumneavoastră să coboare pe astroport veţi vedea că uzurpatorul a dispărut şi că sunteţi aşteptat pentru a clarifica situaţia şi pentru a numi un nou guvernator.

Krund rămase pe gânduri o clipă, apoi, scărpinându-se în vârful nasului, cu un aer perplex, declară:

— Mai vedem! Oricum, n-am nimic de pierdut. Mund, dă ordin *Vaillant-ului* să aterizeze pe Vhuxir. Cât despre voi, păsărelelor, trebuie să-mi explicaţi clar ce s-a întâmplat, fără a uita nici un detaliu...

— La ordinele dumneavoastra. Dar de-acum înainte fiţi amabil şi da-ţi-ne nişte costume de protecţie uşoare pentru că puteţi să vă îmbolnăviţi din cauza noastră: răsuflarea noastră este foarte otrăvitoare.

Capitolul X

Intervenţia fantastică a celor doi îndrăgostiţi în viaţa bine organizată a amiralului îl lăsă perplex.

Totuşi, cei doi nici măcar nu menţionaseră existenţa asteroidului negru, mulţumindu-se să declare că o navă e prizonieră într-un tunel ciudat, dintre două stele.

Krund îi puse la încercare, pentru a se convinge de puterile lor şi fu nevoit să recunoască evidentul: universul conţinea minuni uimitoare, pe care ştiinţa oficială nu le cunoştea, şi rasa umană avea un potenţial nebănuit.

Raportul subordonatului său confirmă spusele lui Lior şi Liossa: uzurpatorul dispăruse misterios şi autorităţile locale aşteptau nerăbdătoare sosirea forţelor federale pentru a restabili ordinea pe Vhuxir.

Amiralul trimise imediat un raport triumvirilor şi, fără a mai aştepta răspunsul, se îndreptă spre planeta aflată în pragul unei revoluţii.

Nava lui ateriză pe astroport, iar restul escadronului continuă să patruleze la altitudine joasă. Totul se petrecu fără incidente neprevăzute.

Roboţii de luptă au fost deconectaţi, iar Krund a numit un guvernator provizoriu.

După aceea veni în fostul sediu al lui Irfus, împreună cu Lior şi Liossa, pe care îi trata acum cu respect.

Edfa şi Antus zăceau încă în cuşca lor. Femeia stătea agăţată de barele metalice, de nerecunoscut din cauza părului ciufulit şi murdar. Efebul, căzut în prostraţie, arăta la fel de jalnic. Amiralul hotărî să-i transfere pe cei doi în astronava sa, aşteptând ca triumviratul să le decidă soarta.

De altfel ce să facă cu doi escroci înzestraţi cu asemenea aptitudini? Desigur, cel mai bine ar fi să-i exileze departe de oamenii normali, într-un loc unde să nu poată păcali pe nimeni.

Judes, situată departe de liniile de comunicare părea destinaţia ideală. În raportul său, amiralul sublinie faptul că Lior şi Liossa permiseseră evitarea unui război fatal în acest sector galactic. Amândoi aveau calităţi extraordinare, extrem de neliniştitoare pentru oamenii normali, dar le puseseră în slujba unei cauze nobile. Prin urmare, cei doi meritau să fie răsplătiţi.

Soluţia firească era acordarea dreptului de proprietate asupra planetei otrăvite. Doar ei puteau locui acolo fără a avea de suferit şi ar avea sarcina de a-i supraveghea pe cei doi prizonieri.

Astfel, s-ar face dreptate şi specia umană ar scăpa de creaturile acelea ameninţatoare...

Aşteptând decizia autorităţilor supreme, Lior ceru ca *Jack-Pot-ul* să fie reaprovizionat pentru a putea pleca repede să-l salveze pe Dagber, încă prizonier în tunelul stelar şi pentru a-l ajuta pe pneumunul care-şi aştepta nerăbdător prietenii.

Krund acceptă cu plăcere rugămintea lui Lior şi căpitanul beneficie de ajutorul necondiţionat al tehnicienilor flotei.

Răspunsul triumviratului sosi patru zile mai târziu. Conducătorii Federaţiei tocmai discutau situatia Vhuxirului în momentul în care au primit mesajul amiralului.

Numiră un guvernator care plecă îndată să-şi ocupe postul.

După o scurta deliberare, Antus şi Edfa fură condamnaţi la exil pe viaţă pe Iudes. Lior şi Liossa reprezentau o problemă mai delicată: fiinţe otrăvitoare, incapabile să trăiască alături de semenii lor, ei riscau să dea naştere unei rase care putea intra în competiţie cu oamenii. N-ar fi oare mai bine să elimine aceşti mutanţi? Dar cum? Raportul amiralului demonstra puterea pe care o aveau şi uciderea lor ar fi dificilă... După discutii aprinse, triumvirii ajunseră la aceeaşi concluzie ca amiralul: Lior şi Liossa vor deveni stăpânii planetei Iudes şi trebuiau să vegheze ca cei doi escroci să nu poata părăsi această planetă.

Amiralul îşi informă noii prieteni de decizia autoritaţilor şi cei doi se conformară. Dar cerură un răgaz pentru a-şi putea tine promisiunea. Krund îi puse imediat lui Lior o navetă la dispoziţie pentru a escorta *Jack-Pot-ul* şi acesta porni în sfârşit la

drum.

La întoarcere trebuiau să plece cât mai repede pe Iudes.

Călătoria se desfăşură normal. Lior şi Liossa nu întâlniră nici un pneumun pe drum. În schimb, la intrarea în tunel era plin de asemenea creaturi.

— Aha, în sfârşit, emise prietenul lor eteric cu o voce plină de reproş. Nu ne putem baza pe punctualitatea oamenilor. Aţi ajuns tocmai la timp, pentru ca adversarul nostru şi-a refăcut forţele şi se pregăteşte să lanseze o acţiune decisivă împotriva compatrioţilor voştri.

Lior opri imediat *Jack-Pot-ul* şi avertiză naveta însoţitoare că pleacă. Apoi plonjă în vid, împreună cu Liossa.

Pneumunii, fără a mai pierde vremea, îi proiectară prin peretele încovoiat al tunelului şi se treziră cu toţii lângă nava lui Dagber.

De data aceasta nu mai putea fi vorba de o lupta defensivă; trebuia să atace inamicul în forţă şi calităţile psihice ale celor doi oameni le permiteau în sfârşit pneumunilor să lupte împotriva adversarilor lor cu arme egale.

Se îndreptară cu toţii, în masă compactă, spre asteroidul negru. În scurt timp, Lior îl zări.

Aşa cum spusese Liossa, vizuina vrăjitorului parcă era făcută din zgură. Vârful forma un crater care surmonta un promontoriu rectiliniu, în timp ce dedesubt două cratere identice cu primul formau un şanţ adânc şi se uneau cu cel de sus formând un „V”.

Asteroidul părea străpuns de multe cavitaţi neregulate, ca nişte scorburi întunecate, dar suprafeţele intacte străluceau ca aurul.

Astronautul îşi dădu seama repede, contrar părerii Liossei, că acest asteroid era artificial. Era vorba de o navă, dar avea o formă ciudată. O navă care suferise avarii grave, probabil cu ocazia trecerii dintr-un continuum în altul, ceea ce explica încrâncenarea pilotului de a achiziţiona o navă în stare de funcţionare.

De jur împrejur, pneumunii străluceau ca nişte nori argintii.

Cu siguranţa, lupta avea să fie dificilă. Pe de o parte doi oameni cu puteri psi considerabile şi aliaţii lor, experţi în deplasarea în spaţiu. Pe de altă parte, o creatură necunoscuta,

capabilă să se deplaseze în timp, dar nu şi în spaţiu.

Primii adversari ai atacatorilor au fost clasicii fusoizi, care se aruncară în faţa pneumunilor, într-un vârtej fantastic.

Toţi străbăteau spaţiul cu o viteză nebună, în timp ce Lior şi Liossa abia reuşeau să se mişte.

Practic, adversarii lor păreau să aibă forţe egale cu ale lor şi era absolut imposibil să-şi dea seama cine va câştiga.

Atunci cei doi aliaţi ai pneumunilor au înţeles de ce apelaseră aceştia la ei: pentru că nu se ştia încă dacă puteau învinge.

Îşi uniră energiile psihice şi se repeziră spre masa neliniştitoare a satelitului negru.

Lior, mai neexperimentat decât Liossa în astfel de manevre, văzu uimit că peretele spart se deschidea în faţa lui. Abia avu timp să observe că pereţii păreau a fi făcuţi dintr-un conglomerat de cristale suprapuse, că se cufundă deja în meandrele vizuinei blestemate.

Din fericire, pneumunii neutralizau creaturile întunecate ale vrăjitorului; cei doi aveau deci un singur adversar de înfruntat, dar unul redutabil...

Astronautul înţelese foarte repede aptitudinile vrăjitorului pentru că, dintr-o dată, peretii fisurii în care intrase dispărură.

De jur împrejurul cuplului se desena un peisaj fantasmagoric, scornit parcă de mintea unui pictor dement. Nori incandescenţi zburau deasupra unor mase cu forme bizare, ca nişte tentacule întinse spre cei doi pentru a-i prinde într-o strânsoare mortală.

Îndrăgostiţii îşi concentrară toată energia mintală pentru a le respinge, dizolvându-le într-o pulbere densă.

În scurt timp reapărură pereţii sumbri ai asteroidului.

Acum, cuplul fu atacat de păsari înspăimântătoare, apărute din colţurile unei peşteri imense, ameninţându-i cu ghearele lor puternice şi cu ciocurile ascuţite.

În ce univers monstruos îi transportase vrăjitorul?

Lior şi Liossa nu mai ştiau ce să creadă. Îşi uniră din nou spiritele pentru a-i alunga pe noii adversari.

Şi de data aceasta reuşiră.

Atunci vrăjitorul adoptă altă tactică, şi cuplul se simţi aruncat într-un abis fără fund.

În jurul lor se năşteau stele şi se uneau între ele înainte de

a dispărea.

Nefericiţii ajunseră în sfârşit pe o planetă cu cerul întunecat de nori groşi: erau înconjuraţi de o junglă ostilă.

Din pădure apăru o gloată de dinozauri, legănându-se pe labele scurte şi vânjoase.

Aveau un aspect atât de real, încât Lior puse instinctiv mâna pe pistolul dezintegrator. Dar ce efect putea avea arma lui în acest univers nebunesc?

Astronautul trebuia să găsească altă soluţie.

— Concentrează-te asupra imaginii asteroidului!, îi transmise Liossa. Trebuie să-l obligăm pe vrăjitor să ne ducă înapoi în timpul nostru.

Căpitanul îşi încordă forţele, într-o tentativă disperată.

Calitatile lui în acest domeniu erau mult mai slabe decât cele ale prietenei sale şi, fără ea, n-ar fi reuşit să se opună voinţei vrăjitorului.

Totuşi, fluxul lui energetic era semnificativ. Încet-încet, reptilele deveniră transparente şi jungla dispăru.

Erau înconjuraţi din nou de pereţii de cristal.

Tenace, adversarul lor îi atacă din nou, prin alta metodă.

De data aceasta, cei doi se treziră într-un univers întunecat, unde străluceau doar câteva luminiţe aurii şi albastre.

Fără nici un punct de reper, nu aveau cum să-şi dea seama unde se află.

Liossa nu-şi pierdu prezenţa de spirit

— Fixează un punct albastru, prinde-te de el ca să ne deplasăm în direcţia lui. Vrăjitorul e maestrul timpului, dar nu poate modifica spaţiul!

Astronautul o asculta din nou.

Cu o viteză uluitoare, astrul celest păru să se apropie, devenind o masă albastră gigantică, apoi se umbri, emiţând doar o lumină slabă şi se stinse, ca o lumânare.

O reţea de linii contorsionate îi luă locul.

În acest univers dement nu exista nici o linie dreaptă, doar forme spiralate sau în zig-zag, imprecise.

Liossa părea dezorientată. În pofida eforturilor sale disperate nu reuşea să respingă aceasta viziune incomprehensibilă pentru creierul uman.

Zburând în toate sensurile, ca două frunze moarte, ei doi aveau mari dificultaţi în a menţine legătura.

Aceasta situaţie enervantă se prelungi parcă la nesfârşit. Oare fiinţa malefică învinsese?

Lior încercă să se calmeze. Nu exista decât o cale de scăpare: să gândească logic.

Până atunci, vrăjitorul îşi folosise puterile temporale pentru a-şi deplasa adversarii în timpuri diferite. Ce epocă putea fi asta?

Naşterea sau sfârşitul lumii? Sau chiar drama universului, văzută dintr-un unghi pluridimensional...

De data asta astronautul salvă situaţia:

— Gândeşte-te la o sferă!, îi porunci el Liossei. La o sferă imensa, pulsatorie, presărată cu galaxii.

Fără a sta pe gânduri, Liossa se supuse.

Dintr-o dată, cei doi se regăsiră în spaţiul propriei lumi, cu miriadele sale de spirale presărate pe cupola întunecata a cerurilor.

Dar adversarul lor nu se dădu bătut şi nu le lăsă nici un răgaz.

Cuplul fu proiectat imediat pe o planetă ciudată, discoidă, aproape plată, unde norii aveau o nuanţă roşiatică.

În acest deşert de nisip impalpabil nu părea să existe viaţă. Un vânt violet decupase dune ondulate, care se întindeau ca nişte valuri spre orizont.

Brusc începu o furtună, o ploaie corozivă.

Solul fierbea în contact cu apa acidă şi încet-încet se formă o ceaţă deasă.

Fulgere mari străbăteau cerul, atingând aura celor doi.

Aversa încetă la fel de brusc cum începuse.

Acum în faţa lor se întindea o pădure cristalină, cu copaci însufleţiţi, despicaţi de fulgere.

Disperaţi, Lior şi Liossa încercară să lupte împotriva acestor adversari minerali.

Pe suprafeţele sticloase apărură spărturi care în scurt timp se transformară într-o reţea fină de crăpături.

Atunci, sub razele arzătoare ale astrului indigo trunchiurile cristaline se fărâmară, apoi se trasformară în pulbere. Iar vântul împrăştie aceste rămăşiţe, redând deşertului aspectul iniţial.

Decorul se schimbă iar.

Nori de stele defilau cu viteză în faţa ochilor celor doi, apoi apăru o planetă părăsită. Lângă ea, un astru minuscul,

muribund, îşi epuiza ultimele rezerve de energie.

Mările, lacurile şi râurile îngheţaseră toate. Aerul însuşi parcă îşi pierduse transparenţa.

În faţa celor doi se întindea un oraş hidos, cu clădiri strâmbe.

Străzile erau goale de mult timp.

Nimeni nu mai locuia în clădirile protejate de o cupolă largă.

Pe cer, legiuni de nave aurii se adunau în formaţiuni triunghiulare, ca păsările migratoare.

Deodată, ca la un semn, ţâşniră toate spre înălţimi, părăsind pentru totdeauna aceasta lume condamnată.

Steaua aproape stinsă parcă agoniza.

După ce navele se îndepărtară, astrul începu să se strângă, până când se produse implozia definitivă.

Vasele gigantice, care se îndepărtau cu viteză maximă de planeta fură scuturate de şocul imploziei.

Dacă ar fi plecat cu câteva secunde mai devreme, ar fi avut şanse să scape, dar perturbaţia gravitaţională le aspiră una câte una, până la ultima...

Totuşi, un punct minuscul se desprinse din carcasa unei nave, ca un nou-născut din pântecul mamei şi, cu eforturi imposibile, reuşi să se depărteze de locul dezastrului...

Ultimul supravieţuitor porni în spaţiu şi, când se aflã în siguranţa, începu să se învârta în jurul propriei axe, din ce în ce mai repede, până când dispăru.

Reapăru, de nerecunoscut, cu carcasa spartă şi deformată, sub forma asteroidului negru în cadrul familiar al stelelor din Calea Lactee, la mijlocul distanţei dintre o stea pitică şi una uriaşă.

Rarnase mult timp nemişcat, ca un animal rănit după o luptă dură. Apoi începu să secrete fire lungi, care se fixară între cele două stele.

Foarte repede, astronava fu acoperită de aceste fire. Păianjenul îşi ţesuse pânza; se născuse tunelul stelar.

În scurt tirnp, o navă sferică apăru din neant şi, ca o insectă prinsă în firele lipicioase ale pânzei de păianjen, se lipi de peretele tunelului, apoi fu absorbită în interiorul acestuia şi dispăru.

Se închisese cercul.

Lior şi Liossa văzuseră jalnicul exod al demonului şi venirea acestuia în lumea oamenilor. Plonjaseră în amintirile lui, forţându-l să materializeze agonia rasei sale şi propriile tentative de supravieţuire.

Sosise clipa decisivă.

În faţa lor, ghemuit într-un colţ al navei, adversarul lor aştepta ultima confruntare.

Un mizerabil corp gelatinos, cu nenumăraţi oceli, trimitea spre nemiloşii săi duşmani fulgere sporadice care în scurt timp se transformară în scântei inofensive.

Epuizat de lupta feroce pe care o purtase simultan cu pneumunii şi cu cei doi oameni, entitatea malefica ce voise să cucerească galaxia pentru a-şi recrea propria rasă aştepta să primească lovitura de graţie...

Furia gândurilor sale disperate izbea spiritul celor doi ca un ciocan. Incapabil să se deplaseze în spaţiu, monstrul urzise o capcană în care voia să captureze o navă suficient de mare pentru a-i putea adăposti pe sclavii lui şi pe el însuşi. La bordul acesteia ar fi putut cuceri o planetă propice de unde să pornească colonizarea galaxiei.

Din păcate, rezistenţa dârză a lui Dagber şi a astronautilor săi, urmaşi ai celor care înfruntaseră primii monstrul venit din alt univers îi dăduse planurile peste cap.

Totuşi, vrăjitorul prevăzuse totul: impactul asteroidului apărut din adâncurile spaţiului cu nava în care se afla Liossa, sosirea *Jack-Pot-ului* pe planeta otravită, salvarea celei pe care o aştepta pentru a învăţa în fine să se deplaseze în spaţiu...

Printr-un noroc uimitor, fragila fată dobândise puteri mult mai mari decât cele pe care se sperase vrăjitorul.

Prada devenise atât de puternică, încât îi respinsese toate atacurile.

Într-un acces de furie şi ură, vrăjitorul aruncă iar câteva fulgere palide spre cele două fiinţe umane.

În fine, luminile se stinseră şi vrăjitorul luă forma unei zgure negricioase, parcă scuipată de un vulcan.

— Repede! Să mergem la nava lui Dagber, strigă căpitanul.

Cei doi îşi consumaseră multă energie psihică şi avură senzaţia că nu vor mai reuşi să se materializeze la bordul navei prietene.

Pneumunii se adunară în jurul lor, păstrând totuşi o distanţă respectuoasă. Prietenul lor, care fusese luat prizonier de către vrăjitor, reuşise să se elibereze.

Oamenii îşi tinuseră promisiunea.

Dagber, uluit, nu mai înţelegea nimic: în faţa lui, pe podeaua astronavei, se materializară trupurile inerte ale lui Lior şi Liossa.

Medicii lui, neputincioşi, nu prea ştiau ce tratament să le aplice.

Atunci, spre marea uimire a astronautilor pe frunţile palide ale celor doi apărură doi norişori luminoşi.

Încet-încet, pielea lor îşi recăpătă culoarea şi deschiseră ochii.

În fine, se ridicară cu greu în picioare. Astronauţii se repeziră să-i ajute şi îi instalară pe nişte fotolii moi.

— Ei bine, bătrâne, veniţi amândoi de departe! Am crezut că aţi murit...

— Nu mai aveam mult... creatura aceea are o putere incredibilă, răspunse Lior.

— Da, aşa e, interveni Liossa, şi fără tine n-aş fi reuşit niciodată s-o înving.

— Ce?, se miră Dagber. Vreţi să spuneţi că l-aţi omorât pe vrăjitorul negru?

— Uită-te şi tu..., zâmbi căpitanul, arătând spre monitoare. Exilaţii se convinseră dintr-o privire.

În faţa lor se întindeau stelele galaxiei; tunelul stelar dispăruse.

Pe radare apărea încă imaginea asteroidului. Dar fără stăpânul său malefic, acesta nu mai reprezenta un pericol.

Sfera imensă îşi reluă astfel drumul spre zone mai paşnice. Dagber şi oamenii sai reuşiseră să repună nava în funcţiune.

Naveta trimisă de Krund, *Jack-pot-ul* şi nava sferică se îndreptară cu viteză redusă spre Vhuxir.

Din fericire, călătoria se desfăşură fără incidente.

Când convoiul ateriză pe astroport, amiralul rămase stupefiat să vadă nava antică. Ţinu neapărat să viziteze sfera şi Dagber îi prezenta interiorul. Ofiţerul constată realizările foştilor prizonieri din spaţiu. Desigur, dispozitivele pe care le utilizau erau perimate, dar rezistaseră excelent în timp, mult mai bine

decât aparatele şi materialele moderne.

Coloniştii, ajunşi în sfârşit la capătul periplului lor, fură supuşi unui tratament de adaptare. Triumvirii le acordară fonduri speciale şi nava sferică fu expusă într-un muzeu, unde numeroşi vizitatori rămâneau uimiţi în faţa dimensiunilor ei.

Mai trebuia îndeplinită sentinţa triumvirilor: să-i transfere pe Antus şi Edfa pe Iudes.

Bineînţeles, Lior şi Liossa s-ar fi lipsit bucuroşi de compania lor. Din păcate, în pofida serviciilor pe care le făcuseră Federaţiei, îndrăgostiţii aveau puteri prea neobişnuite pentru a li se permite să trăiasca printre oamenii normali.

Aşa că nava-amiral părăsi Vhuxirul, împreună cu *Jack-pot-ul.*

Lior profita de călătorie pentru a-l ruga pe Krund să-l căsătorească cu cea pe care o iubea atât şi bătrânul ofiţer accepta încântat să le facă pe plac prietenilor săi.

Ceremonia se petrecu repede, fără prea mult fast.

Când Lior şi Liossa debarcară pe planeta otrăvită, deveniseră soţ şi soţie, conform legilor federale.

Transferul lui Antus şi Edfa se petrecu sub supravegherea stăpânilor planetei.

Cele două triste personaje erau prea abătute pentru a opune vreo rezistenţă, aşa ca operaţiune se derulă fără probleme.

Krund îşi luă rămas bun de la cei care salvaseră galaxia de o soartă înspăimântatoare şi îi asigură de recunoştinţa lui sinceră.

Apoi nava-amiral părăsi planeta, lăsându-i singuri pe puţinii locuitori.

Cuplul proaspăt casătorit nu-i supraveghe prea mult timp pe cei doi prizonieri: nici unul, nici celălalt nu se adaptară a viaţa aceea primitivă. Antus se spânzură şi într-o seară, beată fiind, Edfa căzu în mlaştină şi se înecă.

Pe planeta otrăvită se dezvoltă o rasă nouă, paşnică, printre veselele mandragore.

Câteodată, pneumunii veneau să-i viziteze şi se jucau cu copiii.

Lior, ajuns un adevărat patriarh, îşi supraveghează acum nepoţii şi strănepoţii şi îi învaţă să călătorească în spaţiu.

Toţi băieţii seamănă cu el: au picioarele strâmbe şi spatele

cocoşat. Din fericire, fetele seamănă leit cu Liossa, acum bătrână şi ea, dar care şi-a păstrat frumuseţea serenă.

Nici o astronavă nu se apropie prea mult de Iudes, pentru că planeta are o reputaţie foarte proastă.

Nenorocoasele nave care trec prin apropiere sunt invadate de spirite fantastice care joacă renghiuri răutăcioase membrilor echipajului.

Dar aşa sunt copiii...

Mai târziu, copiii lui Lior şi ai Liossei vor pleca în vastul univers pentru a coloniza planete îndepărtate. Pentru moment se simt foarte bine pe Iudes şi le place la nebunie să se joace în interiorul vechiului *Jack-Pot,* care rugineşte la umbra pădurii.

Sfârşit